

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ภาษาศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

A Componential Analysis of Final Particles in Vietnamese

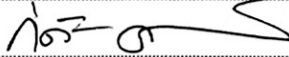
นามผู้วิจัย นางสาวภัทรา ปิณฑะแพทย์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ม.ล. จรัลวิไล จรรย์โรจน์, อ.ค.)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กิติมา อินทร์พรรย์, Ph.D.)

กรรมการ

(อาจารย์ศศิฉาย ธนะมัย, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์อภิสิทธิ์ ธรรมทวีฤกุล, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์วินัย อางคงหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 5 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การวิเคราะห์องค์ประกอบของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

A Componential Analysis of Final Particles in Vietnamese

โดย

นางสาวภัทรา ปิ่นทะแพทย์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

พ.ศ. 2549

ISBN 974-16-2373-9

ภัทรา ปิณฑะแพทย์ 2549: การวิเคราะห์องค์ประกอบของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษา
ศาสตร์ ภาชานกรรมการที่ปริภษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ม.ล.จรัลวิไล จรุงญโรจน์, อ.ค. 193 หน้า
ISBN 974-16-2373-9

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม 2) เพื่อ
ยืนยันผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยบันทึกบทสนทนาของชาวเวียดนามเป็นระยะเวลา 6 ชั่วโมงเพื่อวิเคราะห์องค์
ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม โดยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบ และยืนยันผล
วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายดังกล่าว โดยใช้แบบสอบถามเพื่อทดสอบการยอมรับการใช้คำลงท้ายใน
สถานการณ์ต่างๆ จากผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน

ผลการวิเคราะห์บทสนทนาโดยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่า มีคำลงท้าย 14 คำ ซึ่ง
สามารถจำแนกออกจากกันด้วยมิติความแตกต่าง 8 มิติ คือ ชนิดประโยค ความอ่อนโยน ความสุภาพ การคาด
การณ์ของผู้พูด การให้ข้อมูลใหม่ การปฏิเสธ การมีส่วนร่วม และช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อทดสอบการยอมรับการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์ต่างๆ จากผู้บอก
ภาษาจำนวน 40 คน พบว่า 1) ผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้คำลงท้ายตรงกับผู้บอกภาษาจำนวน 6 คำ ได้แก่ *đây1*
đây2 *đã* *thôi* *nhé* และ *à* 2) ผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้คำลงท้ายไม่ตรงกับผู้บอกภาษาจำนวน 8 คำ ได้แก่ *à*
hà *nhi* *chứ* *mà* *cơ* *đâu* และ *đi*

ผลการศึกษาพบว่า มีคำลงท้ายภาษาเวียดนามจำนวน 14 คำซึ่งแต่ละคำมีองค์ประกอบทางความ
หมายดังต่อไปนี้ 1) *à* [+คำถาม][-ใหม่] 2) *à* [+สุภาพ] 3) *chứ* [-คำสั่ง][+คาดการณ์][-ใหม่] 4) *cơ* [+บอกเล่า]
[-ปฏิเสธ] 5) *đã* [+คำสั่ง][-ปฏิเสธ][-ทันที] 6) *đâu* [+บอกเล่า][+ปฏิเสธ] 7) *đây1* [-คำสั่ง][+คาดการณ์]
[+ใหม่] 8) *đây2* [+คำสั่ง][+ปฏิเสธ] 9) *đi* [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] 10) *hà* [+คำถาม] [-สุภาพ] 11) *mà* [+บอก
เล่า] [+คาดการณ์] 12) *nhé* [-คำถาม][+อ่อนโยน] 13) *nhi* [+คำถาม] [+มีส่วนร่วม] และ 14) *thôi* [+คำสั่ง]
[+มีส่วนร่วม]

ภัทรา ปิณฑะแพทย์

ลายมือชื่อนิติ

ลายมือชื่อประธานกรรมการ

31 / ๓.๑ / 4๙

Pattra Pindabaedya 2006: A Componential Analysis of Final Particles in Vietnamese. Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied Linguistics, Department of Linguistics. Thesis Advisor: Assistant Professor M.L. Charalvilai Charunrochana, Ph.D. 193 pages. ISBN 974-16-2373-9

The purposes of this study are 1) to analyze the semantic components of Vietnamese final particles. 2) to verify the semantic components of Vietnamese final particles.

The data used in this study is collected by recording six-hour conversation in order to analyze the semantic components of final particles by the method of componential analysis and collecting questionnaires from 40 Vietnamese informants in order to verify the semantic components of Vietnamese final particles.

From the method of componential analysis, the result shows that there are fourteen Vietnamese final particles which are differentiated by eight dimensions of contrast: sentence types, gentleness, politeness, speaker's prediction, giving new information, negation, participation and duration of action.

From the method of using questionnaires, the result shows that the informants support the semantic components of six final particles: *đây1*, *đây2*, *đã*, *thôi*, *nhé*, and *ạ* while they do not support the semantic components of eight final particles: *à*, *hà*, *nhỉ*, *chứ*, *mà*, *cơ*, *đâu*, and *đi*.

Finally, the result of the two methods shows that there are fourteen final particles with their semantic components: *à* [+interrogative] [-new information], *ạ* [+polite], *chứ* [-imperative] [+prediction] [-new information], *cơ* [+affirmative] [-negative], *đã* [+imperative] [-negative] [+immediate], *đâu* [+affirmative] [+negative], *đây1* [-imperative] [-prediction] [-new information], *đây2* [+imperative] [+negative], *đi* [-imperative] [-negative], *hà* [+interrogative] [-politeness], *mà* [+affirmative] [+prediction], *nhé* [-interrogative] [+gentleness], *nhỉ* [+interrogative] [+participation], and *thôi* [+imperative] [-negative] [+participation]

Pattra Pindabaedya
Student's signature

Jaralvilai Charunrochana 31 / May / 2006
Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.มล.จรัลวิไล จรูญโรจน์ ประธานกรรมการที่กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำทางด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ตลอดจนคำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิต รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้วิจัยได้มีความคิด กล้าตัดสินใจและรู้จักแก้ไขปัญหาต่างๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผศ. ดร. กิติมา อินทร์มพรรษ์ กรรมการวิชาเอก อ. ดร. ศศิฉาย ชนะมัย กรรมการวิชาการรองและ รศ. ชลอร รอดรอย ผู้แทนบัณฑิต ที่ให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ วิทยานิพนธ์เล่มนี้ด้วยความเอาใจใส่และอดทนยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบพระคุณอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างยิ่งอีกครั้งหนึ่ง

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รศ. ดร. Nguyễn Tương Lai, และ อาจารย์ Võ Thu Nguyệt ทีมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ กรุงเทพมหานคร ประเทศเวียดนาม คุณสุภาพ จรูญโรจน์ ณ อยุธยา และพี่ๆ น้องๆ ชาวเวียดนามทุกท่านที่กรุณาให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในการเก็บข้อมูล บทสนทนาและแบบสอบถาม

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณ Nguyễn Thị Thùy Châu คุณ Lê Thị Thúy Hạnh และคุณ Nguyễn Thị Vân Chi ผู้เป็นทั้งเพื่อนสนิท ทั้งครูและผู้บอกภาษาแก่ผู้วิจัย เพื่อนๆ ในภาควิชา พี่แจก พี่ฐานิตา ภูมิจิ โบจิง นิ ออฟ หม่อน แดง และทุกๆ คนที่ร่วมแบ่งปันทุกข์และสุขด้วยกันตลอดมา รวมทั้งพี่จุ่มที่คอยอำนวยความสะดวกมาตลอด 3 ปี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณ พ.อ.อ. อัศนี และ น.ต.หญิง โสภา บิดามารดาที่คอยกำลังใจ สนับสนุนและอยู่เคียงข้างผู้วิจัยในยามทุกข์และสุข และผลักดันทำให้ผู้วิจัยมีทุกวันนี้ หากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ยังมีประโยชน์อยู่บ้าง ผู้วิจัยขอมอบความดีนี้แก่บุพการี พี่ชายที่ล่วงลับไปแล้ว คณาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ด้านภาษาศาสตร์ทุกท่านและหากวิทยานิพนธ์นี้มีข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยขอน้อมยอมรับและจะนำไปปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป

ภัทรา ปิณฑะแพทย์

พฤษภาคม 2549

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(4)
สารบัญภาพ	(8)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์	3
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตระกูลภาษาเวียดนามและระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ	5
ตระกูลภาษาเวียดนาม	5
ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในตระกูลภาษาต่างๆในประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	10
ภาษาตระกูลไท – กะได	10
ภาษาตระกูลจีน – ทิเบต	15
ภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก	15
ทฤษฎีแนวคิดที่เกี่ยวข้อง	18
ทฤษฎีการวิเคราะห์ห้องคำประกอบ	18
งานวิจัยที่ใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์ห้องคำประกอบ	19

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	22
การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม	22
การกำหนดคุณสมบัติผู้บอกภาษา	22
การกำหนดพื้นที่และเวลาเก็บข้อมูลบทสนทนา	24
การเตรียมอุปกรณ์	24
การเก็บข้อมูลบทสนทนา	24
การจัดระเบียบข้อมูลบทสนทนา	25
การวิเคราะห์ข้อมูลบทสนทนา	26
การยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม	31
การสร้างแบบสอบถาม	31
การกำหนดพื้นที่และเวลาเก็บข้อมูลแบบสอบถาม	34
การให้คะแนนแบบสอบถาม	34
การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม	35
บทที่ 4 ผลการวิจัย	37
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม	
จากบทสนทนา	37
ผลการวิเคราะห์คำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ	37
ผลการวิเคราะห์มิติความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้ในการจำแนก	
คำลงท้ายภาษาเวียดนาม	41
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม	56
ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม	
จากแบบสอบถาม	78
ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม	78
สรุปผลองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม	135
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	162

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

สรุปผลการวิจัย	162
ข้อเสนอแนะ	165
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	166
ภาคผนวก	171
ภาคผนวก ก. แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	172
ภาคผนวก ข. แบบสอบถามฉบับแปล	181
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	193

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ระบบเสียงพยัญชนะภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ	8
2	หน่วยเสียงสระเดี่ยวและสระผสมในภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ	9
3	หน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ	9
4	ตัวอย่างการตัดสัทคาลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และเกณฑ์ทางความหมาย	28
5	แสดงตัวอย่างการสร้างสถานการณ์ทดสอบบรรดลักษณ์ของคาลงท้าย a	32
6	ตัวอย่างการสร้างสถานการณ์ทดสอบบรรดลักษณ์คาลงท้าย di	33
7	ตัวอย่างการให้คะแนนผู้บอกภาษาเป็นรายบุคคล	34
8	ตัวอย่างการรวมคะแนนแบบสอบถามจากผู้บอกภาษา 40 คน	35
9	เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสัทคะแนนแบบสอบถาม	36
10	ตัวอย่างการวิเคราะห์แบบสอบถาม	36
11	แสดงผลการตัดสัทคาลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมาย	39

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
12	สรุปรูปแบบคำลงท้ายที่จำแนกโดยเกณฑ์ทางเสียง	41
13	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์คำลงท้าย à	57
14	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์คำลงท้าย há	59
15	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์คำลงท้าย nhi	61
16	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์คำลงท้าย mà	63
17	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์คำลงท้าย co	64
18	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์คำลงท้าย đâu	66
19	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์คำลงท้าย dáy1	67
20	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์คำลงท้าย đi	68
21	สถานการณ์ทดสอบบรรลัักษณ์คำลงท้าย đi	69

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
22	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะคำลงท้าย thoi	71
23	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะคำลงท้าย chur	72
24	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะคำลงท้าย dáy2	74
25	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะคำลงท้าย nhé	76
26	สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะคำลงท้าย a	77
27	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม à	82
28	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม há	87
29	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม nhi	92
30	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม mà	96
31	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม co	99
32	ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม đàu	103

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
33	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม dđy1	107
34	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม đr	110
35	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม đđ	114
36	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม thđi	118
37	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม chđ	122
38	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม dđy2	127
39	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม nhđ	131
40	ผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม đ	135

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แสดงการจำแนกตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก	6
2	แสดงการจำแนกภาษากลุ่มย่อยในสาขาเวียดติก	7
3	แสดงการจำแนกภาษาถิ่นในประเทศเวียดนาม	7
4	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้าย à ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	80
5	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้าย há ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	85
6	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้าย nhi ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	90
7	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้าย mà ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	94
8	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย co ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	98
9	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้ายđầuตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	102
10	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้าย đáy ₁ ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	106
11	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย đi ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	109
12	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้ายđã ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	113

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
13	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจการใช้คำลงท้าย thóì ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	116
14	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจการใช้คำลงท้าย chú ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	120
15	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจการใช้คำลงท้าย đáy ² ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	125
16	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจการใช้คำลงท้าย nhé ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	130
17	แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจการใช้คำลงท้าย ð ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย	134

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการชีวิตประจำวันเพื่อสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกัน ในบางครั้งมนุษย์เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงการติดต่อกับบุคคลที่พูดภาษาต่างกับเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศเพื่อนบ้าน เช่น พม่า ลาว และเวียดนาม เป็นต้น ดังนั้นเราควรเรียนรู้ภาษาเพื่อนบ้านของเราเพิ่มเติมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ ความร่วมมือและความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เมื่อพิจารณาจากประเทศเพื่อนบ้านของเรา จะพบว่า ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีประวัติศาสตร์และความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศไทยมายาวนาน นับตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม 1976 ซึ่งถือเป็นวันสถาปนาความสัมพันธ์ไทย – เวียดนามอย่างเป็นทางการ (Nguyễn Tuong Lai, 2000: 7) แม้จะเปิดประเทศได้เพียง 30 ปี แต่ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้นมีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงอย่างต่อเนื่องในขณะเดียวกันก็ยังสามารถรักษาประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนไว้อย่างแข็งแกร่ง ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้มีผู้ต้องการเรียนภาษาเวียดนามเพื่อทำความรู้จักประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามและชาวเวียดนามมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนภาษาเวียดนามในประเทศไทยยังประสบปัญหาอยู่ เนื่องจากขาดบุคลากรที่มีความรู้ด้านภาษาศาสตร์ที่ทำหน้าที่วิเคราะห์ภาษาเวียดนามในแง่มุมต่างๆ ให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน เช่น ไวยากรณ์เกี่ยวกับคำประเภทต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องคำลงท้าย ซึ่งชาวเวียดนามใช้กันมากในการสนทนา

คำลงท้าย เป็นหนึ่งในปรากฏการณ์ทางภาษา (Areal Features) ซึ่งพบมากในภาษาต่างๆ แถบประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Matisoff, 1986) รวมทั้งในภาษาเวียดนาม คำลงท้ายมีลักษณะสำคัญทางภาษาที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ประการแรก คือ คำลงท้ายเป็นหมวดคำที่นักภาษาศาสตร์ส่วนใหญ่ไม่เคยแยกหมวดคำประเภทนี้ออกจากประเภทอย่างชัดเจนได้ ประการที่สอง คือ ชาวเวียดนามท้ายใช้คำเหล่านี้ในชีวิตประจำวันโดยที่ทราบความหมายแต่ไม่สามารถอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

ประการที่สาม คือ คำลงท้ายมีความหมายและการใช้งานที่คลุมเครือ เนื่องจากความหมายและการใช้นั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์หรือองค์ประกอบต่างๆ ในการสนทนา และประการสุดท้าย คือ คำลงท้าย ยังสามารถใช้ในการถ่ายทอดความหมายและความรู้สึกบางอย่างของผู้พูดสู่ผู้ฟังได้ เช่น ความประหลาดใจ สงสัย การยืนยัน ความสุภาพ เป็นต้น (Bhamoraput, 1972: 2; Blood, 1959; Emeneau, 1951:210; Nguyễn Đình-Hòa, 1997: 166; Thompson, 1965: 260; โสภนา, 2537: 40)

เมื่อผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาพบว่ามีกรวิจัยเกี่ยวกับคำลงท้ายในภาษาเวียดนามอยู่ไม่มาก ได้แก่ งานวิจัยของ Emeneau (1951) Blood (1959) Thompson (1965) Nguyễn Đình-Hòa (1997) และ โสภนา (2537) ซึ่งผลของการศึกษาของแต่ละคนไม่สอดคล้องกัน เช่น จำนวนคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่แน่นอน (รายละเอียดอยู่ในบทที่ 2 การตรวจเอกสาร) และเมื่อผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบ ก็พบว่ายังไม่มีกรใช้ทฤษฎีนี้ในการศึกษาคำลงท้าย จากเหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมด จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาวิเคราะห์การใช้และองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามโดยใช้ทฤษฎีวิเคราะห์องค์ประกอบ ซึ่งทฤษฎีนี้มีข้อดีคือ สามารถศึกษาแก่นความหมายของคำต่างๆ ได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามเพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมาย เพื่อให้ผลการศึกษามีความชัดเจนยิ่งขึ้นด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม
2. เพื่อยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายและการใช้คำลงท้ายภาษาเวียดนาม
2. เกิดองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับองค์ประกอบทางความหมายและการใช้คำลงท้ายซึ่งเกิดประโยชน์แก่ผู้ที่ต้องการศึกษาคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

3. เป็นแนวทางในการศึกษาคำลงท้ายในภาษาอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. คำลงท้ายที่ใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้มาจากชาวเวียดนามอายุระหว่าง 20 – 35 ปี ที่พูดภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ (ฮานอย) เป็นภาษาแม่ และกำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี และปริญญาโท ในมหาวิทยาลัยต่างๆ ในกรุงเทพฯ ประเทศไทยและกรุงฮานอย ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (Asian Institute of Technology) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ (กรุงฮานอย ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม)

2. คำลงท้ายที่จะนำมาศึกษาต้องเป็นคำลงท้ายที่ได้มาจากการบันทึกการสนทนาโดยเจ้าของภาษาไม่รู้ตัว เพื่อให้บทสนทนาเป็นธรรมชาติมากที่สุด หัวข้อในการสนทนาเป็นเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวัน เช่น การเรียน การทำงาน การรับประทานอาหาร ถ้าหัวข้อสนทนาใดเป็นเรื่องส่วนตัวของเจ้าของภาษา ผู้วิจัยจะไม่นำมาศึกษา รวมบทสนทนาที่นำมาศึกษาวิเคราะห์คำลงท้ายเป็นระยะเวลา 6 ชั่วโมง

3. ข้อมูลเบื้องต้นที่นำมาสร้างแบบสอบถามต้องมาจากการผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายที่บันทึกได้บทสนทนาที่มีคุณสมบัติตามข้อ 1 และ 2

4. ผู้วิจัยศึกษาคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่ปรากฏเพียงคำเดียวเท่านั้น ไม่ศึกษาคำลงท้ายที่ปรากฏร่วมกันหรือซ้อนกันมากกว่า 1 คำขึ้นไป

5. ผู้วิจัยศึกษารูปหลักคำลงท้ายภาษาเวียดนามเท่านั้น ไม่ศึกษารูปแปรคำลงท้าย

นิยามศัพท์

คำลงท้าย (Final Particles) หมายถึง คำต่างๆ ที่มีลักษณะดังนี้

1. เป็นคำที่ปรากฏอยู่ที่ท้ายสุดของประโยคและไม่สามารถจัดให้เป็นคำหลัก (Content Words) ได้ เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ เป็นต้น

2. เป็นคำที่อาจมีรูปซ้ำกับคำอื่นๆ ได้ แต่ถ้าทำหน้าที่เป็นคำลงท้ายแล้วต้องไม่มีความหมายประจำคำ เมื่อตัดคำลงท้ายออกแล้วไม่ทำให้ความหมายหลักของประโยคหรือวลีนั้นเปลี่ยนแปลง และเมื่อเติมคำลงท้ายแล้วจะช่วยบ่งบอกเจตนาในประโยคหรือวลีนั้นให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. เป็นคำที่อาจมีความแตกต่างกันในเรื่องของเสียงสระ พยัญชนะหรือวรรณยุกต์ แต่ไม่ทำให้ความหมายหลักของคำลงท้ายนั้นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเพียงแต่เพิ่มความรู้สึกบางอย่างให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น ตกใจ ประหลาดใจ เป็นต้น

การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) หมายถึง การวิเคราะห์องค์ประกอบส่วนย่อยของความหมาย (Semantic features หรือ components) ที่จำเป็นและเพียงพอ (Necessary and sufficient) ของคำๆ หนึ่งให้แตกต่างจากคำอื่นๆ ในหมวดเดียวกัน

อรรถลักษณะ (Semantic features) หมายถึง ส่วนย่อยของความหมายของคำต่างๆ ของเหมือนกับโมเดลที่เป็นส่วนย่อยของสสาร อรรถลักษณะมักมี 2 ค่า (Binary features) คือ + และ -

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ผู้วิจัยได้จำแนกเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ออกเป็น 3 ส่วน คือ 1) เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตระกูลภาษาเวียดนามและระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ 2) เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาตระกูลต่างๆ ในแถบประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และ 3) ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียด

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตระกูลภาษาเวียดนามและระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ

1. ตระกูลภาษาเวียดนาม

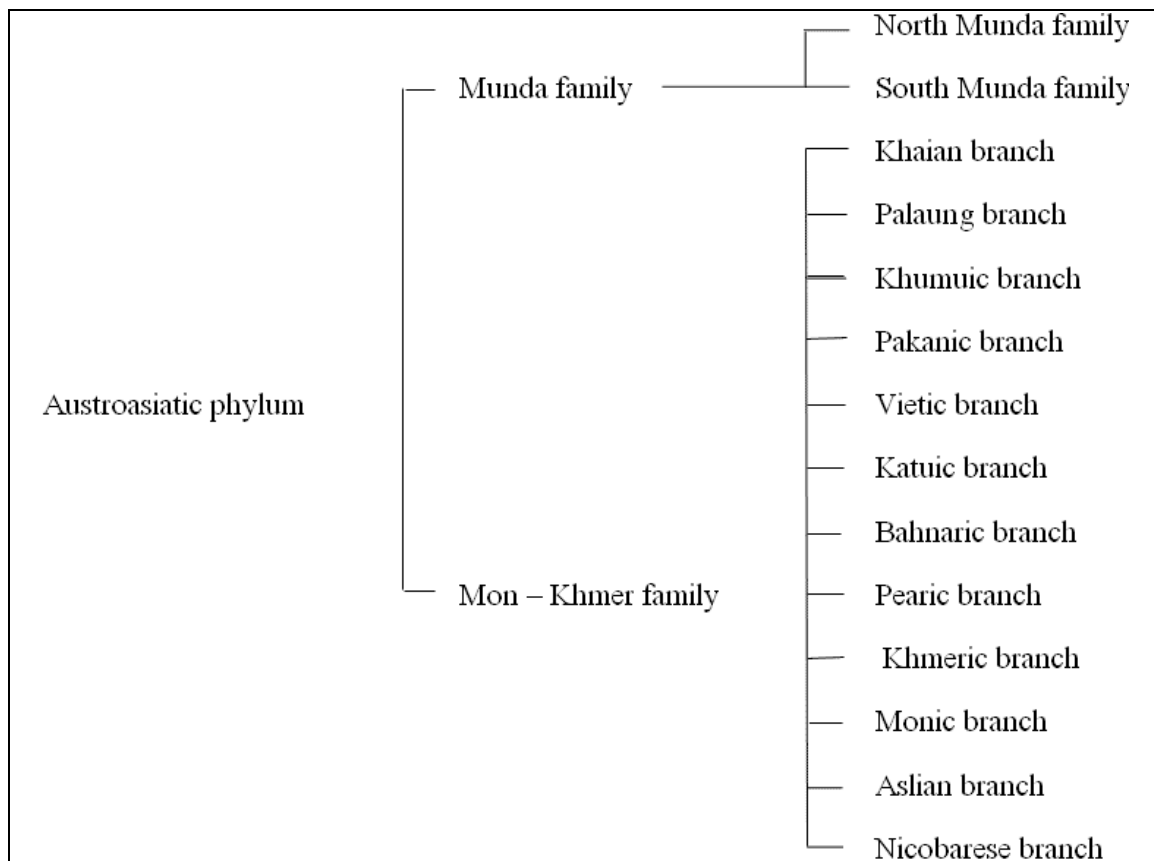
นักภาษาศาสตร์มีความสนใจศึกษาภาษาเวียดนามมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะเรื่องการจำแนกตระกูลภาษาเวียดนาม ในอดีตนักภาษาศาสตร์ยังไม่สามารถหาหลักฐานและข้อสรุปเกี่ยวกับตระกูลภาษาเวียดที่ชัดเจนว่าภาษาเวียดนามเป็นภาษาที่จัดอยู่ในภาษาตระกูลใด นักภาษาศาสตร์บางคนจัดให้ภาษาเวียดนามเป็นภาษาตระกูลไทและบางคนก็จัดให้ภาษาเวียดนามเป็นภาษาตระกูลออกโตรเอเชียติกดังรายละเอียด

ในปี ค.ศ. 1912 อ็องรี มาสเปโร (Henri Maspero) เป็นนักภาษาศาสตร์รุ่นแรกที่ทำให้ความสนใจศึกษาการเปรียบเทียบคำศัพท์พื้นฐาน (Basic Vocabulary) ของภาษาเวียดนามโดยอาศัยหลักทางภาษาศาสตร์เชิงประวัติศาสตร์ (Historical and Comparative Linguistics) มาสเปโรได้ให้ความเห็นว่าภาษาเวียดนามเป็นภาษาที่เกิดจากการผสมระหว่างภาษาตระกูลมอญ – เขมร และภาษาตระกูลไท มาสเปโรจัดให้ภาษาเวียดนามอยู่ในภาษาตระกูลไทเพราะภาษาเวียดนามมีวรรณยุกต์ซึ่งรับอิทธิพลมาจากภาษาตระกูล (สุริยา, 2548:24)

ต่อมาในปี 1924 ซ็อง ปรีซึลสกี (Jean Przyluski) นักภาษาศาสตร์ชาวฝรั่งเศส ไม่เห็นด้วยกับมาสเปโรที่นำเรื่องวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามมาเป็นปัจจัยในการจำแนกตระกูลภาษา ปรีซึลสกีจึงทำการศึกษาเปรียบเทียบภาษาเวียดนามกับภาษาหมอง ซึ่งเป็นภาษาร่วมเชื้อสายของเวียดนาม ผล

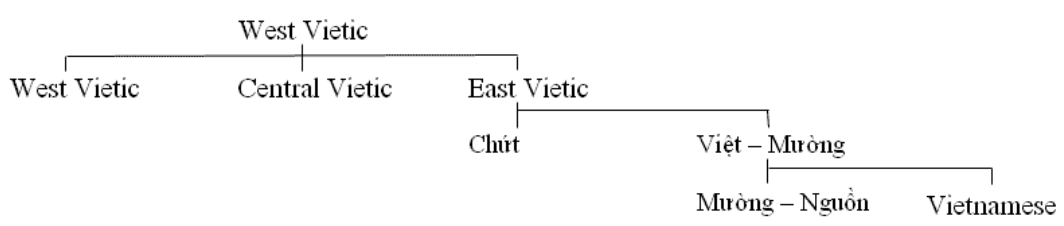
การศึกษาพบว่า ภาษาเวียดนามโบราณมีความสัมพันธ์กับภาษาต่างๆ ในตระกูลมอญ – เขมร ดังนั้น ปริษฐ์ก็ยืนยันที่จะจำแนกให้ภาษาเวียดนามอยู่ตระกูลภาษามอญ – เขมร (สุริยา, 2548:31)

ในปี ค.ศ. 1954 อ็องเดร จอร์จ อดริกูร์ต (Andre Georges Haudricourt) นักภาษาศาสตร์ชาวฝรั่งเศส ได้อธิบายวิวัฒนาการของวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามว่า ในช่วงตอนต้นคริสต์ทศวรรษ ภาษาเวียดนามเป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ ในช่วงศตวรรษที่ 6 ได้พัฒนาเป็นภาษาที่มี 3 วรรณยุกต์ และในช่วงศตวรรษที่ 20 ได้พัฒนามาเป็นภาษาที่มี 6 วรรณยุกต์ เป็นลำดับ นอกจากนี้ อดริกูร์ต ยังศึกษาเปรียบเทียบคำศัพท์พื้นฐานเกี่ยวกับอวัยวะต่างๆ ของภาษาเวียดนามกับภาษาอื่นๆ ในตระกูลออสโตรเอเชียติก ผลการศึกษาพบว่า คำศัพท์หมวดดังกล่าวในภาษาเวียดนามมีความใกล้เคียงกับภาษาต่างๆ ในตระกูลออสโตรเอเชียติก ดังนั้น อดริกูร์ตจึงจัดให้ภาษาเวียดนาม เป็นภาษาร่วมเชื้อสายภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก ตระกูลย่อยมอญ – เขมร สาขาเวียดนาม – หมื่อง (Việt – Mùòng) ดังแผนภูมิ

ภาพที่ 1 แสดงการจำแนกตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก

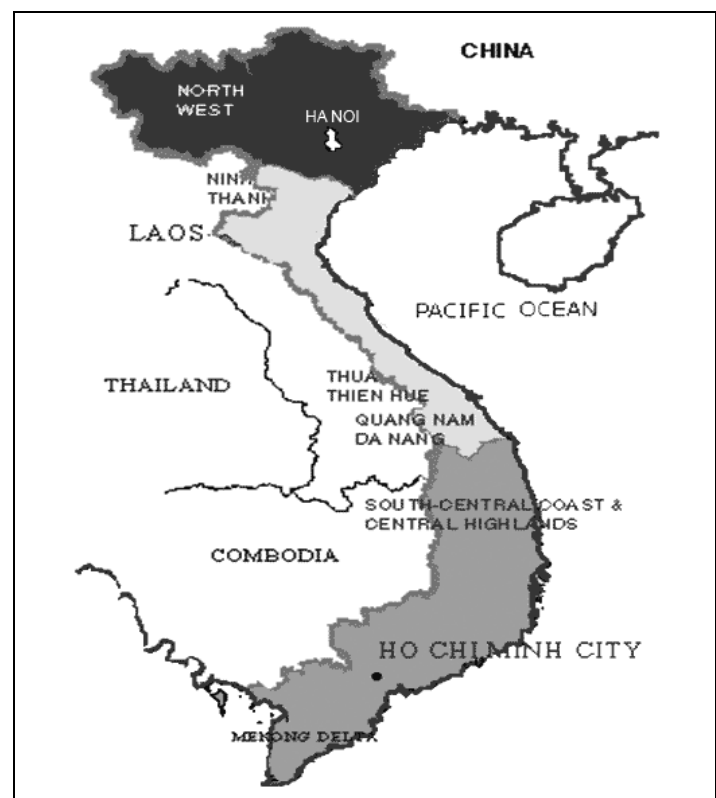
ที่มา: Diffloth (1991)

ภาพที่ 2 แสดงการจำแนกภาษากลุ่มย่อยในสาขาเวียดติก

ที่มา: Hayes (1991)

ปัจจุบันนี้ ภาษาเวียดนามแบ่งเป็น 3 ถิ่นตามสภาพภูมิศาสตร์ ได้แก่ ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ (ฮานอย) ซึ่งเป็นภาษาราชการ ภาษาเวียดนามถิ่นกลาง (เฮวี) และ ภาษาเวียดนามถิ่นใต้ (โฮจิมินห์) ดังภาพ

หมายเหตุ: ■ ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ □ ภาษาเวียดนามถิ่นกลาง ■ ภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ภาพที่ 3 แผนที่แสดงการจำแนกภาษาถิ่นในประเทศเวียดนามตามสภาพภูมิศาสตร์

ที่มา: Phuc (2546 อ้างถึง Hoàng Thị Châu, 1989)

2. ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ

2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ

ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 21 หน่วยเสียง ได้แก่ /p/ /b/ /t/ /th/ /d/ /c/ /k/ /f/ /v/ /s/ /z/ /ɣ/ /x/ /h/ /m/ /n/ /ŋ/ /ŋ̃/ /l/ /w/ และ /j/ (อักษรที่อยู่ใน // หมายถึงระบบเสียงพยัญชนะ ส่วนอักษรที่ไม่อยู่ใน // หมายถึงตัวเขียนพยัญชนะภาษาเวียดนาม)

ตารางที่ 1 ระบบเสียงพยัญชนะภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ

ฐานและกรณี ประเภทของเสียง		ริมฝีปาก		ปุ่มเหงือก	เพดานอ่อน	เพดานแข็ง	เส้น เสียง
		ล่าง - ฟันบน					
เสียง หยุด	ไม่ก้อง	ไม่มี ลม	/p/ p		/t/ t	/c/ ch, tr	/k/ c, k, q
		มีลม		/th/ th			
เสียด แทรก	ก้อง		/b/ b	/d/ d			
		ไม่ก้อง		/f/ ph	/s/ x, s	/ɣ/ g, gh	/h/ h
นาสิก	ก้อง			/z/ d, gi, r		/x/ kh	
			/m/ m	/n/ n	/ŋ/ nh	/ŋ̃/ ng, ngh	
ข้างลิ้น	ก้อง			/l/ l			
ร้าว	ก้อง						
กึ่งสระ	ก้อง		w			j	

ที่มา: โสภนา (2543: 7)

2.2 หน่วยเสียงสระ

ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือมีหน่วยเสียงสระ 2 ประเภท ได้แก่ สระเดี่ยว (Monophthong) จำนวน 11 หน่วยเสียง ได้แก่ /i/ /e/ /ɛ/ /u/ /ə/ /ɜ/ /a/ /aː/ /u/ /o/ /oː/ และสระประสม (Diphthong) จำนวน 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /io/ /uo/ /uoː/ ดังตาราง (อักษรที่อยู่ใน // หมายถึงระบบเสียงพยัญชนะ ส่วนอักษรที่ไม่อยู่ใน // หมายถึงตัวเขียนสระภาษาเวียดนาม)

ตารางที่ 2 หน่วยเสียงสระเดี่ยวและสระผสมในภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ

	หน้า	กลาง	หลัง
ตำแหน่งลิ้น ความสูงต่ำของลิ้น			
สูง	/i / i, y	/u/ u	u [u]
กลาง	/e/ ê /ɛ/ e	/ə/ ơ /ɜ/ â	o [ô] ơ [o]
ต่ำ		/a:/ a /a/ ă	

ที่มา: ดัดแปลงจาก Thomson (1965)

2.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์

ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือมี 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ดังตาราง

ตารางที่ 3 แสดงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ

วรรณยุกต์	สัญลักษณ์	คำบรรยาย	ศัพท์ลักษณะ	ตัวอย่าง
Ngang	ไม่มี	สูงระดับ	/33/ ,/44/	Ma (ผี)
Huyền	À	ต่ำตก	/22/, /21/	Mà (แต่)
Ngã	Ã	กลางขึ้นพร้อมกับเสียงหยุดตอนกลาง	/4?5/	Mã (ม้า)
Hỏi	À	กลางขึ้น	/212/, 312/	Mả (สุสาน)
Sắc	Á	สูงขึ้น	/35/ /45/	Má (แก้ม) Mát (เย็น)
Nặng	A	ต่ำตกเสียงหยุดตอนท้าย	/2?1/ /21/	Ma (เมล็ดข้าว) Mat (ฝุ่น)

ที่มา: ดัดแปลงจาก โสภนา (2543 :9)

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในตระกูลภาษาต่างๆ ในประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

1. ภาษาตระกูลไท – กะได (Tai –Kadai Language Family)

1.1 ภาษาไทย

Bhamoraput (1972) ศึกษาการใช้คำลงท้ายในภาษาไทยมาตรฐาน (Final Particles in Thai) Bhamoraput ได้ให้นิยามของคำลงท้ายว่า 1) เป็นคำที่อยู่ท้ายประโยค ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของประโยคได้ 2) ตำแหน่งการเกิดคำลงท้ายอาจเกิดอยู่ท้ายประโยคหลัก (Major clause) หรือประโยครอง (Minor clause) 3) คำลงท้ายอาจแสดงเพศ หรือสถานะภาพทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟังได้ 4) คำลงท้ายสามารถแสดงความรู้สึกต่างๆ ของผู้พูดได้ เช่น ประหลาดใจ สงสัย ยืนยัน และความสนิทสนม เป็นต้น

นอกจากนี้ Bhamoraput ได้จำแนกคำลงท้ายตามลักษณะการใช้ 7 ประเภท ได้แก่ 1) คำลงท้ายที่แสดงความหนักแน่น (Intensifying Particles) เช่น จัง นึก เสีย เข้า เป็นต้น 2) คำลงท้ายที่แสดงการเน้น (Emphasizing Particles) เช่น หรอก นะ หน่อย ออก 3) คำลงท้ายที่แสดงการสั่งหรือชักชวน (Hortative Particles) เช่น เชียว ซิ เถอะ เป็นต้น ซึ่งมักใช้ตามหลังคำลงท้ายที่แสดงการเน้น 4) คำลงท้ายที่แสดงการเจาะจง (Definite Particles) ซึ่งมักใช้ตามหลังคำลงท้ายที่แสดงการสั่ง ชักชวน และใช้หน้าคำลงท้ายแสดงคำถาม เช่น แหละ ละ นี้ แสะ เป็นต้น 5) คำลงท้ายแสดงคำถาม (Question Particles) ใช้เปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถามชนิด Yes – No Question เช่น ไหม หรือ เหนอ หรือเปล่า หรือยัง เป็นต้น 6) คำลงท้ายที่ปรากฏหลังคำลงท้ายแสดงคำถาม (Post – Question Particle) เช่น ละ หรือ เล่า เป็นต้น 7) คำลงท้ายแสดงสถานะภาพ (Status Particle) ได้แก่ คำลงท้ายที่แสดงความสุภาพและไม่สุภาพ ซึ่งขึ้นอยู่กับเพศและสถานะภาพทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง เช่น คะ ครับ เป็นต้น

Preeyasantiwong (1981) ศึกษาคำลงท้ายในบทสนทนาภาษาไทย (A Study of Particles in Conversational Thai) Preeyasantiwong กล่าวว่าไว้ว่าคำลงท้ายมีลักษณะดังนี้ 1) คำลงท้ายส่วนใหญ่ มักปรากฏในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน 2) คำลงท้ายไม่มีความหมายที่ตายตัว 3) คำลงท้ายเป็นคำที่ไม่สามารถจัดให้อยู่ในคำหลัก (Content words) ได้ เช่น คำนาม คำกริยา หรือคำคุณศัพท์ เป็นต้น

ผลการศึกษพบว่า สามารถแบ่งคำลงท้ายตามลักษณะการใช้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) คำลงท้ายบอกสถานภาพ (Status Particles) ได้แก่ คำลงท้ายที่ใช้แสดงความสุภาพ (Polite Particles) เช่น ค่ะ ครับ และ คำลงท้ายที่ใช้แสดงความไม่สุภาพ (Impolite Particles) เช่น ยะ ยะ วะ โวย เป็นต้น 2) คำลงท้ายที่แสดงอารมณ์และทัศนคติของผู้พูด (Mood Particles) ได้แก่ คำลงท้ายที่สามารถร่อนเสียงได้ เช่น แล้ว (กร่อนเป็น ‘ละ’) เล่า (กร่อนเป็น ละ) ดอก (กร่อนเป็น หรอก) เป็นต้น และคำลงท้ายอื่นๆ เช่น นะ (แสดงความอ่อนโยน) นี (แสดงการวิพากษ์วิจารณ์) เอะ (แสดงการเชิญชวนหรือแนะนำ) เป็นต้น

Chuenkongchoo (1956) ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายภาษาไทยกรุงเทพฯ ผลการศึกษพบว่า ลักษณะทางเสียงต่างๆ สามารถแสดงความหมายในคำลงท้ายได้ กล่าวคือ ความยาวของเสียงคำลงท้ายสามารถบอกความเข้มหรือการเน้นหนักในสถานการณ์ต่างๆ ได้ เช่น ผู้พูดมักใช้คำลงท้ายที่มีเสียงยาว เวลาโกรธ นอกจากนี้ Chuenkongchoo ยังกล่าวอีกว่า คำลงท้ายภาษาไทยกรุงเทพฯ มีลักษณะทางเสียงแตกต่างจากคำหมวดอื่นๆ ด้วยระบบ 3 ระบบ ดังนี้ 1) ระบบความสั้นยาวของพยางค์ มี 2 ลักษณะ ได้แก่ พยางค์ที่มีเสียงสั้น และ พยางค์ที่มีเสียงยาว 2) ระบบความสูงต่ำของเสียง มี 5 ลักษณะ ได้แก่ เสียงตก เสียงขึ้น เสียงสูง เสียงกลาง และเสียงต่ำ 3) ระบบการลงท้ายพยางค์ โดยพิจารณาจากลักษณะของเส้นเสียง มี 2 ลักษณะ ได้แก่ การลงท้ายโดยใช้เส้นเสียงชิดกัน และการลงท้ายพยางค์โดยใช้เส้นเสียงไม่ชิดกัน

นววรรณ (2527) ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายใน “ไวยากรณ์ไทย” ว่าเป็นคำที่เสริมเข้าไปในประโยคเพื่อเน้นเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกเล่า ตั้ง ขอร้อง ถาม หรือบอกสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังว่าเสมอกันหรือเท่ากัน

นอกจากนี้ นววรรณได้แบ่งคำลงท้ายเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) คำลงท้ายบอกมาลา เช่น นะ ละ สิ เอะ เป็นต้น 2) คำลงท้ายบอกการถาม เช่น หรือ ไหม เป็นต้น 3) คำลงท้ายบอกสถานภาพ เช่น ครับ จ๊ะ ยะ จ้า เป็นต้น

รุ่งอรุณ (2527) ศึกษาลักษณะทางเสียงและอรรถศาสตร์ในภาษาเชียงใหม่ รุ่งอรุณ ได้ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายไว้ว่า เป็นคำที่มีตำแหน่งอยู่ที่ท้ายประโยค ทำหน้าที่ช่วยเสริมความหมายของประโยค โดยบอกเจตนาของผู้พูดที่ต้องการ ทักทาย หรือขอร้อง และช่วยบอกท่าทีของผู้พูดว่า ผู้

บุคคลมีความรู้สึกรู้สึกอย่างไร และเสริมความหมายของทั้งประโยคในแง่ของการบอกสถานภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟังว่า เสมอกันหรือสนิทสนมกันหรือไม่

ผลการศึกษาด้านเสียงพบว่า คำลงท้ายภาษาเชียงใหม่มี 3 ระบบ ได้แก่ ระบบความสูงต่ำ ความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ และสามารถนำลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ลักษณะมาแบ่งประเภทคำลงท้ายได้ 13 ประเภท ส่วนผลการศึกษาด้านอรรถศาสตร์พบว่าสามารถจำแนกคำลงท้ายภาษาเชียงใหม่ออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ คำลงท้ายที่แสดงความหมายในการขัดแย้ง การชักชวน(หรือขอร้อง) การสั่ง (หรือตักเตือน) และการคาดคะเน การบอกข้อมูล และการแสดงความรู้สึก ด้วยเงื่อนไขทางอรรถศาสตร์ 4 ข้อ ได้แก่ ความเบื้องต้น ความของข้อมูลใหม่ รูปประโยค และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง นอกจากนี้ รุ่งอรุณยังพบว่าลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายภาษาเชียงใหม่มีความสัมพันธ์ทางลักษณะทางอรรถศาสตร์ กล่าวคือ อรรถศาสตร์เป็นตัวกำหนดความหมายหลักของคำลงท้าย ส่วนลักษณะทางเสียงจะเป็นตัวกำหนดความหมายย่อยของคำลงท้ายซึ่งคำลงท้ายเพียงคำเดียวสามารถมีความหมายได้หลากหลาย ขึ้นอยู่กับลักษณะทางเสียง

รุ่งอรุณ และ วิไลวรรณ (2531) ศึกษาลักษณะทางอรรถศาสตร์และเสียงของคำลงท้ายในภาษาถิ่นจังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาด้านเสียงพบว่า สามารถแบ่งคำลงท้าย ได้ 7 ประเภท ได้แก่ คำลงท้ายที่แสดงความหมายในการถาม การขัดแย้ง การชักชวน(ขอร้องหรือวิงวอน) การสั่ง (หรือเตือน) การคาดคะเน การบอกข้อมูล รวมทั้งแสดงความรู้สึกและไม่สุภาพ ด้วยเงื่อนไขทางอรรถศาสตร์ 4 ข้อ ได้แก่ ความเบื้องต้น การบอกข้อมูลใหม่ รูปประโยคและความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

ผลการศึกษาด้านเสียงพบว่า คำลงท้ายภาษาถิ่นจังหวัดขอนแก่นมี 3 ระบบ ได้แก่ ระบบความสูงต่ำ ความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ และสามารถนำลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ลักษณะมาแบ่งประเภทคำลงท้ายตามโครงสร้างพยางค์ได้ 14 ประเภท นอกจากนี้ รุ่งอรุณยังพบว่าลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายภาษาเชียงใหม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะทางอรรถศาสตร์ กล่าวคือ อรรถศาสตร์เป็นตัวกำหนดความหมายหลักของคำลงท้าย ส่วนลักษณะทางเสียงจะเป็นตัวกำหนดความหมายย่อยของคำลงท้ายซึ่งคำลงท้ายเพียงคำเดียวสามารถมีความหมายได้หลากหลาย (รูปแปร) โดยพิจารณาจากความสั้นยาวของพยางค์ ลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์มากกว่าระดับความสูงต่ำของเสียง

อุดม (2532) ศึกษาลักษณะทางเสียง โครงสร้างพยางค์ และการใช้คำลงท้ายในภาษาถิ่นขอนแก่น อุดมได้ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายว่า เป็นคำที่มีตำแหน่งอยู่ท้ายประโยค ทำหน้าที่ช่วยเสริมความหมายประโยค โดยอาจบอกเจตนาและท่าทีผู้พูด และอาจบอกสถานภาพและความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

ผลการศึกษาลักษณะทางเสียงพบว่า คำลงท้ายในภาษาถิ่นขอนแก่นมีระดับเสียงสูงต่ำ 7 ระดับ ได้แก่ เสียงต่ำระดับ เสียงกลางระดับ เสียงสูงระดับ เสียงต่ำ-ขึ้น เสียงต่ำ-ตก เสียงกลางตก และเสียงสูงระดับ - ตก ผลการศึกษาโครงสร้างพยางค์ พบว่ามีลักษณะโครงสร้างพยางค์ถึง 20 แบบ ส่วนลักษณะการใช้คำลงท้าย พบว่ามี 6 ชนิด คือ ประโยคแจ้งให้ทราบที่มีเนื้อความรับรอง ประโยคแจ้งให้ทราบที่มีเนื้อความปฏิเสธ ประโยคบอกให้ทำที่มีเนื้อความรับรอง ประโยคบอกให้ทำที่มีเนื้อความปฏิเสธ ประโยคถามให้ตอบที่มีเนื้อความรับรอง และ ประโยคถามให้ตอบที่มีเนื้อความปฏิเสธ

ณัฐธา (2534) ศึกษาคำลงท้ายในภาษาถิ่นโคราชในด้านปัจจัยต่างๆ ทางสังคมชาวโคราช เช่น สถานภาพทางสังคม ความสนิทสนม ความสุภาพ และเพศของผู้พูดและผู้ฟัง ผลการวิจัยพบว่า มีคำลงท้ายจำนวน 32 คำ สามารถใช้ได้กับผู้ฟังที่มีสถานภาพทางสังคมเท่าหรือต่ำกว่า มีคำลงท้าย 17 คำที่ใช้ได้กับผู้ฟังที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า มีคำลงท้าย 25 คำ ที่ใช้ในการแสดงความสุภาพ และมีคำลงท้าย 25 คำซึ่งขึ้นอยู่กับความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

โสมพิทยา (2538) ศึกษาเปรียบเทียบการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความสุภาพของผู้พูดเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงกับผู้พูดเพศชายและ เพศหญิงตามบทบาทของผู้พูดและผู้ฟังที่มีความสัมพันธ์และสนิทสนมกัน โสมพิทยาได้แบ่งประเภทคำสรรพนามและคำลงท้ายที่พบในข้อมูลออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย ได้แก่ ผม และ ครับ 2) คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง ได้แก่ หนู ดิฉัน น้อง เรา เขา และ ค่ะ จะ ขา จ๊ะ จ้า ฮะ และ 3) คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศ ได้แก่ ลูก การใช้ชื่อ ฮะ และการทอดเสียง

ผลการศึกษาพบว่า เพศชาย เพศหญิงต่างใช้สรรพนามและคำลงท้ายตามเพศของตนเอง ส่วนเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงจะใช้สรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชายและเพศหญิง ผู้พูดทั้งสามกลุ่มมีการใช้สรรพนามไม่ระบุเพศ นอกจากนี้ การใช้สรรพนามและคำลงท้ายของผู้พูดทั้งสามกลุ่มขึ้นอยู่กับบทบาท ความสัมพันธ์และความสนิทสนมของผู้พูดและผู้ฟัง กล่าวคือ ผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงใช้สรรพนามและคำลงท้ายที่ไม่ระบุเพศกับผู้ฟังที่มีความสนิทสนมมากกว่าผู้ฟังที่ไม่มี

ความสนิทสนม ส่วนผู้พูดเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงจะใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง และคำสรรพนามไม่ระบุเพศกับผู้ฟังที่สนิทสนมมากกว่าผู้ฟังที่ไม่สนิทสนม

1.2 ภาษาลาวครั้ง

วัลลียา (2534) ศึกษาโครงสร้างพยางค์ รูปแปร และการใช้คำลงท้ายในภาษาลาวครั้ง ผลการวิจัยพบว่า คำลงท้ายภาษาลาวครั้งมีโครงสร้างพยางค์ 3 ประเภท ได้แก่ คำลงท้ายพยางค์เดียว คำลงท้ายสองพยางค์และคำลงท้ายสามพยางค์ซึ่งสองประเภทหลังนี้เกิดจากการเกิดร่วมกันของคำลงท้ายพยางค์เดียว ในด้านรูปแปร พบว่ามีการแปรเสียงเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ การแปรเสียงวรรณยุกต์ เสียงสระ เสียงพยัญชนะต้น และการแปรเสียงโดยการเปิด - ปิดเส้นเสียง นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้คำลงท้ายในภาษาลาวครั้งประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ สถานการณ์ เจตนา สถานภาพ อารมณ์ และบริบทหรือข้อความของผู้พูด

1.3 ภาษาไทยดำ (ลาวโซ่ง)

อัญชานา (2537) ศึกษาโครงสร้างพยางค์ การแปรเสียง การใช้และการเกิดร่วมกันของคำลงท้ายในภาษาลาวโซ่ง ผลการศึกษาด้านโครงสร้างประโยคพบว่า มีคำลงท้ายในภาษาลาวโซ่ง 3 ชนิด ได้แก่ คำลงท้ายพยางค์เดียวจำนวน 21 คำ คำลงท้ายสองพยางค์จำนวน 60 คำ และคำลงท้ายสามพยางค์ ซึ่งสองประเภทหลังนั้นเกิดจากการปรากฏร่วมกันของคำลงท้ายพยางค์เดียว ผลการศึกษาด้านการแปรเสียงพบว่า มีการแปรเสียง 3 ลักษณะ ได้แก่ การแปรเสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ และลักษณะของเส้นเสียงในพยัญชนะท้ายพยางค์ นอกจากนี้คำลงท้ายยังสามารถแสดงเจตนาต่างๆ ได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่ คำลงท้ายที่แสดงหน้าที่ในการบอกกล่าว การคาดคะเน การถาม การสั่งหรือเตือน และ การขอร้องหรือชักชวน

1.4 ภาษาพวน

นิรมล (2540) ศึกษาโครงสร้างพยางค์ การแปรเสียงและการใช้คำลงท้ายในภาษาพวน ผลการศึกษาด้านโครงสร้างพยางค์พบว่า คำลงท้ายในภาษาพวนมีลักษณะเป็นคำลงท้ายพยางค์เดียวจำนวน 36 คำ และคำลงท้ายพยางค์เดียวนี้สามารถปรากฏร่วมกันเป็นคำลงท้ายจำนวนหลายพยางค์ ได้แก่ คำลงท้ายสองพยางค์ จำนวน 142 คำ คำลงท้ายสามพยางค์ จำนวน 90 คำ และคำลงท้ายสี่

พยางค์ จำนวน 10 คำ ผลการศึกษาด้านการแปรเสียง พบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ การแปรเสียงวรรณยุกต์ เสียงสระ และการเปิด – ปิดเส้นเสียงในการออกเสียง ส่วนในด้านการใช้คำลงท้ายนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ สถานภาพ เจตนา อารมณ์ และข้อความของผู้พูดในขณะที่กล่าว

2. ตระกูลจีน – ทิเบต (Sino – Tibetan Language Family)

ภาษาพม่า

Tamuang (2003) ศึกษาด้านโครงสร้างพยางค์ การแปรเสียงและการใช้คำลงท้ายในภาษาพม่า Tamuang ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายว่า 1) เป็นคำที่ปรากฏท้ายประโยค 2) เป็นคำที่มีความแตกต่างในด้านเสียง เช่น เสียงวรรณยุกต์ สระ พยัญชนะ หรือ เส้นเสียง 3) เป็นคำที่ไม่มี ความหมายประจำคำ ความหมายของคำลงท้ายนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ 4) เมื่อตัดคำลงท้ายออก แล้วไม่ทำให้ ความหมายหลักของประโยคเปลี่ยนแปลง

ผลการศึกษาด้าน โครงสร้างพยางค์พบว่ามีคำลงท้าย 5 ประเภท ได้แก่ คำลงท้ายพยางค์เดียว จำนวน 26 คำ คำลงท้ายสองพยางค์จำนวน 42 คำลงท้ายสามพยางค์จำนวน 18 คำ คำลงท้ายสี่พยางค์ จำนวน 4 คำ และคำลงท้ายห้าพยางค์จำนวน 2 คำ ผลการศึกษาด้านการแปรเสียงพบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ การแปรเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ส่วนผลการศึกษาด้านการใช้คำลงท้าย พบว่าขึ้นอยู่กับชนิดประโยค สถานการณ์ วัตถุประสงค์ ความรู้สึก และปัจจัยทางสังคมด้านต่างๆ ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ได้แก่ เพศ การแสดงความรู้สึกของผู้พูด สถานภาพทางสังคมและความสนิทสนมของผู้พูดและผู้ฟัง

3. ตระกูลออสโตรเอเชียติก (Austroasiatic Language Family)

3.1 ภาษามอญ

Deepadung and Rattabakul (1997) ศึกษาการใช้และการแปรเสียงของคำลงท้ายในภาษามอญ Deepadung and Rattabakul ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายไว้ว่า เป็นคำที่ปรากฏท้ายวลีหรือประโยค ไม่มีความหมายประจำคำ เมื่อเติมคำลงท้ายในวลีหรือประโยคจะทำให้ความหมายในวลีหรือประโยคนั้นสมบูรณ์ขึ้น

ผลการศึกษาพบว่าภาษามอญมีคำลงท้าย 3 ประเภท ได้แก่ คำลงท้ายบอกสถานภาพ คำลงท้ายแสดงการถาม และคำลงท้ายบอกมาลา นอกจากนี้ยังพบว่าคำลงท้ายในภาษามอญมีการแปรเสียง 3 ลักษณะ ได้แก่ การกร่อนเสียงสระ การตัดเสียงพยัญชนะต้นหรือพยัญชนะท้าย และการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์

3.2 ภาษาส่วย

สมทรง (2536) ศึกษาการใช้คำลงท้ายบอกมาลาในภาษาญ – กวย (ส่วย) ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดศรีสะเกษ สมทรงได้ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายว่าเป็นหมวดคำที่ไม่มีความหมายเฉพาะคำ (Lexical Meaning) ความหมายและหน้าที่จะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ไม่ใช่คำพูด (Non – Verbal Situation) และ ทำหน้าที่ช่วยเสริมความหมายในระดับอนุพากย์หรือประโยค

ผลการศึกษาพบว่า มีคำลงท้ายบอกมาลาในภาษาส่วยที่สามารถใช้ในการแสดงเจตนา ทศนคติ อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนแสดงสถานภาพทางสังคมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังจำนวน 11 คำ ได้แก่ /ʔxɔh/ /dxɔ/ /haʔ/ /hɔxj/ /nah/ /nuu/ /nuh/ /jɔx/ /waʔ/ /tɔh/ และ /hæh/

3.3 ภาษาเวียดนาม

Thomson (1965) ได้นิยามความหมายของ คำลงท้ายว่า เป็นหน่วยคำไม่อิสระ (Dependent Words) ที่ปรากฏท้ายประโยค และสามารถถ่ายทอดความหมายต่างๆ ได้หลากหลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งทศนคติ และอารมณ์ของผู้พูด

Nguyễn Đình Hòa (1997) ศึกษาความหมายและการใช้คำลงท้ายในภาษาเวียดนาม และได้คำจำกัดความของคำลงท้ายว่า เป็นหมวดคำที่ปรากฏท้ายประโยคและสามารถแสดงความรู้สึก ทศนคติ และอารมณ์บางอย่างของผู้พูดผู้ฟัง ได้แก่ การยืนยัน ความประหลาดใจ ความสงสัย ความสุภาพ เป็นต้น

ผลการศึกษาพบว่า มีคำลงท้ายในภาษาเวียดนามจำนวน 23 คำ ได้แก่ à a chẳng chú cơ đã đâu đấy đi há (hủ) không kia mà nào nghe nhé nhỉ sao thay thế ư vậy และ vớ

Emeneau (1951) ศึกษาการใช้คำลงท้ายในภาษาเวียดนาม Emeneau ได้ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายว่าเป็นคำที่สามารถแสดงทัศนคติบางอย่างของผู้พูดได้ เช่น ความสงสัย ความประหลาดใจ และความสุภาพ

ผลการศึกษาพบว่า คำลงท้ายภาษาเวียดนามจำนวน 17 คำ ได้แก่ à a chãng chú đầu đấý đi hả không kia kia mà nghe nhé nhi u และ này

Blood (1959) ศึกษาการใช้คำลงท้ายในภาษาเวียดนาม Blood ได้ให้คำจำกัดความของคำลงท้ายว่าเป็นคำจำนวนหนึ่งหรือสองคำ ที่ปรากฏท้ายประโยค กริยา หรือ กรรม และสามารถใช้แทนคำกริยาหรือคำนามได้

ผลการศึกษาพบว่า มีคำลงท้ายภาษาเวียดนามจำนวน 16 คำซึ่งจำแนกตามหน้าที่ได้เป็น 7 ประเภท ได้แก่ 1) คำลงท้ายที่ใช้แสดงการถาม (Interjections) ได้แก่ à nhi และ u 2) คำลงท้ายที่ใช้เป็นคำสันธาน (Conjunctions) ได้แก่ chú vậy และ mà 3) คำลงท้ายที่ใช้เป็นคำกริยา ได้แก่ đi nghe และ thòi 4) คำลงท้ายใช้แทนคำนาม (Noun Substitutes) ได้แก่ đầu đấý และ kia 6) คำลงท้ายปรากฏหน้ากริยา ช่วย (Preverb Auxiliaries) ได้แก่ chura đấ และ không และ 7) คำลงท้ายที่เป็นคำคุณศัพท์แสดงระยะ (Demonstrative Adjective) ได้แก่ kia นอกจากนี้ Blood ยังพบว่าคำลงท้ายในภาษาเวียดนามสามารถปรากฏร่วมกันได้ไม่เกินสองพยางค์ และได้จำแนกคำลงท้ายตามการปรากฏร่วมกันเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) คำลงท้ายที่สามารถปรากฏได้ในพยางค์แรก จำนวน 5 คำ ได้แก่ co đấý đi đầu không และ kia และ 2) คำลงท้ายที่สามารถปรากฏได้ในพยางค์ที่สอง (ต่อจากพยางค์แรก) จำนวน 8 คำ ได้แก่ à a đấ hả mà nhé u และ thòi

โศภนา (2537) ศึกษาความหมายและการใช้คำลงท้ายในภาษาเวียดนาม ผลการศึกษาพบว่า มีคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่ใช้ในชีวิตประจำวันจำนวน 17 คำซึ่ง สามารถจำแนกเป็น 3 ประเภท คือ 1) คำลงท้ายบอกคำถาม ได้แก่ chura không đấý และ thề 2) คำลงท้ายบอกสถานภาพ ได้แก่ a และ 3) คำลงท้ายบอกมาลา ได้แก่ à chãng chú đấ đầu đi hả kia mà nhé nghe และ nhi

ทฤษฎี แนวคิดที่เกี่ยวข้อง

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบ

การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เป็นวิธีการวิเคราะห์และระบุองค์ประกอบทางความหมายที่จำเป็นและเพียงพอ (Necessary and sufficient) ของคำๆ หนึ่ง ให้แตกต่างจากคำอื่นๆ ในหมวดเดียวกัน (Nida, 1979) โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1.1 พิจารณาคำต่างๆ ในหมวดว่ามีองค์ประกอบทางความหมายใดร่วมกันและนำคำเหล่านั้นมาจัดกลุ่มทางความหมาย ซึ่งกลุ่มทางความหมายดังกล่าวนี้จะเป็นมิติความแตกต่าง (Dimension of Contrast) ยกตัวอย่างเช่น คำว่า พ่อ แม่ ลูกชาย ลูกสาว เมื่อพิจารณาคำทั้งสี่คำจะพบว่ามิติความแตกต่าง 2 มิติ คือ เพศ (Sex) และรุ่นอายุ (Generation)

3.1.2 นำมิติความแตกต่างมาระบุความหมายย่อย หรือที่เรียกว่า อรรถลักษณะ (Semantic Features หรือ Components) ซึ่งมักมี 2 ค่า (Binary Features) ยกตัวอย่างเช่น มิติความแตกต่างด้านเพศ มี 2 อรรถลักษณะย่อย คือ [+ชาย] หมายถึง เป็นผู้ชาย และ [-ชาย] หมายถึง เป็นผู้หญิง

3.1.3 ในบางมิติความแตกต่างนั้นมีความหมายย่อยมากกว่า 2 ความหมายจึงไม่สามารถใช้เครื่องหมาย +/- (Binary Features) ได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องระบุความหมายย่อยด้วยวิธีการอื่นแทน เช่น มิติความแตกต่างด้านรุ่นอายุ ซึ่งต้องระบุอรรถลักษณะย่อยด้วยตัวเลข ได้แก่ รุ่น 1 หมายถึง รุ่นสูงกว่าตัวเอง 1 รุ่น รุ่น 0 หมายถึง รุ่นของตัวเอง (EGO) และ รุ่น -1 หมายถึง รุ่นต่ำกว่าตัวเอง 1 รุ่น

จากนั้นจึงนำองค์ประกอบทางความหมายของแต่ละคำมาเขียนในเครื่องหมาย [ ] ดังตัวอย่าง

พ่อ $\left(\begin{array}{c} + \text{ชาย} \\ \text{รุ่น 1} \end{array} \right)$	แม่ $\left(\begin{array}{c} + \text{หญิง} \\ \text{รุ่น 1} \end{array} \right)$
ลูกชาย $\left(\begin{array}{c} + \text{ชาย} \\ \text{รุ่น 0} \end{array} \right)$	ลูกสาว $\left(\begin{array}{c} + \text{หญิง} \\ \text{รุ่น 0} \end{array} \right)$

$$\begin{pmatrix} \text{หลานชาย} \\ + \text{ชาย} \\ \text{รุ่น} - 1 \end{pmatrix}$$

$$\begin{pmatrix} \text{หลานสาว} \\ + \text{หญิง} \\ \text{รุ่น} - 1 \end{pmatrix}$$

2. งานวิจัยที่ใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์ห่องค์ประกอบ

งานวิจัยที่ใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์ห่องค์ประกอบมักเกี่ยวข้องกับงานวิจัยทางภาษาศาสตร์ชาติพันธุ์ เช่น คำเรียกญาติ คำเรียกรส และคำเรียกชื่อและระบบการทอขึ้นมัดหมี่ ดังรายละเอียด

2.1 คำเรียกญาติ

Prasithratsint (2001) ศึกษาระบบเครือญาติที่สะท้อนจากคำเรียกญาติในภาษาไทยกรุงเทพฯ ในงานวิจัย “A Componential Analysis of Kinship Term in Thai” จากการใช้ทฤษฎีองค์ประกอบพบว่าภาษาไทยกรุงเทพฯ มีคำเรียกญาติพื้นฐานจำนวน 17 คำ ได้แก่ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ทวด เทียด ลูก พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา หลาน หลาน หลาน โหล่น ซึ่งจำแนกโดยมิติความแตกต่างจำนวน 5 มิติ ได้แก่ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ทวด เทียด ลูก พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา หลาน หลาน หลาน โหล่น นอกจากนี้ยังพบคำเรียกญาติไม่พื้นฐานจำนวน 32 คำ ซึ่งจำแนกโดยมิติความแตกต่าง 8 มิติ ได้แก่ รุ่นอายุ สายเลือด อายุ เพศ ฝ่ายพ่อ เพศของผู้พูด การใช้วิธีพูดแบบรินหู และการแต่งงานใหม่

วิภัตริินทร์ (2535) ศึกษาคำเรียกญาติในภาษาคำเมืองตามแนวภาษาศาสตร์ชาติพันธุ์ โดยการวิเคราะห์ห่องค์ประกอบ ผลการวิจัยพบว่า คำเรียกญาติในภาษาคำเมืองอาจจำแนกแตกต่างกัน โดยความหมายแก่นจำนวน 4 หรือ 5 มิติความแตกต่าง ในภาษาเชียงราย และลำปาง คำเรียกญาติมีความแตกต่างกันในมิติรุ่นอายุ สายเลือด อายุ และเพศ ส่วนในภาษาลำพูนและเชียงใหม่ มิติความแตกต่างเพิ่มขึ้น คือ ฝ่ายพ่อและแม่

ศุภมาส (2537) ศึกษาคำเรียกญาติพื้นฐานและคำเรียกญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานในภาษาจีนฮกเกี้ยนทางภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดกระบี่ ตรัง พังงา ภูเก็ต และเกาะปีนัง ประเทศมาเลเซีย ผลการศึกษาพบว่า สามารถจำแนกคำเรียกญาติด้วยมิติความแตกต่าง 6 มิติ ได้แก่ รุ่นอายุ สายเลือด ฝ่ายพ่อแม่ เพศและการแต่งงาน เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำเรียกญาติและระบบคำเรียกญาติทั้ง 5 จุด พบความเหมือนและแตกต่าง ดังนี้ เมื่อพิจารณาจากคำเรียกญาติพื้นฐานและที่

สัมพันธ์โดยการแต่งงาน พบว่าจังหวัดตรังและพังงามีความคล้ายคลึงกัน เมื่อพิจารณาจากคำเรียกญาติพื้นฐาน พบว่าญาติและเกาะปีนังมีความคล้ายคลึงกันแต่แตกต่างกันในเรื่องของญาติที่สัมพันธ์กันโดยการแต่งงาน และถ้าเมื่อพิจารณาจากญาติที่สัมพันธ์กัน โดยการแต่งงานเพียงอย่างเดียว พบว่าจังหวัดกระบี่และภูเก็ตมีความคล้ายคลึงกันแต่แตกต่างกันในเรื่องคำเรียกญาติพื้นฐาน ส่วนคำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยนพื้นฐานและที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานในจังหวัดกระบี่และเกาะปีนังนั้นไม่มีลักษณะคล้ายคลึงกับถิ่นใดเลย

จรัลวิไล, ม.ล. (2543) ศึกษาวัฒนธรรมที่แสดงให้เห็น โดยระบบคำเรียกญาติภาษาฮินดี ผลศึกษาพบว่า มีคำเรียกญาติในภาษาฮินดีจำนวน 46 คำซึ่งสามารถจำแนกออกจากกันด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 8 มิติ ได้แก่ รุ่นอายุ เพศ สายเลือด ฝ่ายพ่อ/แม่ อายุ เพศของ EGO ฝ่ายคู่สมรส/EGO และการสมรส เมื่อพิจารณาจากมิติความแตกต่างด้านคู่สมรส/EGO และการสมรส จรัลวิไล พบว่าสามารถจำแนกคำเรียกญาติในภาษาฮินดีได้ออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ 1) คำเรียกญาติพื้นฐานที่สัมพันธ์ทางสายเลือดกับ EGO ซึ่งสามารถจำแนกออกจากกันได้โดยมิติความแตกต่างจำนวน 5 มิติ ได้แก่ รุ่นอายุ เพศ อายุ ฝ่ายพ่อ/แม่ และสายเลือด 2) คำเรียกญาติที่สัมพันธ์ทางสายเลือดกับคู่สมรสของ EGO ซึ่งสามารถจำแนกออกจากกันด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 6 มิติ ได้แก่ รุ่นอายุ ฝ่ายพ่อ/แม่ อายุ เพศ สายเลือด และเพศของ EGO 3) คำเรียกคู่สมรสของญาติที่สัมพันธ์ทางสายเลือดกับ EGO ซึ่งสามารถจำแนกออกจากกันด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 6 มิติ ได้แก่ รุ่นอายุ ฝ่ายพ่อ/แม่ อายุ เพศ สายเลือด และเพศของ EGO และ 4) คำเรียกคู่สมรสของญาติที่สัมพันธ์ทางสายเลือดกับคู่สมรสของ EGO ซึ่งสามารถจำแนกออกจากกันด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 6 มิติ ได้แก่ รุ่นอายุ ฝ่ายพ่อ/แม่ อายุ เพศ สายเลือด และเพศของ EGO

2.2 คำเรียกรส

อัญชลิกา (2543) ศึกษาวิเคราะห์คำเรียกรสในภาษาไทยทั้ง 4 ถิ่น โดยการใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ เพื่อเปรียบเทียบระบบคำเรียกรสในภาษาไทยทั้ง 4 ถิ่นดังกล่าวว่ามีลักษณะความเหมือนหรือต่างกันอย่างไร ผลการวิจัยพบว่า ภาษาไทย 4 ถิ่นมีคำเรียกรสพื้นฐานจำนวน 8 คำเหมือนกัน ได้แก่ เบี้ยว หวาน เฝ็ม ขม เฝ็ด จืด ฝาด และมัน ซึ่งจำแนกด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 8 มิติ ได้แก่ ปุ่มรับรส และตำแหน่งของปุ่มรับรส ความเป็นกรด รสที่ลิ้น ความแสบร้อน ความพะอืดพะอม ความชาลิ้น การรับรู้ทางจมูก และความมัน

2.3 คำเรียกลายผ้า

พิจิตรา (2547) ศึกษาชื่อและระบบการทอชิ้นมัดหมี่ของคนไทพวน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี โดยใช้วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ ผลการวิจัยพบว่า ชื่อที่ใช้เรียกชิ้นมัดหมี่มี 3 ประเภท ได้แก่ 1) มัดหมี่ประเภทพื้นฐาน มีทั้งหมด 5 ประเภท ได้แก่ หมี่เปียง หมี่ลาย หมี่ขยาย หมี่ย้อย และ หมี่คั่น ซึ่งจำแนกด้วยมิติความแตกต่าง 4 มิติ คือ จำนวนเส้นพุ่ง จำนวน หมี่ในเส้นพุ่ง การใช้สิ่งไม่ ประกอบ และลักษณะด้านในเส้นพุ่ง 2) ชื่อลายเดี่ยวดั้งเดิม มีทั้งหมด 18 ชื่อซึ่งแตกต่างด้วยมิติความแตกต่าง 16 มิติ และ 3) ลายประสมดั้งเดิม มีทั้งหมด 22 ชื่อ ซึ่งแตกต่างด้วยมิติความแตกต่าง 3 มิติ ได้แก่ จำนวนลายเดี่ยวที่นำมาประสม ชนิดของลายเดี่ยวที่นำมาประสม และ ลักษณะตำแหน่งของลายที่นำมาประสม

จากการตรวจเอกสารทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับภาษาเวียดนาม และคำลงท้าย ผู้วิจัยพบว่า มีงานวิจัยเกี่ยวกับคำลงท้ายในภาษาเวียดนามเป็นจำนวนหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามผลการวิจัยของงานเหล่านั้นยังมีความขัดแย้งกันอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำนวนที่แน่นอนและความหมายที่ชัดเจนของคำลงท้ายในแต่ละคำ ผู้วิจัยจึงต้องการใช้เกณฑ์ที่ชัดเจนในการตัดสินใจว่ามีคำลงท้ายภาษาเวียดนามเป็นจำนวนเท่าใด และต้องการใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบในการศึกษาความหมายคำลงท้าย เนื่องจากเป็นวิธีที่จะนำเสนอองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนามได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังต้องการพิสูจน์ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายในภาษาเวียดนามโดยการใช้แบบสอบถามซึ่งทำให้ผลการวิเคราะห์นั้นมีความชัดเจนยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องคำลงท้ายในบทสนทนาภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้ดำเนินวิธีการวิจัยเป็นลำดับขั้นตอน คือ กำหนดคุณสมบัติผู้บอกภาษา เตรียมอุปกรณ์ในการบันทึกบทสนทนา จากนั้นจึงลงพื้นที่เก็บข้อมูลโดยการบันทึกบทสนทนาจากผู้บอกภาษาที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำบทสนทนาที่บันทึกได้มาถ่ายเป็นอักษรภาษาเวียดนาม จากนั้นจึงคัดเลือกแต่บทสนทนาที่ฟังชัดเจนเพื่อวิเคราะห์คำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากสัมพันธ์ ความหมายและเสียง เมื่อพบคำลงท้ายแล้วจึงวิเคราะห์หาความแตกต่างในการจำแนกคำลงท้ายโดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เมื่อวิเคราะห์ได้มีความแตกต่างในการจำแนกคำลงท้ายทั้งหมด (รายละเอียดอยู่ในบทที่ 4) ผู้วิจัยก็นำผลการวิเคราะห์ดังกล่าวมาสร้างแบบสอบถามเพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัยและข้อมูลที่เก็บจากผู้บอกภาษา

ผู้วิจัยแบ่งวิธีวิจัยออกเป็น 2 ส่วน คือ 1) การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากบทสนทนา และ 2) การยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนามด้วยแบบสอบถาม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากบทสนทนา

การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามมีขั้นตอนย่อย 6 ขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ 1) การกำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษา 2) การกำหนดพื้นที่และเวลาที่เก็บข้อมูลบทสนทนา 3) การเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลบทสนทนา 4) การเก็บข้อมูลบทสนทนา 5) การจัดระเบียบข้อมูลบทสนทนา และ 6) การวิเคราะห์ข้อมูลบทสนทนา ดังรายละเอียด

1. การกำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษา

1.1 ผู้บอกภาษาต้องเป็นชาวเวียดนามที่ใช้ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ (ฮานอย) เป็นภาษาแม่

1.2 ผู้บอกภาษามีอายุระหว่าง 20 – 35 ซึ่งกำลังศึกษาระดับปริญญาตรีหรือโทในสถาบันการศึกษาต่างๆ ที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ เพื่อยืนยันว่าผู้บอกภาษาสามารถใช้ภาษาเวียดนามมาตรฐานได้เป็นอย่างดี

1.3 เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านเวลา ผู้วิจัยจึงไม่สามารถเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาชาวเวียดนามที่ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเป็นเวลานานได้ ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลบางส่วนจากผู้บอกภาษาที่อยู่ในประเทศไทยด้วย โดยเลือกเก็บข้อมูลจากนิสิตนักศึกษาชาวเวียดนามซึ่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่กรุงเทพมหานคร สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และกำลังศึกษาระดับปริญญาโทในกรุงเทพฯ ประเทศไทย

1.4 ผู้บอกภาษาต้องมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเพื่อความสะดวกในการเก็บและสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมของผู้วิจัยเอง

1.5 เนื่องจากการวิจัยมีการเก็บข้อมูล 2 แบบ คือ บทสนทนาและแบบสอบถาม ผู้วิจัยหลีกเลี่ยงไม่เก็บข้อมูลทั้งสองแบบจากผู้บอกภาษากลุ่มในกลุ่มเดียวกัน เพราะเกรงว่าผู้บอกภาษาจะทราบที่ผู้วิจัยต้องการทำวิจัยในเรื่องใด ซึ่งจะทำให้ผู้บอกภาษาบอกรายละเอียดและให้ข้อมูลมากเกินไป ไม่เป็นธรรมชาติ และอาจทำให้ผลการศึกษาไม่ตรงกับความเป็นจริงได้

หลังจากที่ผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษาแล้ว ในที่สุดผู้วิจัยก็ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากผู้บอกภาษาชาวเวียดนามซึ่งอยู่ในประเทศไทยและประเทศเวียดนาม โดยมีผู้บอกภาษาชาวเวียดนามในประเทศไทย เป็นนิสิต นักศึกษามีอายุระหว่าง 20 – 35 ปีซึ่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากกรุงเทพมหานคร และกำลังศึกษาระดับปริญญาโท ในสถาบันการศึกษาต่างๆ ในกรุงเทพฯ ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนประสานมิตร มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (Asian Institute of Technology) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลที่กรุงเทพมหานคร สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามด้วยซึ่งก็ได้รับความร่วมมือจากผู้บอกภาษา เป็นนักศึกษาที่มีอายุระหว่าง 20 – 25 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

2. การกำหนดพื้นที่และเวลาที่เก็บข้อมูลบทสนทนา

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลบทสนทนาจากผู้บอกภาษาชาวเวียดนามที่มีคุณสมบัติครบถ้วน (ตามข้อ 1) ในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ประเทศไทย ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2547 – ตุลาคม 2547 และเก็บข้อมูลบทสนทนาเพิ่มเติมจากผู้บอกภาษาที่มีคุณสมบัติครบถ้วน (ตามข้อ 1) ที่มหาวิทยาลัย ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ตั้งแต่วันที่ 19 ตุลาคม 2547 – 19 พฤศจิกายน 2547

3. การเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลบทสนทนา

ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียง Xenn ชนิด MP3 รุ่น MF 206 ซึ่งมีหน่วยความจำ 128 MB ที่สามารถบันทึกบทสนทนาได้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาานาน 6 ชั่วโมงเป็นเครื่องบันทึกเสียงหลัก และเครื่องบันทึกเสียงชนิดใช้แถบบันทึกเสียง Panasonic รุ่น RQ-L11 เป็นเครื่องบันทึกเสียงสำรอง เมื่อเครื่องแรกมีหน่วยความจำไม่พอในการบันทึก โดยใช้แถบบันทึกเสียง Sony จำนวน 6 ตลับ ความยาว 45 นาที/ตลับ

4. การเก็บข้อมูลบทสนทนา

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยใช้แถบบันทึกเสียงในการบันทึกบทสนทนาจากผู้บอกภาษาด้วยตัวผู้วิจัยเองเป็นส่วนใหญ่ และบางส่วนก็ได้รับความช่วยเหลือจากผู้เก็บข้อมูลซึ่งเป็นชาวเวียดนามด้วย ก่อนเก็บข้อมูลผู้วิจัยต้องศึกษาว่าสิ่งใดควรหลีกเลี่ยงในการสนทนา เนื่องจากผู้วิจัยอาจต้องเป็นส่วนหนึ่งในการสนทนาบ้าง มิฉะนั้นจะถือว่าเป็นการเสียมารยาท ถ้าผู้วิจัยพูดในเรื่องที่ไม่เหมาะสมกับผู้บอกภาษา อาจทำให้บทสนทนานั้นขาดตอนหรือไม่สามารถดำเนินต่อไปก็ได้

ผู้วิจัยและผู้เก็บข้อมูลเก็บข้อมูลโดยนำเครื่องบันทึกเสียงซึ่งใส่ในกระเป๋าขนาดเล็กวางไว้ใกล้กับผู้บอกภาษามากที่สุด โดยที่ผู้บอกภาษาไม่รู้ตัว เพราะผู้วิจัยต้องการข้อมูลที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด ถ้าผู้บอกภาษารู้ตัวจะทำให้ระวังตัวตลอดการสนทนา ระหว่างการสนทนา นอกจากนี้ ผู้วิจัยพยายามไม่พูดแทรกเพราะต้องการป้องไม่ให้ผู้บอกภาษาพูดแบบคนต่างชาติ (foreigner talk) เนื่องจากบางครั้งผู้บอกภาษาพยายามดัดแปลงภาษาเวียดนามให้ง่ายขึ้นเพื่อให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจ ระหว่างการสนทนา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอให้ผู้บอกภาษาดำเนินการสนทนาต่อไปโดยไม่มีผู้วิจัยเป็นส่วนร่วมก็ได้ โดยให้เหตุผลว่า ตัวผู้วิจัยนั้นต้องการฝึกฟังบทสนทนาภาษาเวียดนาม และบางครั้งผู้

บอกภาษาสนทนากับผู้วิจัยด้วยภาษาอังกฤษ เนื่องจาก ผู้วิจัยจึงบอกให้ผู้บอกภาษาคู่กับผู้วิจัยเป็นภาษาเวียดนามก็ได้ โดยให้เหตุผลว่าผู้วิจัยต้องการฝึกพูดฟังภาษาเวียดนามมากกว่า ถ้าผู้วิจัยไม่เข้าใจแล้วจะถามเองหลังจากที่ผู้บอกภาษาสนทนาจบ หลังจากที่บ้านที่กบทสนทนาเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงจัดสถานการณ์และจำนวนผู้ร่วมสนทนาในการสนทนาในสมุดบันทึกเล่มเล็กๆ

5. การจัดระเบียบข้อมูลบทสนทนา

เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลจากผู้บอกภาษาเป็นบทสนทนา ที่ประกอบด้วยสถานการณ์ที่หลากหลายรวมเป็นเวลา 9 ชั่วโมง ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือจากเจ้าของภาษาถ่ายเสียงเป็นตัวอักษรภาษาเวียดนามทั้งหมด ผู้วิจัยคัดเลือกบทสนทนาเพียงบางส่วนมาวิเคราะห์ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกบทสนทนาดังนี้

5.1 บทสนทนาที่จะนำไปวิเคราะห์นั้นต้องเป็นของผู้บอกภาษาชาวเวียดนาม ที่ใช้ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ (ฮานอย) เท่านั้น

5.2 บทสนทนานั้นต้องมีการปนภาษาหรือการใช้ทับศัพท์ภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เนื่องจากผู้วิจัยเกรงว่าในขณะที่ผู้บอกภาษาอาจใช้ภาษาเวียดนามโดยผ่านมุมมองและระบบของภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีผลทำให้ภาษาเวียดนามที่ใช้นั้นอาจได้รับอิทธิพลจากภาษาต่างประเทศมากเกินไป

5.3 หัวข้อในการสนทนาต้องไม่ใช่เรื่องส่วนตัวของผู้บอกภาษา หัวข้อในการสนทนาเป็นเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวัน เช่น การทำงาน การใช้ชีวิต และการท่องเที่ยว เป็นต้น

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้คัดเลือกบทสนทนาที่ผ่านเกณฑ์ซึ่งประกอบด้วยสถานการณ์ที่เป็นทางการ และไม่เป็นการเป็นระยะเวลาประมาณ 6 ชั่วโมง จากจำนวนบทสนทนาที่บ้านที่กเสียงมาทั้งหมดเป็นระยะเวลา 9 ชั่วโมง

6. การวิเคราะห์ข้อมูลบทสนทนา

ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน คือ 1) การวิเคราะห์หาคำลงท้ายจากบทสนทนา 2) การวิเคราะห์มิติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายที่ได้จากบทสนทนา

6.1 การวิเคราะห์หาคำลงท้ายจากบทสนทนา

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับคำลงท้ายและคำจำกัดความของคำลงท้ายในบทที่ 2 (การตรวจเอกสาร) ผู้วิจัยสามารถสรุปเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคำลงท้าย ได้ 3 เกณฑ์ คือ เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ ความหมาย และเสียง (Bhamoraput, 1972: 2, Preeyasantiwong, 1981: 4, รุ่งอรุณ, 2527: 4 และ อุดม, 2532: 4) โดยเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมายจะเป็นเกณฑ์หลักในการใช้ตัดสินคำลงท้าย กล่าวคือ คำที่เป็นคำลงท้ายต้องผ่านสองเกณฑ์นี้ นอกจากนี้คำลงท้ายบางคำอาจมีรูปแปรได้ ดังนั้นเกณฑ์ทางเสียงจะเป็นเกณฑ์ที่ใช้ตัดสินรูปแปรของคำลงท้าย การวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทั้งสามเกณฑ์มีรายละเอียดดังนี้

6.1.1 เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์

ก. คำลงท้ายต้องเป็นคำที่ปรากฏอยู่ท้ายสุดของประโยค

ข. คำลงท้ายต้องไม่เป็นคำหลัก (Content Words) เช่น คำกริยา หรือคำคุณศัพท์ เป็นต้น

ตัวอย่างการวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์มีดังนี้

Em đã gặp thầy chua?

น้อง แล้ว พบ อาจารย์ คำทดสอบ

‘น้องได้เจออาจารย์แล้วหรือยัง?’

จากตัวอย่างนี้ คำทดสอบ chua นั้นอยู่ตำแหน่งท้ายสุดของประโยค ซึ่งผ่านเกณฑ์ข้อ ก. แต่สามารถจัดให้อยู่ในคำหลักได้ คือ เป็นคำบอกคำถาม (Wh-question) ซึ่งถือว่าไม่

ผ่านเกณฑ์ข้อ ข. ดังนั้นคำทดสอบ chura นั้น ไม่ผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ และถือว่าไม่ใช่คำลงท้าย

Anh vè trước nhé!
 พี่ กลับ ก่อน คำทดสอบ
 ‘พี่กลับก่อนนะ’

จากตัวอย่างนี้ คำทดสอบ nhé นั้นอยู่ตำแหน่งท้ายสุดของประโยค ซึ่งผ่านเกณฑ์ข้อ ก. และ คำทดสอบ nhé นั้น ก็ไม่สามารถจัดให้อยู่ในคำหลักได้ ซึ่งผ่านเกณฑ์ข้อ ข. ดังนั้นคำทดสอบ nhé นั้นผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ จากนั้นผู้วิจัยจึงนำคำทดสอบ nhé ไปวิเคราะห์ว่าเป็นคำลงท้ายหรือไม่โดยใช้เกณฑ์ทางความหมายดังรายละเอียด

6.1.2 เกณฑ์ทางความหมาย

จากเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์เพียงเกณฑ์เดียว ไม่เพียงพอและไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างชัดเจนว่า nhé เป็นคำลงท้าย จึงต้องเพิ่มเกณฑ์ความหมาย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ก. คำลงท้ายอาจมีรูปซ้ำกับคำอื่นๆ ได้ แต่ถ้าทำหน้าที่เป็นคำลงท้ายแล้วต้องไม่มีความหมายประจำคำ

ข. เมื่อตัดคำลงท้ายออกแล้วไม่ทำให้ความหมายหลักของประโยคหรือวลีนั้นเปลี่ยนแปลง

ค. เมื่อเติมคำลงท้ายแล้วจะช่วยบ่งบอกเจตนาในประโยคหรือวลีนั้นให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ตัวอย่างการวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางความหมายมีดังนี้

Anh vè trước nhé!
 พี่ กลับ ก่อน คำทดสอบ
 ‘พี่กลับก่อนนะ’

จากตัวอย่างนี้ คำทดสอบ nhé นั้นไม่มีความหมายประจำคำ ซึ่งผ่านเกณฑ์ข้อ ก. และเมื่อตัดคำทดสอบ nhé ความหมายก็ยังคงเหมือนเดิม คือ ‘พีกลับก่อน’ ซึ่งผ่านเกณฑ์ข้อ ข. นอกจากนี้ เมื่อเติมคำทดสอบ nhé ก็จะช่วยเสริมอารมณ์ความรู้สึกด้วย นั่นคือ ‘พีกลับก่อนนะ’ ซึ่งผู้พูดแสดงความอ่อนโยนกับผู้ฟังทำให้ประโยคมีความหมายสมบูรณ์มากขึ้น ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ข้อ ค. จากการวิเคราะห์หาคำลงท้ายด้วยเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมาย จะเห็นได้ว่า nhé นั้นผ่านเกณฑ์ทั้งสองเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ว่า nhé นั้นเป็นคำลงท้าย

ตารางที่ 4 ตัวอย่างการตัดสินคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และเกณฑ์ทางความหมาย

คำทดสอบ	เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์		เกณฑ์ทางความหมาย			จำนวน เกณฑ์ที่ ผ่าน	ผ่าน/ไม่ ผ่านเกณฑ์ การเป็นคำ ลงท้าย
	อยู่ท้าย ประโยค	ไม่เป็นคำ หลัก	ไม่มีความ หมาย ประจำคำ	ไม่ทำให้ ความหมาย หลัก เปลี่ยน	เดิมแล้วบ่ง บอกเจตนา		
chura	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
nhé	+	+	+	+	+	5	ผ่าน

6.1.3 เกณฑ์ทางเสียง

เนื่องจากคำลงท้าย หนึ่งคำอาจมีได้หลายรูป ผู้วิจัยจึงต้องเพิ่มเกณฑ์ทางเสียงเพื่อพิจารณาว่าคำใดเป็นรูปหลักและรูปแปร ซึ่งรูปแปรนั้นอาจมีความแตกต่างกันในเรื่องของเสียงสระพยัญชนะหรือวรรณยุกต์ แต่ไม่ทำให้ความหมายหลักของคำลงท้ายนั้นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเพียงแต่เพิ่มความรู้สึกบางอย่างให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น ตกใจ ประหลาดใจ เป็นต้น

ในการตัดสินว่าคำใดเป็นรูปหลักและคำใดเป็นรูปแปร ผู้วิจัยต้องพิจารณาจากความถี่ในการใช้ ถ้าคำใดปรากฏมากกว่าในบทสนทนา คำนั้นจะเป็นรูปหลัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Anh về trước nhé / nhá / nhớ !
 พี กลับ ก่อน คำทดสอบ
 ‘พีกลับก่อนนะ’

จากตัวอย่างนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์แล้วว่า nhé nhá และ nhó ผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมาย จึงสามารถสรุปได้ว่าทั้งสามคำนั้นเป็นคำลงท้าย

เมื่อพิจารณาจากประโยคข้างบนจะพบว่าคำลงท้ายทั้งสามคำนั้นสามารถใช้ได้ในบริบทเดียวกัน แต่มีความแตกต่างกันในเรื่องของเสียงสระ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ว่าคำลงท้ายทั้งสามคำนั้นเป็นคำเดียวกัน ซึ่งหนึ่งในสามคำนั้นเป็นรูปหลัก และอีกสองคำที่เหลือนั้นเป็นรูปแปร

เพื่อตัดสินใจว่าคำใดเป็นรูปหลักหรือรูปแปร ผู้วิจัยต้องพิจารณาจากความถี่ในการใช้ ถ้าคำใดมีความถี่มากที่สุดถือว่า คำนั้นเป็นรูปหลัก และคำใดมีความถี่ในการใช้รองลงมาถือว่า เป็นรูปแปร จากความถี่ในการใช้คำลงท้าย nhé nhá และ nhó ในข้อมูลบทสนทนา ผู้วิจัยพบว่า ผู้บอกภาษาใช้ คำลงท้าย nhé มากที่สุด รองลงมาคือ nhá และ nhó ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่า nhé เป็นรูปหลัก และ nhá และ nhó เป็นรูปแปร

จากการวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ เกณฑ์ทางเสียง ผู้วิจัยพบว่ามีคำลงท้ายทั้งหมด 13 คำ ที่ผ่านทั้งสองเกณฑ์ดังกล่าว ได้แก่ à a chú cò đă đâu đáy đĩ há mà nhé nhi และ thôi และจากการวิเคราะห์หารูปแปรโดยใช้เกณฑ์ทางเสียง พบว่า มีคำลงท้ายจำนวน 3 คำ ที่มีรูปแปร ได้แก่ 1) à มีรูปแปรคือ á 2) nhé มีรูปแปรคือ há และ nó และ 3) nhi มีรูปแปรคือ nhò (รายละเอียดผลการวิเคราะห์หาคำลงท้ายอยู่ในบทที่ 4 ผลการวิจัย)

เมื่อวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ ความหมายและเสียงได้ คำลงท้ายจำนวน 13 คำ แล้ว ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์มิติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามทั้ง 13 คำดังกล่าว โดยใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) ในหัวข้อต่อไป

6.2 การวิเคราะห์มิติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่ได้จากบทสนทนา

การวิเคราะห์มิติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่ได้จากบทสนทนามีขั้นตอนดังนี้คือ

6.2.1 ศึกษาความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มากำหนดมิติความแตกต่าง (Dimensions of Contrast) ของคำลงท้าย

6.2.2 นำมาข้อมูลนั้นมาระบุอรรถลักษณะย่อยในแต่ละมิติความแตกต่างโดยใช้อรรถลักษณะ (Semantic Features) ซึ่งมี 2 ค่า (Binary Features) คือ + และ -

6.2.3 ระบุมิติความแตกต่างและอรรถลักษณะของแต่ละคำลงท้ายใน [ ] เช่น

a $[+ \text{ สุภาพ }]$	di $\left(\begin{array}{l} + \text{ คำสั่ง} \\ - \text{ ปฏิเสธ} \\ - \text{ ทันที่} \end{array} \right)$
----------------------------	---

6.2.4 นำมิติความแตกต่างและอรรถลักษณะของแต่ละมิติที่ปรากฏในแต่ละคำลงท้ายนี้ไปสร้างแบบสอบถามเพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์ดังกล่าว (ดูรายละเอียดการสร้างแบบสอบถาม ในบทที่ 3)

จากการวิเคราะห์มิติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามโดยใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้าย *dáy* คำเดี่ยวนั้นมีองค์ประกอบทางความหมายถึงสองลักษณะที่ไม่สามารถรวมกันได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้ *dáy* เป็นคำลงท้ายคำพ้องรูปซึ่งมีสองคำ คือ *dáy1* และ *dáy2* รวมจำนวนคำลงท้ายภาษาเวียดนามทั้งสิ้น 14 คำ ได้แก่ 1) *a chú cơ dĩ dàu dáy1 dáy2 di há mà nhé nhi* และ *thôi* ซึ่งมีคำลงท้าย 3 คำจากจำนวน 14 คำที่มีรูปแปรได้แก่ 1) *a* มีรูปแปรคือ *á* 2) *nhé* มีรูปแปรคือ *nhá* และ *nhó* และ 3) *nhi* มีรูปแปรคือ *nhở*

เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามทั้ง 14 คำแล้ว ผู้วิจัยจึงยืนยันผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม 14 คำด้วยแบบสอบถามซึ่งจะกล่าวในหัวข้อต่อไป

การยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามด้วยแบบสอบถาม

วิธีการวิจัยในส่วนที่สอง มี 4 ขั้นตอน คือ 1) การสร้างแบบสอบถาม 2) การกำหนดพื้นที่และเวลาเก็บข้อมูลแบบสอบถาม 3) การจัดระเบียบข้อมูลแบบสอบถาม และ 4) การวิเคราะห์แบบสอบถาม ดังรายละเอียด

1. การสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเพื่อยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่ได้จากบทสนทนา ในการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยไม่ได้ระบุถึงวัตถุประสงค์ของแบบสอบถามว่าต้องการยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม เนื่องจากถ้าผู้บอกภาษาทราบถึงวัตถุประสงค์ที่แท้จริง ผู้บอกภาษาอาจให้ข้อมูลมากเกินไปจนเกินความเป็นจริง และอาจทำให้ผลการศึกษาไม่เที่ยงตรงได้ ผู้วิจัยได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1.1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้บอกภาษา

ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้บอกภาษา ได้แก่ ชื่อ นามสกุล อายุ เพศ ที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และภาษาต่างประเทศที่ผู้บอกภาษาสามารถพูดได้เพื่อประโยชน์ในการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมของผู้วิจัย

1.2 สถานการณ์การใช้คำลงท้ายต่างๆ

เพื่อยืนยันมติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายในแต่ละคำลงท้ายที่วิเคราะห์ได้จากบทสนทนา (ดูรายละเอียดมติความแตกต่างและองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายในบทที่ 4 ผลการวิจัย) ผู้วิจัยจึงสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายต่างๆ ให้มีลักษณะทางความหมายตรงตามอรรถลักษณะ (Features) ที่ได้จากการวิเคราะห์บทสนทนา และสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะบางส่วนหรือทั้งหมดไว้ด้วย ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาจะยอมรับสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะต่างๆ ในแต่ละคำลงท้ายที่ผู้

วิจัยได้วิเคราะห์ไว้ และคาดว่าผู้บอกภาษาจะไม่ยอมรับสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะบางส่วนหรือทั้งหมด ที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การใช้คำลงท้าย *a* จากบทสนทนาว่ามีมิติความแตกต่างคือ ความสุภาพ และมีอรรถลักษณะเป็น [+สุภาพ] เพื่อพิสูจน์ผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้าย *a* ที่มีลักษณะทางความหมายในมิติความสุภาพซึ่งมี 2 อรรถลักษณะย่อย คือ [+สุภาพ] และ [-สุภาพ] โดยผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับสถานการณ์ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+สุภาพ] ดังตาราง

ตารางที่ 5 แสดงตัวอย่างการสร้างสถานการณ์เพื่อพิสูจน์อรรถลักษณะคำลงท้าย *a*

มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
ความสุภาพ	[+สุภาพ]	นักเรียนถามอาจารย์ว่า “อาจารย์ทานข้าวหรือยัง <i>a</i> ?”	ยอมรับ
	[-สุภาพ]	นาย ก. ทะเลาะกับนาย ข. นาย ก. ตะคอกใส่นาย ข. ว่า “มีงอยากตาย <i>a</i> ?”	ไม่ยอมรับ

หมายเหตุ : * ทุกสถานการณ์ที่ใช้ในแบบสอบถามจริงนั้นเป็นภาษาเวียดนามอยู่ในภาคผนวก ก.

อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การใช้คำลงท้าย *di* จากบทสนทนาว่ามีอรรถลักษณะเป็น [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] เพื่อพิสูจน์ผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้าย *di* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงตามอรรถลักษณะดังกล่าว รวมทั้งสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายบางส่วนหรือทั้งหมดตรงกันข้ามกับอรรถลักษณะทางความหมายของคำลงท้าย *di* ด้วย โดยผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับสถานการณ์ที่เป็นคำสั่งและมีลักษณะตรงกับอรรถลักษณะว่า [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ดังตาราง

ตารางที่ 6 แสดงตัวอย่างการสร้างสถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *đi*

มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>đi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
	[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว <i>đi</i> ’	ไม่ยอมรับ
	[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>đi!</i> ’	ยอมรับ
ชนิดประโยค การปฏิเสธ และการมีส่วนร่วม	[+คำสั่ง] [+ปฏิเสธ]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนานต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูกหยุดเล่นเกมเดี๋ยวนี้เพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่งลูกว่า ‘อย่าเล่นเกม <i>đi!</i> ’	ไม่ยอมรับ
	[+ทันที]		
	[+คำสั่ง] [+ปฏิเสธ]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘อย่าใช้ยาสระผมนั่น <i>đi!</i> ’	ไม่ยอมรับ
	[-ทันที]		
	[+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนานต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูกหยุดเล่นเกมเดี๋ยวนี้เพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่งลูกว่า ‘อย่าเล่นเกมอีก อ่านหนังสือ <i>đi!</i> ’	
[+ทันที]			
[+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘ลองใช้ยาสระผมชนิด <i>đi!</i> ’	ยอมรับ	
	[-ทันที]		

เพื่อลดจำนวนสถานการณ์ทดสอบการใช้คำลงท้าย ผู้วิจัยจึงให้คำลงท้ายบางคำที่มีอรรถลักษณะคล้ายกันนั้นสามารถใช้สถานการณ์ทดสอบชุดเดียวกันได้ เช่น คำลงท้าย *đi* กับ *đã* และ *à* กับ *hả* เป็นต้น

ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า *đi* มีอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] [-ทันที] ส่วน *đã* มีอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] [+ทันที] ทั้งคู่มีอรรถลักษณะที่แตกต่างกันเพียง [+ทันที] และ [-ทันที] เท่านั้น จึงใช้สถานการณ์ทดสอบชุดเดียวกัน ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาจะยอมรับ การใช้คำลงท้าย *đi* ที่มีอรรถลักษณะทางความหมายตรงกับ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] [-ทันที] และ ยอมรับการใช้คำลงท้าย *đã* ที่มีอรรถลักษณะทางความหมายตรงกับ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] [+ทันที] (ดูรายละเอียดแบบสอบถามในภาคผนวก)

2. การกำหนดพื้นที่และเวลาเก็บข้อมูลแบบสอบถาม

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลแบบสอบถามจากผู้บอกภาษาชาวเวียดนามจำนวน 40 คนที่มีคุณสมบัติครบถ้วน (ตามข้อ 1.1) ในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ประเทศไทย ตั้งแต่ เดือนสิงหาคม 2548 – กันยายน 2548 และเก็บข้อมูลแบบสอบถามเพิ่มเติมจากผู้บอกภาษาที่มีคุณสมบัติครบถ้วน(ตามข้อ 1.1) ในมหาวิทยาลัยที่กรุงฮานอย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ตั้งแต่ เดือนตุลาคม – พฤศจิกายน 2548

เมื่อเก็บข้อมูลแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามมาให้คะแนนในหัวข้อต่อไป

3. การให้คะแนนแบบสอบถาม

การให้คะแนนแบบสอบถามมี 2 ลักษณะ คือ 1) การให้คะแนนแบบสอบถามผู้บอกภาษาเป็นรายบุคคล และ 2) การรวมคะแนนแบบสอบถามจากผู้บอกภาษาทั้ง 40 คน ดังรายละเอียด

3.1 การให้คะแนนแบบสอบถามผู้บอกภาษาเป็นรายบุคคล

เมื่อเก็บแบบสอบถามจากผู้บอกภาษาเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงให้คะแนนแบบสอบถามผู้บอกภาษาเป็นรายบุคคล โดยได้กำหนดคะแนนเป็น 2 แบบ ได้แก่ 1 คะแนน หมายถึง ผู้บอกภาษาตัดสินใจใช้คำลงท้ายในสถานการณ์ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย และ 0 คะแนน หมายถึง ผู้บอกภาษาตัดสินใจใช้คำลงท้ายในสถานการณ์นั้นไม่ตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย ดังตัวอย่างในตาราง

ตารางที่ 7 ตัวอย่างการให้คะแนนแบบสอบถามจากผู้บอก

คำลงท้าย	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	คำตอบผู้บอกภาษา	ผู้วิจัยคาดว่า	คะแนน
a	[+สุภาพ]	นักเรียนถามอาจารย์ว่า ‘อาจารย์ทานข้าวหรือยัง <u>a</u> ?’	ยอมรับ	ยอมรับ	1
	[-สุภาพ]	นาย ก. ทะเลาะกับนาย ข. นาย ก. ตะคอกใส่ นาย ข. ว่า ‘มึงอยากตาย <u>a</u> ?’	ยอมรับ	ไม่ยอมรับ	0

จากตาราง จะเห็นว่าผู้บอกภาษาค้นตัดสินการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ [+สุภาพ] ตรงกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงให้ 1 คะแนน และผู้บอกภาษาค้นเดียวกันนี้ก็ตัดสินการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [- สุภาพ] ซึ่งไม่ตรงกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงให้ 0 คะแนน

3.2 การรวมคะแนนแบบสอบถามจากผู้บอกภาษาทั้ง 40 คน

เมื่อผู้วิจัยได้ให้คะแนนแบบสอบถามจากผู้บอกภาษาเป็นรายบุคคลแล้ว จากนั้นผู้วิจัยจึงรวมคะแนนที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้ง 40 คนว่ามีการตัดสินการใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์ตรงกับผู้วิจัยเท่าไร ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 8 ตัวอย่างการรวมคะแนนแบบสอบถามจากผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน

สถานการณ์ที่	คำลงท้าย	อรรถลักษณะ	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ ...	คนที่ 40	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้ายตรงกับผู้วิจัย
1	a	[+สุภาพ]	1	1	1	.....	.....	35
2		[-สุภาพ]	1	0	0	.....	.....	19
109	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....

เมื่อรวมการตัดสินการใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์ของผู้บอกภาษาทั้ง 40 คนครบทั้ง 109 สถานการณ์แล้ว ผู้วิจัยจึงนำผลคะแนนเหล่านี้ไปวิเคราะห์ว่ามีความสอดคล้องกับผู้วิจัยหรือไม่ ซึ่งจะกล่าวโดยละเอียดในหัวข้อต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม

เมื่อผู้วิจัยกรอกคะแนนการตัดสินการใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์ของผู้บอกภาษาจนครบแล้ว ผู้วิจัยจึงนำผลรวมคะแนนการยอมรับและไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์นั้นมาวิเคราะห์ว่ามีความสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัยที่ได้มาจากข้อมูลบทสนทนาหรือไม่ อย่างไร โดยมีเกณฑ์ดังตาราง

ตารางที่ 9 เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินคะแนนการใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์ของผู้บอกภาษา

คะแนน	คิดเป็นร้อยละ	การตีความ
20 – 40	50 - 100	คะแนนแบบสอบถาม <u>สอดคล้อง</u> กับผลวิเคราะห์บทสนทนา กล่าวคือ ผู้บอกยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายนั้น
0 – 19	0 - 49	คะแนนแบบสอบถาม <u>ไม่สอดคล้อง</u> กับผลวิเคราะห์บทสนทนา กล่าวคือ ผู้บอกภาษายอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายนั้น

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการใช้เกณฑ์ดังกล่าวข้างบนในการวิเคราะห์แบบสอบถาม ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างการวิเคราะห์คะแนนแบบสอบถามที่ได้จากการใช้คำลงท้าย a ดังตาราง

ตารางที่ 10 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์แบบสอบถาม

คำลงท้าย	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลง ท้ายตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์จากบท สนทนาและแบบสอบถาม
a	[+ สุภาพ]	ยอมรับ	35	สอดคล้อง
	[- สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	19	ไม่สอดคล้อง

จากตัวอย่างดังกล่าว จะเห็นได้ว่าในสถานการณ์ที่ 1 ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษายอมรับ การใช้คำลงท้าย a ที่มีอรรถลักษณะ [+ สุภาพ] ได้ ผลคะแนนจากแบบสอบถามที่ คือ 35 คะแนน (มากกว่าร้อยละ 80 จากผู้บอกภาษา 40 คน) ซึ่งคะแนนการยอมรับนี้ สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ บทสนทนา นั่นคือ ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย a ที่มีอรรถลักษณะ [+ สุภาพ] สถานการณ์ ที่ 2 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนาว่า ผู้บอกภาษา ไม่ยอมรับ การใช้คำลง ท้าย ที่มีอรรถลักษณะ [- สุภาพ] ได้ ผลคะแนนแบบสอบถาม คือ 19 (น้อยกว่าร้อยละ 50 จากผู้บอกภาษา 40 คน) ซึ่ง คะแนนการไม่ยอมรับนี้ ไม่สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์บทสนทนาของผู้วิจัย นั่นคือ ผู้บอกภาษา ยอมรับการใช้คำลงท้าย a ที่มีอรรถลักษณะ [- สุภาพ] ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์การใช้คำลงท้ายในแต่ละ สถานการณ์ครบ 109 สถานการณ์ ซึ่งรายละเอียดในการวิเคราะห์ผู้วิจัยจะนำเสนออย่างละเอียด ในบทที่ 4 ผลการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม และ 2) ยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงแบ่งผลการวิจัยเป็น 2 ส่วนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ได้แก่ 1) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากบทสนทนา และ 2) ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากแบบสอบถาม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากบทสนทนา

เมื่อคัดบทสนทนามารวมเป็นระยะเวลาประมาณ 6 ชั่วโมงแล้ว ผู้วิจัยจึงคัดเลือกคำลงท้ายจากบทสนทนา และนำคำลงท้ายที่ได้ไปวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมาย องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากบทสนทนามี 3 ส่วน คือ 1) ผลการวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ 2) ผลการวิเคราะห์มิติความแตกต่างในการจำแนกคำลงท้าย และ 3) ผลองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม ดังรายละเอียด

1 ผลการวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ

ผู้วิจัยนำบทสนทนาที่คัดเลือกแล้วมาวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ เกณฑ์ทางความหมายและเกณฑ์ทางเสียง เป็นลำดับ (Bhamoraput,1972:2 ,Preeyasantiwong,1981: 4 ;รุ่งอรุณ, 2527:4 และ อุดม, 2532: 4) โดยสองเกณฑ์แรกจะเป็นเกณฑ์ที่ใช้ตัดสินคำลงท้าย กล่าวคือ คำที่เป็นคำลงท้ายจะต้องผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมาย ส่วนเกณฑ์ทางเสียงนั้นจะ ช่วยตัดสินรูปแปรคำลงท้าย

1.1 เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์

1.1.1 คำลงท้ายต้องปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของวลีหรือประโยค หรืออาจปรากฏในตำแหน่งสุดท้ายของประโยค

1.1.2 คำลงท้ายต้องไม่ใช่คำหลัก (Content words) เช่น คำนาม กริยา คุณศัพท์ เป็นต้น

จากข้อมูลบทสนทนา พบคำที่ผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และคาดว่าเป็นคำลงท้ายจำนวน 24 คำ ได้แก่ à á ạ chú cơ đã đầu đầyy đi hả mà nhé nhớ nhá nhi nhớ thòì chưa không kia kia luôn thề และ vớì ผู้วิจัยจึงนำเกณฑ์ทางความหมายมาวิเคราะห์คำลงท้ายทั้ง 24 คำในหัวข้อต่อไป

1.2 เกณฑ์ทางความหมาย

2.1.1 คำลงท้ายอาจมีรูปซ้ำกับคำอื่นๆ แต่ถ้าทำหน้าที่เป็นคำลงท้ายท้ายแล้วจะไม่มี ความหมายประจำคำ จึงไม่สามารถระบุความหมายได้ชัดเจน แต่จะทำหน้าที่เสริมความหมายรวมของวลีหรือประโยค

2.2.2 คำลงท้ายไม่ทำให้ความหมายหลักเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

2.2.3 คำลงท้ายเมื่อเติมไว้ท้ายวลีหรือประโยคจะช่วยเสริมเจตนา หรืออารมณ์ของวลีหรือประโยคให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยพบว่ามีคำลงท้าย 17 คำ (จากคำที่คาดว่าเป็นคำลงท้าย 24 คำ) ที่ผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมาย ได้แก่ à á ạ chú cơ đã đầu đầyy đi hả mà nhé nhớ nhá nhi nhớ และ thòì ดังแสดงในตาราง (เครื่องหมาย + หมายถึงมีองค์ประกอบทางเกณฑ์นั้น ส่วนเครื่องหมาย - หมายถึง ไม่มีองค์ประกอบทางเกณฑ์นั้น)

ตารางที่ 11 แสดงผลการตัดสินคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และเกณฑ์ทางความหมาย

คำทดสอบ	เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์		เกณฑ์ทางความหมาย			จำนวน เกณฑ์ที่ ผ่าน	ผ่าน/ไม่ ผ่านเกณฑ์ การเป็นคำ ลงท้าย
	อยู่ท้าย ประโยค	ไม่เป็นคำ หลัก	ไม่มีความ หมาย ประจำคำ	ไม่ทำให้ ความหมาย หลัก เปลี่ยน	เต็มแล้วบ่ง บอกเจตนา		
à	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
á	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
a	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
chứ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
ơ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
đã	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
đâu	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
đấy	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
đi	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
hã	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
mà	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhé	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhớ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhá	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhỉ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhỏ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
thôi	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
chưa	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
luôn	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
thế	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
với	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
không	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
kia	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
kia	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังไม่สามารถสรุปได้ว่ามีจำนวนคำลงท้ายภาษาเวียดนามทั้งหมด 17 คำ เนื่องจากคำลงท้ายหนึ่งคำอาจมีได้หลายรูป โดยอาจแตกต่างกันในด้านเสียงวรรณยุกต์ เสียงสระหรือเสียงพยัญชนะ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องใช้เกณฑ์ทางเสียงการตัดสินคำลงท้ายว่าคำใดเป็นคำลงท้าย และคำใดเป็นรูปแปร

1.3 เกณฑ์ทางเสียง

คำลงท้ายอาจมีหลายรูปแปร ซึ่งรูปแปรนั้นไม่ทำให้ความหมายหลักของคำลงท้ายนั้นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเพียงแต่เพิ่มความรู้สึบบางอย่างให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น ตกใจ ประหลาดใจ เป็นต้น นอกจากนี้รูปแปรนั้นอาจมีความแตกต่างกันในเรื่องของเสียงสระ พยัญชนะหรือวรรณยุกต์

เมื่อเพิ่มเกณฑ์ทางเสียงในการคัดเลือกคำลงท้ายแล้ว ผู้วิจัยจึงพิจารณาว่ามีคำใดบ้างจาก 17 คำที่มีความแตกต่างกันในด้านเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ผู้วิจัยพบว่ามี 7 คำที่อาจเป็นรูปแปรได้ คือ à á nhé nhá nhó nhi และ nhò จากนั้นผู้วิจัยจึงจัดกลุ่มคำทั้ง 7 โดยแยกตามแตกต่างด้านเสียงเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) à และ á มีความแตกต่างกันในด้านเสียงวรรณยุกต์ 2) nhé nhá และ nhó มีความแตกต่างกันในด้านเสียงสระ และ 3) nhi และ nhò มีความแตกต่างกันในด้านเสียงสระ

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยก็ยังไม่สามารถระบุได้ว่าคำไหนในแต่ละกลุ่มเป็นรูปหลัก และคำไหนเป็นรูปแปร เพื่อตัดสินว่าคำใดเป็นรูปหลักและคำใดเป็นรูปแปร ผู้วิจัยจึงต้องพิจารณาจากความถี่ในการใช้ ถ้าคำใดปรากฏมากกว่าในบทสนทนา คำนั้นจะเป็นรูปหลักทันที เมื่อพิจารณาจากความถี่ในการใช้ของผู้บอกภาษาในบทสนทนา ผู้วิจัยพบว่า 1) à มีรูปแปรคือ á 2) nhé มีรูปแปรคือ nhá และ nhó และ 3) nhi มีรูปแปรคือ nhò ดังตารางสรุปรูปแปรคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

ตารางที่ 12 สรุปรูปแปรคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่จำแนกโดยเกณฑ์ทางเสียง

คำลงท้าย	เกณฑ์ทางเสียง			หมายเหตุ
	พยัญชนะแตกต่าง	สระแตกต่าง	วรรณยุกต์แตกต่าง	
à				
á	-	-	+	à มีรูปแปรคือ á
nhĩ				
nhở	-	+	-	nhĩ มีรูปแปรคือ nhở
nhé				
nhá	-	+	-	nhé มีรูปแปรคือ nhá
nhó				และ nhó

จากเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมายที่ใช้ตัดสินคำลงท้าย ผู้วิจัยพบว่ามีคำลงท้ายทั้งสิ้น 13 คำ ได้แก่ à a chữ cơ đã đầu đầy đi hả mà nhé nhi และ thôi รวมทั้งเกณฑ์ทางเสียงที่ใช้ในการตัดสินรูปแปรคำลงท้าย พบว่ามีคำลงท้าย 3 คำที่มีรูปแปร ได้แก่ 1) à มีรูปแปรคือ á 2) nhé มีรูปแปรคือ nhá และ nhó และ 3) nhi มีรูปแปรคือ nhở เมื่อวิเคราะห์ได้คำลงท้ายแล้ว ผู้วิจัยจึงนำคำลงท้ายทั้ง 13 คำนี้ไปวิเคราะห์หามิติความแตกต่างในหัวข้อต่อไป

2. ผลการวิเคราะห์มิติความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้จำแนกคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

เมื่อได้คำลงท้ายที่ผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ ความหมาย และเสียง เป็นจำนวน 13 คำ ได้แก่ à a chữ cơ đã đầu đầy đi hả mà nhé nhi และ thôi ผู้วิจัยจึงหาความหมายของแต่ละคำลงท้ายโดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) และพบว่ามิติความแตกต่าง (Dimensions of Contrast) จำนวน 8 มิติที่สามารถจำแนกความหมายคำลงท้ายแต่ละคำออกจากกันได้ คือ ชนิดประโยค การให้ข้อมูลใหม่ การมีส่วนร่วม การคาดการณ์ของผู้พูด ความสุภาพ การปฏิเสธ ความอ่อนโยน และ ช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม จากนั้นจึงนำมิติความแตกต่างที่วิเคราะห์ได้ไประบุเป็นองค์ประกอบทางความหมายทางความหมายคำลงท้ายโดยใช้อรรถลักษณะแบบทวิลักษณ์ (Binary features) ได้แก่ + และ - มิติความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้ในการจำแนกคำลงท้ายภาษาเวียดนามมีดังนี้

2.1 ชนิดประโยค

ชนิดประโยค หมายถึง ชนิดประโยคต่างๆ ที่คำลงท้ายสามารถปรากฏได้ ได้แก่ [+ คำถาม] หมายถึง ประโยคคำถาม [+ บอกเล่า] หมายถึง ประโยคบอก และ [+ คำสั่ง] หมายถึง ประโยคคำสั่ง ดังตัวอย่างดังบทสนทนา

2.1.1 [+คำถาม]

Thầy là người Hà Lan thật à?
 อาจารย์ เป็น คน ฮอลแลนด์ จริง คำลงท้าย
 ‘อาจารย์เป็นคนฮอลแลนด์จริงหรือ?’

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่า คำลงท้าย à สามารถปรากฏในประโยคคำถามได้ และผู้วิจัยไม่พบว่าปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย à มีอรรถลักษณะเป็น [+คำถาม]

Chi đang nói chuyện với ai đấy?
 พี่ กำลัง พูดคุย กับ ใคร คำลงท้าย
 ‘พี่กำลังคุยกับใครนะ?’

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่า คำลงท้าย đấy สามารถปรากฏในประโยคคำถาม และผู้วิจัยไม่พบว่าปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đấy มีอรรถลักษณะเป็น [+คำถาม]

2.1.2 [+บอกเล่า]

Cái áo này đẹp thật đấy.
 ตัว เสื้อ นี้ สวย จริง คำลงท้าย
 ‘เสื้อตัวนี้สวยจริงๆ’

จากตัวอย่าง จะพบว่า คำลงท้าย *đáy* สามารถปรากฏในประโยคบอกเล่าและไม่พบว่ามีปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *đáy* มีอรรถลักษณะเป็น [+บอกเล่า]

Em thích cái túi màu hồng này cơ.
 น้อง ชอบ อัน กระเป๋า สี แดง นี้ คำลงท้าย
 ‘น้องชอบกระเป๋าสีแดงใบนี้จริงๆ’

จากตัวอย่าง จะพบว่า คำลงท้าย *cơ* สามารถปรากฏในประโยคบอกเล่าและผู้วิจัยไม่พบว่ามีปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *cơ* มีอรรถลักษณะเป็น [+บอกเล่า]

2.1.2 [+ คำสั่ง]

Con đi mau đi cho mẹ đi!
 ลูก ไป ซื่อ ของ ให้ แม่ คำลงท้าย
 ‘ลูกช่วยไปซื้อของให้แม่หน่อย’

จากตัวอย่าง จะพบว่า คำลงท้าย *đi* สามารถปรากฏในประโยคคำสั่งและผู้วิจัยไม่พบว่ามีปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *đi* มีอรรถลักษณะเป็น [+คำสั่ง]

Đừng nói chuyện trong lớp học đấy!.
 อย่า พูดคุย ใน ห้อง เรียน คำลงท้าย
 ‘อย่าคุยกันในห้องเรียน’

จากตัวอย่างจะพบว่า คำลงท้าย *đấy* สามารถปรากฏในประโยคคำสั่งและผู้วิจัยไม่พบว่ามีปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *đấy* มีอรรถลักษณะเป็น [+คำสั่ง]

2.2 ความอ่อนโยน

ความอ่อนโยนมี 2 วรรณลักษณะได้แก่ [+ อ่อนโยน] และ [- อ่อนโยน] ดังรายละเอียด

2.1.1 [+ อ่อนโยน]

[+ อ่อนโยน] หมายถึง ผู้พูดและผู้ฟังสนทนากันอย่างอ่อนโยน นุ่มนวล ละมุนละไม หรือเป็นมิตร คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีวรรณลักษณะเป็น [+ อ่อนโยน] ดังตัวอย่าง

Đừng nghịch khi mẹ không ở nhà nhé!
ห้าม ชน ตอน แม่ ไม่ ที่ บ้าน คำลงท้าย
‘ห้ามชนตอนแม่ไม่อยู่บ้านนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูกชายวัย 10 ขวบซึ่งอยู่ในวัยกำลังชน แม่กำลังจะออกไปทำงานและไม่ต้องการให้ลูกเล่นชน เนื่องจากกลัว จะเกิดอันตรายจึงปรามลูกด้วยความอ่อนโยนด้วยการใช้คำลงท้าย nhé ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย nhé ในสถานการณ์นี้มีวรรณลักษณะเป็น [+อ่อนโยน]

Mai gặp nhau lúc sáu giờ sáng nhé!
พรุ่งนี้ พบ ด้วยกัน ตอน หก เวลา เช้า คำลงท้าย
‘พรุ่งนี้เจอกันตอนหกโมงเช้านะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ก่อนที่ทั้งสองจะแยก กันกลับบ้าน ผู้พูดขอนัดเจอผู้ฟังอีกครั้งด้วยความเป็นมิตรสนิทสนมโดยใช้คำลงท้าย nhé ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย nhé ในสถานการณ์นี้มีวรรณลักษณะเป็น [+ อ่อนโยน]

2.2.2 [- อ่อนโยน]

[- อ่อนโยน] หมายถึง ผู้พูดและผู้ฟังไม่ได้สนทนากันอย่างอ่อนโยน นุ่มนวล ละมุนละไม หรือเป็นมิตร คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าว จะมีอรรถลักษณะเป็น [- อ่อนโยน] ดังตัวอย่าง

Mai gặp nhau lúc sáu giờ sáng đáy!
 พรุ่งนี้ พบ ด้วยกัน ตอน หก เวลา เช้า คำลงท้าย
 ‘พรุ่งนี้เจอกันตอนหกโมงเช้า’

Đừng đến muộn đáy!
 อย่า มา สาย คำลงท้าย
 ‘อย่ามาสาย’

สองสถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง เจ้านายต้องการให้ลูกน้องมาพบกันตามเวลาที่นัดหมาย จึงต้องสั่งลูกน้องด้วยท่าทีและน้ำเสียงที่หนักแน่นน่าเชื่อถือ โดยการใช้คำลงท้าย đáy ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đáy ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- อ่อนโยน]

2.3 ความสุภาพ

ความสุภาพ มี 2 อรรถลักษณะ ได้แก่ [+สุภาพ] และ[-สุภาพ] ดังรายละเอียด

2.3.1 [+สุภาพ]

[+สุภาพ] หมายถึง การที่ผู้พูดและผู้ฟังดำเนินบทสนทนาด้วยความไม่หยาบคาย โดยทั้งสองฝ่ายต้องไม่มีการใช้คำ สรรพนาม หรือคำที่แสดงความไม่สุภาพ เช่น Tao ‘กู’ Mày ‘มึง’ เป็นต้น หรือไม่แสดงกริยาท่าทางที่ไม่สุภาพ เช่น ตะโกน ตะคอก เป็นต้น คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น[+สุภาพ] ดังตัวอย่าง

Me chưa đi làm à?
 แม่ ยังไม่ ไป ทำ ค่ำลงท้าย
 ‘แม่อังไม่ไปทำงานหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก ลูกเคยเห็นแม่ไปทำงานตอน 7 โมงเช้าทุกวัน วันนี้ 8 โมงแล้วลูกยังเห็นแม่อยู่บ้าน จึงถามว่ายังไม่ไปทำงานอีกหรือด้วยการใช้คำลงท้าย à ในบทสนทนาซึ่งไม่มีถ้อยคำใดเลยที่แสดงถึงความหยาบคาย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย à ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+สุภาพ]

Cô ăn cơm chưa à?
 อาจารย์ทานข้าวหรือยัง ค่ำลงท้าย
 ‘อาจารย์ทานข้าวหรือยังคะ?’

สถานการณ์ตัวอย่างนี้เป็นการสนทนากันอย่างสุภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ ผู้พูดนักเรียนใช้คำลงท้าย a เพื่อแสดงความสุภาพต่อผู้ฟังที่เป็นอาจารย์ซึ่งมีสถานะภาพทางสังคมสูงกว่านักเรียน ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย a ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+สุภาพ]

2.3.2 [-สุภาพ]

[-สุภาพ] หมายถึง การที่ผู้พูดและผู้ฟังดำเนินบทสนทนาด้วยความไม่สุภาพ กล่าวคือ ผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายต้องมีการใช้คำ สรรพนาม หรือคำที่แสดงถึงความไม่สุภาพ เช่น Tao ‘กู’ Mày ‘มึง’ หรือแสดงกริยาที่ไม่สุภาพ เช่น การขึ้นเสียง การตวาด หรือการแสดงความรำคาญ เป็นต้น คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น [-สุภาพ] ดังตัวอย่าง

Mày chưa đi làm hả?
 มึง ยังไม่ ไป ทำ ค่ำลงท้าย
 ‘มึงังไม่ไปทำงานหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ก. เคยเห็น ข. ไปทำงานตอน 7 โมงเช้าทุกวัน วันนี้ 8 โมงแล้ว ก. ยังเห็น ข. อยู่บ้าน จึงถามว่ายังไม่ไปทำงานอีกหรือด้วยการใช้คำลงท้าย *hả* ในบทสนทนาซึ่งไม่สุภาพเพราะคำว่า ‘มีง’ ‘Mày’ และผู้พูดพูดด้วยความไม่พอใจที่ผู้ฟังยังไม่ยอมไปทำงาน ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *hả* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [-สุภาพ]

2.4 การคาดการณ์ของผู้พูด

การคาดการณ์ของผู้พูดมี 2 อรรถลักษณะได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] ดังรายละเอียด

2.4.1 [+คาดการณ์]

[+คาดการณ์] ในประโยคคำถาม หมายถึง ผู้พูดถามโดยคาดว่าผู้ฟังจะตอบอะไร ส่วนในประโยคบอกเล่า หมายถึง ผู้พูดคาดการณ์ว่าผู้ฟังน่าจะทราบในสิ่งที่ตนพูดอยู่แล้ว ไม่นำให้ผู้พูดต้องพูดซ้ำอีก คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น [+คาดการณ์] ดังตัวอย่าง

Bạn khỏe chứ?
เธอ แข็งแรง คำลงท้าย
‘เธอสบายดีใช่ใหม?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ผู้พูดเห็นว่าผู้ฟังดูแข็งแรงจึงใช้คำลงท้าย *chứ* เพื่อคาดการณ์ว่าผู้ฟังน่าจะสบายดี ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *chứ* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+คาดการณ์]

Tớ	đẽ	sách	tiếng Anh	trong
เรา	วาง	หนังสือ	ภาษาอังกฤษ	ใน
tù	áy	<u>mà</u> .		
ตู้	มัน	คำลงท้าย		

‘เราวางหนังสือภาษาอังกฤษไว้ในตู้ล่ะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ก. ถาม ข. ว่า วางหนังสือภาษาอังกฤษไว้ที่ไหน ข. คาดว่า ก. นั้นรู้อยู่แล้วและไม่น่าที่จะถามคนว่า วางหนังสือไว้ที่ไหนเพราะ ข. นั้นได้วางหนังสือเล่มดังกล่าวได้ในตู้เป็นประจำ จึงใช้คำลงท้าย mà ตอบ ก. ว่าวางหนังสือในตู้ ซึ่งเป็นที่ที่ก. วางหนังสือเล่มนี้เป็นประจำ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย mà ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ คาดการณ์]

2.4.2 [-คาดการณ์]

[-คาดการณ์] ในประโยคคำถามหมายถึง ผู้พูดถามโดยไม่ได้คาดว่าผู้ฟังจะตอบว่าอย่างไร หรือเป็นการถามย้ำในสิ่งที่ไม่ตรงกับความคาดหมายของผู้พูด ส่วนประโยคบอกเล่าหมายถึง ผู้พูดพูดโดยไม่ได้คาดว่าผู้ฟังน่าจะทราบข้อมูลหรือยังไม่ทราบ คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น[- คาดการณ์] ดังตัวอย่าง

Làm vậ sinh nhà chura xong à?
 ทำ ความสะอาด บ้าน ยังหรือไม่ เสร็จ คำลงท้าย
 ‘ทำความสะอาดบ้านยังไม่เสร็จหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาของแม่กับลูก ก่อนออกจากบ้านแม่ให้ลูกทำความสะอาดบ้านให้เสร็จก่อนที่แม่จะกลับมาถึง แต่เมื่อแม่มาถึงกลับพบว่าลูก กำลังนั่งดูทีวีอยู่จึงทราบว่าลูกยังทำความสะอาดบ้านไม่เสร็จ แม่จึงใช้คำลงท้าย à ถามว่าลูก ยังทำความสะอาดบ้านไม่เสร็จอีกหรือ ซึ่งเป็นการถามย้ำในสิ่งที่ไม่ตรงกับความคาดหมายของแม่ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย à ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- คาดการณ์]

Phim này hay lắm cơ.
 หนังสือ นี้ สนุก มาก คำลงท้าย
 ‘หนังสือนี้สนุกมากจริงๆ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ผู้พูดได้ไปชมภาพยนตร์มาจึงใช้คำลงท้าย cơ บอกเล่าให้ผู้ฟังทราบว่าภาพยนตร์ที่ได้ชมมานั้นสนุกมากโดยไม่มีคำถามนำและผู้

พูดก็ไม่ได้คาดการณ์ว่าผู้ฟังนั้นจะทราบมาก่อนหรือไม่ว่าภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวนั้นสนุกมาก ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย co ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- คาดการณ์]

2.5 การบอกข้อมูลใหม่

การบอกข้อมูลใหม่มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+ใหม่] และ [-ใหม่] ดังรายละเอียด

2.5.1 [+ใหม่]

[+ใหม่] ในประโยคคำถาม หมายถึง ผู้พูดถามแบบเอาความ (wh – question) เพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่จากผู้ฟัง ส่วนในประโยคบอกเล่า หมายถึง ผู้พูดบอกข้อมูลใหม่ให้ผู้ฟังยังไม่ทราบ หรือ ผู้พูดตอบคำถามที่เป็นคำถามแบบเอาความ (wh – question) แก่ผู้ฟัง คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น [+ ใหม่] ดังตัวอย่าง

Chiều nay học ở phòng nào đấy?
 บ่าย นี้ เรียน ที่ ห้อง ไหน คำลงท้าย
 ‘บ่ายนี้เรียนที่ห้องไหนนะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดไม่ทราบว่าเรียนที่ห้องใด ผู้พูดจึงใช้คำลงท้าย đấy ถามแบบเอาความ (wh – question) เพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่จากผู้ฟัง คือ ห้องที่เรียนสอนในช่วงบ่าย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đấy ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ ใหม่]

Thầy béo đó có ba vợ rồi đấy.
 อาจารย์ อ้วน นั้น มี สาม ภรรยา แล้ว คำลงท้าย
 ‘อาจารย์อ้วนๆ คนนั้นมีภรรยาสามคนแล้วนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดบอกใช้คำลงท้าย đấy เพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบเกี่ยวกับข้อมูลใหม่ที่ว่า อาจารย์คนดังกล่าวมีภรรยาถึงสามคน ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đấy ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ ใหม่]

2.5.2 [-ใหม่]

[-ใหม่] ในประโยคคำถาม หมายถึง ผู้พูดถามผู้ฟังโดยใช้คำถามแบบที่ต้องการให้ผู้ฟังตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) โดยไม่ได้ถามให้ได้เนื้อความใหม่ ส่วนในประโยคบอกเล่า หมายถึง ผู้พูดตอบคำถามที่ผู้ถามต้องการคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น[-ใหม่] ดังตัวอย่าง

Em thích cái áo này chứ?
 น้อง ชอบ ตัว เสื้อ นี้ คำลงท้าย

‘น้องชอบเสื้อตัวนี้ใช่ไหม?’

Có chứ.
 มี คำลงท้าย

‘ชอบสิ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพี่น้อง พี่เห็นว่าน้องหยิบเสื้อตัวหนึ่งมาดูหลายรอบแล้วนำเสื้อตัวนั้นมาทาบกับตัว ทำให้พี่มั่นใจว่า น้องชอบเสื้อตัวนี้ ดังนั้นพี่จึงใช้คำลงท้าย chứ ถามน้องว่าชอบเสื้อตัวนี้ใช่ไหมหรือไม่ชอบ (yes-no question) ส่วนน้องก็ใช้ คำลงท้าย chứ ตอบคำถามที่ต้องการคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย chứ ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- ใหม่]

2.6 การปฏิเสธ

การปฏิเสธ มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ] ดังรายละเอียด

2.6.1 [+ปฏิเสธ]

[+ปฏิเสธ] หมายถึง คำลงท้ายที่สามารถปรากฏในความปฏิเสธ (ซึ่งมีคำแสดงการปฏิเสธ เช่น อย่า ห้าม ไม่ ยัง....ไม่ เป็นต้น) ดังตัวอย่าง

Cấm được uống rượu và hút thuốc đây!
 ห้าม ได้ คឹม เหล้า และ สูบ ยา คําลงท้าย
 ‘ห้ามคឹมเหล้าและ สูบบุหรี่’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพ่อกับลูก พ่อใช้คำลงท้าย đây ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธ ‘ห้าม’ เพื่อสั่งไม่ให้ลูกคឹมเหล้าและสูบบุหรี่ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đây ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ปฏิเสธ]

Thầy ấy chưa bao giờ đi Việt Nam đâu.
 อาจารย์ นั้น ยังไม่ เมื่อ ไป ประเทศเวียดนาม คําลงท้าย
 ‘อาจารย์คนนั้นยังไม่เคยไปเวียดนามเลย’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนเกี่ยวกับอาจารย์ท่านหนึ่ง ผู้พูดใช้คำลงท้าย đâu ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธ ‘ยังไม่.....’ เพื่อบอกเพื่อนว่าอาจารย์ท่านนั้นดังกล่าวไม่เคยไปประเทศเวียดนามมาก่อนเลย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đâu ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ปฏิเสธ]

Anh ấy chưa tốt nghiệp à?
 พี่ นั้น ยัง จบการศึกษา คําลงท้าย
 ‘พี่เขายังเรียนไม่จบหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนเกี่ยวกับรุ่นพี่คนหนึ่ง ผู้พูดใช้คำลงท้าย à ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธ ‘ยังไม่.....’ เพื่อถามเพื่อนว่ารุ่นพี่คนดังกล่าวยังเรียนไม่จบจริงหรือ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย à ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ปฏิเสธ]

2.6.2 [-ปฏิเสธ]

[-ปฏิเสธ] หมายถึง คำลงท้ายที่ไม่สามารถปรากฏในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธได้ นั่นคือ ข้อความนั้นต้องไม่มีคำปฏิเสธ เช่น ยัง...ไม่ ไม่ ห้าม อย่า ดังตัวอย่าง

Đưa cái bút ở trên bàn cho tôi đi!
 หยิบ อัน ปากกา ที่ บน โต๊ะ ให้ ฉัน คำลงท้าย
 ‘หยิบปากกาด้ามที่อยู่บนโต๊ะฉันให้หน่อยสิ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังหยิบปากกาให้ตนโดยใช้คำลงท้าย đi เนื่องจากคำลงท้ายนี้ไม่สามารถใช้ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đi ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [-ปฏิเสธ]

Hãy rửa tay đi!
 จง ล้าง มือ คำลงท้าย
 ‘ล้างมือก่อน’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่ใช้คำลงท้าย đi เพื่อสั่งให้ลูกล้างมือให้สะอาดก่อนกินข้าว เนื่องจากคำลงท้ายนี้ไม่สามารถใช้ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đi ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [-ปฏิเสธ]

2.7 การมีส่วนร่วม

การมีส่วนร่วม มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+ส่วนร่วม] และ [-ส่วนร่วม] ดังรายละเอียด

2.7.1 [+ ส่วนร่วม]

[+ส่วนร่วม] หมายถึง ผู้พูดและผู้ฟังมีส่วนร่วมในข้อมูลที่ผู้พูดกำลังอ้างถึง คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น [+ ส่วนร่วม] ดังตัวอย่าง

Đò của hàng này đắt nhì?
 ของ ของ ร้าน นี้ แพง คำลงท้าย
 ‘ของที่ร้านนี้แพงเนอะ (เธอเห็นด้วยใช่ไหม)’

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาของเพื่อนสนิทระหว่างที่กำลังเลือกซื้อของในร้านแห่งหนึ่ง ทั้งสองคนรู้สึกว่าจะของในร้านนี้แพง ผู้พูดจึงใช้คำลงท้าย *nhi* เพื่อต้องการให้ผู้ฟังมีส่วนร่วม โดยการเห็นด้วยกับตนว่าของที่ร้านนี้มีราคาแพง ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *nhi* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ ส่วนร่วม]

Đi xem phim thôi.
ไป ดู ภาพยนตร์ คำลงท้าย
'ไปดูหนังเถอะ'

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนายระหว่างคู่รัก ฝ่ายหญิงใช้คำลงท้าย *thôi* เพื่อชักชวนให้ฝ่ายชายไปดูภาพยนตร์โดยที่ฝ่ายหญิง(ผู้พูด) นั้นต้องมีส่วนร่วมในข้อมูลที่ตนอ้างถึง นั่นคือต้องไปดูภาพยนตร์กับฝ่ายชาย (ผู้ฟัง) ด้วย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *nhi* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ ส่วนร่วม]

2.7.2 [- ส่วนร่วม]

[-ส่วนร่วม] หมายถึง ผู้พูดและผู้ฟังไม่มีส่วนร่วมในสถานการณ์หรือข้อมูลที่ผู้พูดกำลังอ้างถึง คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น[- ส่วนร่วม] ดังตัวอย่าง

Bánh này ngon hả?
ขนม นี้ อร่อย คำลงท้าย
'ขนมนี้อร่อยหรือ?'

สถานการณ์นี้เป็นสนทนาของพ่อกับลูก พ่อเห็นลูกนั่งทานขนมด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย ทำให้พ่อคิดว่าขนมที่ลูกกำลังกินนั้นอร่อย พ่อจึงใช้คำลงท้าย *hả* เพื่อสอบถามข้อมูลดังกล่าวกับลูกซึ่งพ่อไม่ได้กินด้วยจึงไม่ได้มีส่วนร่วมรับรู้ว่างานนี้อร่อย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *hả* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [-ส่วนร่วม]

Đi ngủ đi!
ไปนอน คำนึงท้าย
'ไปนอนซะ'

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาระหว่างพ่อกับลูก พ่อใช้คำนึงท้าย đi เพื่อสั่งให้ลูกไปเข้านอน โดยที่พ่อ (ผู้พูด) นั้นไม่มีส่วนร่วมในข้อมูลที่คำนึงอ้างถึง นั่นคือ พ่อไม่ได้เข้านอนพร้อมลูก (ผู้ฟัง) ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำนึงท้าย đi ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- ส่วนร่วม]

2.8 ช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

ช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+ทันที] และ [-ทันที] ดังรายละเอียด

2.8.1 [+ทันที]

[+ทันที] หมายถึง ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตามในสิ่งที่ตนพูดโดยทันที คำนึงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็นมีอรรถลักษณะเป็น [+ทันที] ดังบทสนทนา

Ăn cơm đi!
กินข้าว คำนึงท้าย
'กินข้าวก่อน'

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของพี่น้อง ระหว่างที่น้องกำลังทำความสะอาดบ้านอยู่ผู้เป็นพี่ใช้คำนึงท้าย đi เพื่อสั่งหรือเชิญชวนให้น้องหยุดทำความสะอาดบ้านเพื่อมาทานข้าว โดยทันที ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำนึงท้าย đi ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะ [+ทันที]

Em ngồi xuống đi.
น้องนั่ง ลง คำนึงท้าย
'น้องนั่งลงก่อน'

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาของรุ่นพี่และรุ่นน้อง ระหว่างที่รุ่นน้องเดินผ่านมารุ่นพี่ใช้คำลงท้าย *dǎ* เพื่อต้องการให้รุ่นน้องหยุดการกระทำอย่างอื่นเพื่อมานั่งและพูดคุยกับตนโดยทันที ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *dǎ* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะ [+ทันที]

2.8.2 [-ทันที]

[-ทันที] หมายถึง ผู้พูดไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังหยุดการกระทำอย่างอื่นเพื่อมาปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำเชิญชวนของผู้พูดโดยทันที กล่าวคือ ผู้ฟังมีสิทธิกระทำตามคำสั่งหรือเชิญชวนของผู้พูดโดยทันทีหรือภายหลังได้รับคำสั่งหรือเชิญชวนแล้วก็ได้ ขึ้นอยู่กับความสมัครใจของผู้ฟัง คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็นมีอรรถลักษณะเป็น [-ทันที] ดังบทสนทนา

Ān com dī!
กิน ข้าว คำลงท้าย
'กินข้าวสิ'

จากสถานการณ์ตัวอย่าง ผู้พูดใช้คำลงท้าย *dī* เพื่อสั่งหรือเชิญชวนให้ผู้ฟังทานข้าวโดยที่ผู้ฟังไม่จำเป็นต้องหยุดการกระทำอย่างอื่นเพื่อมาทานข้าว ซึ่งผู้ฟังสามารถทานร่วมทานข้าวกับผู้ฟังได้ทันทีหรือทำธุระของตนให้เสร็จก่อนแล้ว จึงมาทานข้าวกับผู้ฟังภายหลังก็ได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *dī* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะ [-ทันที]

Em ngòi xuóng dī.
น้อง นั่ง ลง คำลงท้าย
'น้องนั่งลงสิ'

ตัวอย่างสถานการณ์นี้ผู้พูดสั่งหรือเชิญชวนให้ผู้ฟังนั้นมานั่งเพื่อพูดคุยกับตนโดยผู้พูดใช้คำลงท้าย *dī* โดยที่ไม่ได้บังคับหรือต้องการให้ผู้ฟังต้องหยุดการกระทำใดๆ เพื่อมาคุยกับตน ผู้ฟังมีสิทธิเลือกได้ว่าจะกระทำตามผู้พูดโดยทันทีหรือภายหลังก็ได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *dī* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะ [-ทันที]

3. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เพื่อจำแนกองค์ประกอบทางความหมายของแต่ละคำลงท้าย จากวิธีดังกล่าวผู้วิจัยพบคำลงท้ายจำนวน 13 คำ ได้แก่ à a chú cợ đấ đầu đấy đi hà mà nhé nhi และ thôi และสามารถจำแนกความหมายคำลงท้ายดังกล่าวด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 8 มิติ คือ ชนิดประโยค ชนิดข้อมูล การมีส่วนร่วม การคาดการณ์ ความสุภาพ การปฏิเสธ ความอ่อนโยน และ ช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าคำลงท้าย đấy คำเดียวนั้นมีองค์ประกอบทางความหมายถึงสองลักษณะที่ไม่สามารถสรุปรวมกันได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้ đấy เป็นคำลงท้ายคำพ้องรูป และกำหนดให้คำลงท้าย đấy มีสองคำ คือ đấy1 และ đấy2 รวมจำนวนคำลงท้ายภาษาเวียดนามทั้งสิ้น 14 คำ ได้แก่ à a chú cợ đấ đầu đấy1 đấy2 đi hà mà nhé nhi และ thôi ผู้วิจัยได้แสดงการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของแต่ละคำลงท้ายโดยใช้อรรถลักษณะแบบทวิลักษณะ (Binary Features) ได้แก่ + หมายถึง มีองค์ประกอบทางความหมาย และ - หมายถึง ไม่มีองค์ประกอบทางความหมาย องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำมีรายละเอียดดังนี้

3.1 คำลงท้าย à /?a:21/ ~ /?a:45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย à มี 4 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [+สุภาพ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่] 3) มิติด้านการคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 4) มิติด้านความสุภาพ) มิติด้านความสุภาพ ได้แก่ [+สุภาพ] และ [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย à ในสถานการณ์ที่ 1 และ 10 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [+สุภาพ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 13 สถานการณ์ทดสอบบรรดลัทธิต่างๆ ของคำลงท้าย ๋

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	บรรดลัทธิ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	*แม่ถามลูกว่า ‘กำลังกินข้าว ๋?’	ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่า กำลังทำอะไร ลูกตอบว่า ‘ลูก กำลังกินข้าว ๋’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว ๋’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์	[+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี่พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่างทุกครั้งที่วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูอย่างเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า ‘พ่อจะสั่งอะไร ๋?’	ไม่ยอมรับ
5		[+คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี่ ทั้งสองคนจะสั่งแฮมเปรี๊ยะมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮมเปรี๊ยะมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘มึงจะสั่งอะไร ๋?’	ไม่ยอมรับ
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี่พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่างทุกครั้งที่วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูอย่างเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า ‘พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่าง ๋?’	ไม่ยอมรับ
7	[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี่ ทั้งสองคนจะสั่งแฮมเปรี๊ยะมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮมเปรี๊ยะมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘มึงจะสั่งแฮมเปรี๊ยะ ๋?’	ไม่ยอมรับ	

หมายเหตุ: *ทุกสถานการณ์ทดสอบในแบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลเป็นภาษาเวียดนาม (อยู่ในภาคผนวก)

ตารางที่ 13 (ต่อ)

สถานการณ์ ที่	มิติต่าง แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
8		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ]	แม่และลูกเพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรก และหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบว่าไปทาง ไหน ลูกจึงหันมาถามแม่ว่า ‘ตอนนี้ไปทาง ไหน ๕?’	ไม่ยอมรับ
9	การคาด การณ์ การบอกข้อ มูลใหม่ และความ สุภาพ	[-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. เพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรก และหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบว่าไปทาง ไหน ก. จึงหันมาถามข. ว่า ‘ตอนนี้ไปทาง ไหน ๕?’	ไม่ยอมรับ
10		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกทราบดีว่าแม่ทานกุ้งไม่ได้ แต่วันนี้ลูก เห็นว่าแม่สั่งกุ้งมาทาน ลูกจึงหันไปถามแม่ว่า ‘แม่สั่งกุ้ง ๕?’	ยอมรับ
11		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ก. ทราบดีว่า ข. ทานกุ้งไม่ได้แต่นี้ ก. เห็น ว่า ข. สั่งกุ้งมาทาน ก. จึงหันไปถาม ข. ว่า ‘มีงสั่งกุ้ง ๕?’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย ๕ ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอก
ภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ๕ ในแต่ละอรรถ
ลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจาก
บทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย ๕ จากแบบ
สอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ในบทนี้)

3.2 คำลงท้าย **hả** /ha: 212/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย **hả** มี 4 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม]
[-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [- สุภาพ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน
1) มิตินิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้

แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่] 3) มิติด้านการคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 4) มิติด้านความสุภาพ ได้แก่ [+สุภาพ] และ [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *hả* ในสถานการณ์ที่ 1 และ 11 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [-สุภาพ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 14 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *hả*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กำลังกินข้าว <u>hả</u> ?’	ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่า กำลังทำอะไร ลูกตอบว่า ‘ลูกกำลังกินข้าว <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์ข้อมูลใหม่และความสุภาพ	[+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้พ่อจะสั่งขนมจีนหมูทุกครั้ง วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า ‘พ่อจะสั่งอะไร <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ
5		[+คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้ ทั้งสองคนจะสั่งขนมเปี๊ยะมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งขนมเปี๊ยะมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘มึงจะสั่งอะไร <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้พ่อจะสั่งขนมจีนหมูทุกครั้ง วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า ‘พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่าง <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 14 (ต่อ)

สถานการณ์ ที่	มิตិความ แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
7	การคาด การณ์ การบอกข้อ มูลใหม่ และความ สุภาพ	[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. ขวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ท่านที่นี่ ทั้งสองคนจะสั่งแฮม เปริ้วมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮม เปริ้วมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า 'มึงจะสั่งแฮมเปริ้ว <u>há</u> ?'	ไม่ยอมรับ
8		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ]	แม่และลูกเพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรก และหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบจะไปทาง ไหน ลูกจึงหันมาถามแม่ว่า 'ตอนนี้ไปทาง ไหน <u>há</u> ?'	ไม่ยอมรับ
9		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. เพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรก และหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบจะไปทาง ไหน ก. จึงหันมาถามข. ว่า 'ตอนนี้ไปทาง ไหน <u>há</u> ?'	ไม่ยอมรับ
10		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกทราบดีว่าแม่ทานกุ้งไม่ได้ แต่วันนี้ลูกเห็น ว่าแม่สั่งกุ้งมาทาน ลูกจึงหันไปถามแม่ว่า 'แม่ สั่งกุ้ง <u>há</u> ?'	ไม่ยอมรับ
11		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ก. ทราบดีว่า ข. ทานกุ้งไม่ได้แต่นี้ ก. เห็น ว่า ข. สั่งกุ้งมาทาน ก. จึงหันไปถาม ข. ว่า 'มึง สั่งกุ้ง <u>há</u> ?'	ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย há ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย há ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย há จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ในบทนี้)

3.3 คำลงท้าย *nhi* /ni: 212/ ~ [nə 212]

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *nhi* มี 4 อรรถลักษณะ คือ [+ คำถาม] [+ คาคาการณ์] [- ใหม่] และ [+ ส่วนร่วม] ผู้วิจัยต้องสร้าง 9 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+ คำถาม] [+ บอกเล่า] และ [+ คำสั่ง] 2) มิติด้านการคาคาการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+ คาคาการณ์] และ [- คาคาการณ์] 3) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ ใหม่] และ [- ใหม่] และ 4) การมีส่วนร่วม ได้แก่ [+ ส่วนร่วม] และ [- ส่วนร่วม]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *nhi* ในสถานการณ์ที่ 1 และ 6 ซึ่ง มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ คำถาม] [+ คาคาการณ์] [- ใหม่] และ [+ ส่วนร่วม] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 15 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *nhi*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+ คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าวอร่อย <i>nhi</i> ?’	ยอมรับ
2		[+ บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่ากินข้าวอร่อยไหม ลูกตอบว่า ‘กินข้าวอร่อย <i>nhi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
3		[+ คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าวอร่อย <i>nhi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
4	การคาคาการณ์ของผู้พูด	[+ คาคาการณ์] [+ ใหม่] [+ ส่วนร่วม]	ก. ชวน ข. ไปดูหนังเรื่อง ‘ไททานิก’ เมื่อดูจบแล้ว ก. ก็คิดว่าหนังเรื่องนี้เศร้า ก. อยากรู้ว่า ข. คิดเห็นอย่างไรกับหนังเรื่องนี้ จึงถาม ข. ว่า ‘เธอคิดว่าหนังเรื่องนี้เป็นอย่างไร <i>nhi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
5		[+ คาคาการณ์] [+ ใหม่] [- ส่วนร่วม]	ก. กับ ข. กำลังภาพยนตร์เวียดนามเรื่อง ‘Tết này ai đến xông nhà’ เมื่อดูเสร็จแล้ว ก. รู้สึกว่าหนังเรื่องนี้ไม่เห็นสนุกเลย ในขณะที่ ข. นั้นหัวเราะตั้งแต่ต้นเรื่องจนท้ายเรื่อง ก. ถาม ข. ว่า ‘เธอคิดว่าหนังเรื่องนี้เป็นอย่างไร <i>nhi</i> ?’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

สถานการณ์ ที่	มิติความ แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัย คาดว่า
6	การคาด การณ์ของผู้ พูด ข้อมูลใหม่ และการมี ส่วนร่วม	[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม]	ก. และ ข. ขวนกันไปดูภาพยนตร์ไททานิก เมื่อดูจบแล้ว ก. คิดว่าไททานิกเป็นหนังที่เศร้า มาก เมื่อหันไปก็เห็น ข. กำลังร้องไห้ ก. พูด กับ ข. ว่า ‘หนังเรื่องนี้สนุก <u>nhi</u> ?’	ยอมรับ
7		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ก. กลับบ้านพบ ข. กำลังดูหนังและหัวเราะอยู่ คนเดียว ก. คิดว่า ข. กำลังดูหนังตลกอยู่ ก. จึง ถาม ข. ว่า ‘หนังเรื่องนี้ตลก <u>nhi</u> ?’	ไม่ยอมรับ
8		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม]	นาย ก. ตาบอดสีเห็นสีเขียวเหมือนสีแดง เวลา ใครให้ดูสีเขียวก็เห็นเป็นสีแดงเสมอ วันหนึ่ง นาย ข. เอาปากกาสีเขียวให้นาย ก. ดู และคาด ว่า นาย ก. จะต้องเห็นเป็นสีแดง นาย ข. ถาม นาย ก. ว่า ‘ปากกานี้สีอะไร <u>nhi</u> ?’	ไม่ยอมรับ
9		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ก. และ ข. ไปซื้อเสื้อผ้า ก. หยิบเสื้อตัวหนึ่งขึ้น มาและไม่คิดว่าเสื้อตัวนี้สวย ก. ถาม ข. ว่า ‘เสื้อตัวนี้สวย <u>nhi</u> ?’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *nhi* ไปเก็บข้อมูลกับผู้ออก
ภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้ออกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhi* ในแต่ละอรรถ
ลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจาก
บทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *nhi* จาก
แบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองในบทนี้)

3.4 คำลงท้าย *mà* /ma: 21/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *mà* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+บอกเล่า]
[+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิด

ประโยคได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 3) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *mà* ในสถานการณ์ที่ 1 และ 4 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 16 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *mà*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่สงสัยว่าลูกกำลังเล่นเกมอยู่หรือไม่ จึงถามลูกว่า ‘เล่นเกม <i>mà</i>	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่สงสัยว่าลูกกำลังเล่นเกมอยู่หรือไม่ ลูกตอบว่า ‘เปล่า ลูกทำการบ้าน <i>mà</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งให้ลูกเข้านอนว่า ‘ไปนอน <i>mà!</i> ’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์ของผู้พูดและการบอกข้อมูลใหม่	[+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. เป็นเพื่อนร่วมชั้นนาย ข. นาย ข. เป็นคนชอบเข้าเรียนสายเป็นประจำ เนื่องจากพรุ่งนี้มีสอบ ก. เป็นห่วง ข. จึงพูดเตือน ข. หลายครั้งหลายหนว่า “พรุ่งนี้อย่าไปสายนะ” ข. ได้ฟัง ก. พูดเตือนหลายครั้งหลายหนก็เลยพูดกับ ก. ว่า ‘ฉันรู้แล้ว <i>mà</i> ’	ยอมรับ
5		[+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. เป็นแฟนกันมานานแล้ว ก. ถาม ข. ว่า ‘น้องรักพี่หรือเปล่า?’ ข. ตอบว่า ‘รัก <i>mà</i> ’	ไม่ยอมรับ
6		[-คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. เป็นเพื่อนร่วมชั้น วันนี้ ก. เห็น ข. ใส่เสื้อสวยจึงพูดกับ ข. ว่า ‘วันนี้ใส่เสื้อสวย <i>mà</i> ’	ไม่ยอมรับ
7		[-คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. ทำงานเป็นผู้รักษาความปลอดภัย ทั้งสองคนต่างไม่ทราบเวลาทำงานที่แน่นอนของตน วันนี้ ก. ไปทำงานและพบ ข. โดยที่ไม่ทราบว่า ข. นั้นกำลังจะเริ่มทำงานหรือเลิกทำงาน ก. ถาม ข. ว่า ‘กินข้าวแล้วหรือยัง?’ ข. ตอบว่า ‘กินแล้ว <i>mà</i> ’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *mà* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *mà* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *mà* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองในบทนี้)

3.5 คำลงท้าย *co* /*kə*:33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *co* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+บอกเล่า] และ [-คาดการณ์] และ[- ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้อง สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 3) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *co* ในสถานการณ์ที่ 2 และ 7 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ [-คาดการณ์] และ[- ปฏิเสธ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 17 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *co*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>co</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่บอกลูกว่า ‘แม่กินข้าว <i>co</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>co</i> !’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์และการปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ลูกสาวได้ไปเยี่ยมแม่ที่ทำงาน และได้ไปทานอาหารร้านหนึ่งในที่ทำงานแม่เป็นครั้งแรกซึ่งแม่ชอบทานเป็นประจำ เมื่อทานเสร็จก็คิดว่าอาหารร้านนี้ไม่อร่อยเลย พอเจอแม่ลูกสาว จึงพูดกับแม่ว่า ‘อาหารร้านนี้ไม่อร่อยมาก <i>co</i> ’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 17 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติตความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
5	การคาดการณ์และการปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	สองพ่อลูกเข้าไปทานอาหารในร้านซึ่งทั้งสองชอบทานเป็นประจำเพราะอาหารที่นี่อร่อยมาก ลูกพูดกับพ่อว่า ‘อาหารที่นี่อร่อยมาก <u>co</u> ’	ไม่ยอมรับ
6		[-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ลูกสาวได้ไปทานอาหารที่ร้านอาหารที่เพิ่งเปิดใหม่เป็นวันแรกในมหาวิทยาลัยของตน และก็พบว่าอาหารนั้นไม่อร่อยเลย เมื่อกลับมาถึงบ้านก็เล่าให้แม่ฟังว่า ‘อาหารที่ร้านนั้นไม่อร่อยมาก <u>co</u> ’	ไม่ยอมรับ
7		[-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ลูกสาวได้ไปทานอาหารที่ร้านอาหารที่เพิ่งเปิดใหม่เป็นวันแรกในมหาวิทยาลัยของตน และก็พบว่าอาหารที่ร้านนี้อร่อยมากๆ เมื่อกลับมาถึงบ้านก็เล่าให้แม่ฟังว่า ‘อาหารที่ร้านนั้นอร่อยมาก <u>co</u> ’	ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย co ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย co ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย co จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.6 คำลงท้าย dâu /dɜw 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย dâu มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์การใช้คำลงท้าย dâu ที่มีลักษณะทางความหมายในมิติ 1) ชนิดประโยค ได้แก่ [+ คำถาม] [+ บอกเล่า] และ [+ คำสั่ง] 2) การคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 3) การปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *dâu* ในสถานการณ์ ที่ 2 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] และ [+ปฏิเสธ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 18 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *dâu*

สถานการณ์ ที่	มิติความ แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัย คาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>dâu</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่บอกลูกว่า ‘แม่ไม่กินข้าว <i>dâu</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>dâu</i> !’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์ ของผู้พูดและ การปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ก. และ ข. ต่างรู้ว่า ก. นั้นพูดภาษาเวียดนาม ไม่เก่ง ก. พูดกับ ข. ว่า ‘ก. พูดภาษาเวียดนาม ไม่เก่ง <i>dâu</i> ’	ไม่ยอมรับ
5		[+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ก. และ ข. ต่างรู้ว่า ก. นั้นพูดภาษาเวียดนาม เก่ง ก. พูดกับ ข. ว่า ‘ก. พูดภาษาเวียดนามเก่ง <i>dâu</i> ’	ไม่ยอมรับ
6		[-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ก. รู้ว่า ก. พูดภาษาเวียดนามไม่เก่ง ส่วน ข. นั้นยังไม่ทราบ ก. พูดกับนาย ข. ว่า ‘ก. พูด ภาษาเวียดนามไม่เก่ง <i>dâu</i> ’	ยอมรับ
7		[-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ก. รู้ว่า ก. พูดภาษาเวียดนามเก่ง ส่วน ข. นั้นยัง ไม่ทราบ ก. พูดกับนาย ข. ว่า ‘ก. พูดภาษา เวียดนามเก่ง <i>dâu</i> ’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *dâu* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *dâu* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *dâu* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.7 คำลงท้าย dáy1 /dʒj 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย dáy1 มี 2 วรรณลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 5 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย dáy1 ในสถานการณ์ที่มีวรรณลักษณะที่ 3 และ 4 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 19 สถานการณ์ทดสอบวรรณลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย dáy1

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	วรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘ขนมนี้ไม่อร่อย <u>dáy1</u> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่พูดกับลูกว่า ‘ขนมนี้ไม่อร่อย <u>dáy1</u> ’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘อย่าพูดโกหก <u>dáy1</u> !’	ยอมรับ
4	การปฏิเสธ	[+ปฏิเสธ]	ก. ไม่อยากให้ ข. มาสายในวันพรุ่งนี้ ก. จึงสั่ง ข. ว่า ‘พรุ่งนี้อย่ามาสาย <u>dáy1</u> !’	ยอมรับ
5		[-ปฏิเสธ]	พี่ชายไม่ต้องการให้น้องสาววัย 10 ปีนอนดึก จึงบอกน้องสาวว่า ‘น้องจำ เข้านอน <u>dáy1</u> !’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบวรรณลักษณะคำลงท้าย dáy1 ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy1 ในแต่ละวรรณลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย dáy1 จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.8 คำลงท้าย *di* /di: 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *di* มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ] และ 3) มิติด้านช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ได้แก่ [+ทันที] และ [-ทันที]

โดยผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *di* ในสถานการณ์ที่ 3 และ 7 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 20 สถานการณ์ทดสอบวรรณลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *di*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	วรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>di</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว <i>di</i> ’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>di</i> !’	ยอมรับ
4	การปฏิเสธและช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[+ปฏิเสธ] [+ทันที]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูก หยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่ง ลูกว่า ‘อย่าเล่นเกม <i>di</i> !’	ไม่ยอมรับ
5		[+ปฏิเสธ] [-ทันที]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่ เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘อย่าใช้ ยาสระผมนั้น <i>di</i> !’	ไม่ยอมรับ
6		[-ปฏิเสธ] [+ทันที]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูก หยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่ง ลูกว่า ‘อย่าเล่นเกมอีก อ่านหนังสือ <i>di</i> !’	ไม่ยอมรับ
7		[-ปฏิเสธ] [-ทันที]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่ เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘ลองใช้ ยาสระผมชนิด <i>di</i> !’	ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *dǎi* ไปเก็บข้อมูลกับผู้ออกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้ออกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *dǎi* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *dǎi* จากแบบสอบถามอยู่ในหัวข้อที่สองของบทนี้)

3.9 คำลงท้าย *dǎi* /*da:* 4?r/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *dǎi* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ] และ 3) มิติด้านช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ได้แก่ [+ทันที] และ [-ทันที]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้ออกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *dǎi* ในสถานการณ์ที่ 3 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 21 แสดงสถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *dǎi*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>dǎi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+ บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว <i>dǎi</i> ’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>dǎi</i> !’	ยอมรับ
4	การปฏิเสธและ ช่วงเวลา ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[+ปฏิเสธ] [+ทันที]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ทั้งๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูกหยุดเล่นเกมเดี๋ยวนี้เพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่งลูกว่า ‘อย่าเล่นเกม <i>dǎi</i> !’	ยอมรับ
5		[+ปฏิเสธ] [-ทันที]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘อย่าใช้ยาสระผมมัน <i>dǎi</i> !’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 21 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิตिकวามแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
6	การปฏิเสธและช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[-ปฏิเสธ] [+ทันที]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูก หยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึง สั่งลูกว่า ‘อย่าเล่นเกมอีก อ่านหนังสือ <u>ด้</u> !’	ยอมรับ
7		[-ปฏิเสธ] [-ทันที]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่ เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘ลอง ใช้ยาสระผมชันซิลค์ <u>ด้</u> !’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย ด้ ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ด้ ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย ด้ จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.10 คำลงท้าย thôi /tho:y 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย thôi มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ] และ 3) มิติการมีส่วนร่วม ได้แก่ [+ส่วนร่วม] และ [-ส่วนร่วม]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย thôi ในสถานการณ์ที่ 3 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 22 สถานการณ์พิสูจน์อรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *thôi*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>thôi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว <i>thôi</i> ’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>thôi</i> !’	ยอมรับ
4	การปฏิเสธและการมีส่วนร่วม	[+ปฏิเสธ] [+ส่วนร่วม]	ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน ขณะที่ทานข้าวกันอยู่ ก. ชวน ข. และ ค. ไปซื้อของ ข. ไม่อยากไปเพราะพຽງนี้ทุกคนมีสอบวิชาภาษาไทย จึงอยากให้ทุกคนอยู่บ้านเพื่ออ่านหนังสือกับตน ข. พูดกับ ก. และ ค. ว่า ‘อย่าไปซื้อของ <i>thôi</i> !’	ไม่ยอมรับ
5		[+ปฏิเสธ] [-ส่วนร่วม]	ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน หลังจากที่ทานข้าวเสร็จ ทุกคนอยากไปซื้อของ แต่ ก. ไม่อยากให้ ข. และ ค. ไปเพราะอยากให้อยู่บ้านเพื่ออ่านหนังสือสอบวิชาภาษาไทยในวันพຽງนี้ ก. จึงคิดว่าตน จะไปซื้อของเพียงคนเดียวเท่านั้น ก. พูดกับ ข. และ ค. ว่า ‘อย่าไปซื้อของ <i>thôi</i> !’	ไม่ยอมรับ
6		[-ปฏิเสธ] [+ส่วนร่วม]	ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน ขณะที่กำลังทานข้าว ก. อยากไปซื้อของจึงชวน ข. และ ค. ไปเป็นเพื่อนด้วย ก. พูดกับ ข. และ ค. ว่า ‘ไปซื้อของ <i>thôi</i> !’	ยอมรับ
7		[-ปฏิเสธ] [-ส่วนร่วม]	ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน ขณะกำลังทานข้าว ก. ชวน ข. และ ค. ไปซื้อของ ข. ไม่อยากไปเพราะอยากนอนกลางวันมากกว่า จึงพูดกับ ก. และ ค. ว่า ‘ไปซื้อของ <i>thôi</i> !’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *thôi* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *thôi* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *thôi* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.11 คำลงท้าย *chú* /cu: 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *chú* มี 3 วรรคสัญลักษณ์ คือ [- คำสั่ง] [+คาดการณ์] และ[-ใหม่] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการคาดการณ์ ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ3) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *chú* ในสถานการณ์ที่ 1 3 และ 9 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรคสัญลักษณ์ [- คำสั่ง] [+คาดการณ์] และ[-ใหม่] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 23 สถานการณ์ทดสอบวรรคสัญลักษณ์ต่างๆ ของคำลงท้าย *chú*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	วรรคสัญลักษณ์	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ก. เจอ ข. แล้วถาม ข. ว่า ‘เธอสบายดี <i>chú</i> ?’	ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	ก. ถามข. ว่าอยากไปเที่ยวไหม ข. อยากไป จึงตอบว่า ‘ไป <i>chú</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	ก. สั่ง ข. ว่า ‘กินข้าว <i>chú</i> !’	ไม่ยอมรับ
4	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอก ข้อมูลใหม่	[+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. หยิบปากกาที่วางอยู่บนโต๊ะ ข. แล้วถาม ข. ว่า ‘นี่อะไร <i>chú</i> ?’	ไม่ยอมรับ
5		[+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. ได้ยืมหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีของ ข. ไปอ่านเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว วันนี้ ก. เอาหนังสือเล่มนั้นมาคืน ข. ถาม ก. ว่า ‘นี่อ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว <i>chú</i> ?’	ยอมรับ
6		[+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. มาที่บ้าน ค. ทั้งสองคนพบว่ามีกล่องใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ ก. ถาม ข. ว่า ‘กล่องอะไร <i>chú</i> ?’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 23 (ต่อ)

สถานการณ์ ที่	มิติต่าง แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัย คาดว่า
7	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอก ข้อมูลใหม่	[+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. มาที่บ้านค. ทั้งสองคนพบว่ามิกำลังไปหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะและก็ไม่ทราบว่ามื่ออะไรอยู่ในกล่องใบนั้น ‘ในกล่องนั้นมีตุ๊กตา <u>chú</u> ?’	ไม่ยอมรับ
8		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. เป็นเพื่อนร่วมชั้นนาย ข. นาย ข. เป็นคนชอบเข้าเรียนสายเป็นประจำ ในวันพรุ่งนี้ ข. มีสอบ ก. เป็นห่วง ข. จึงพูดเตือน ข. หลายครั้งหลายหนว่า “พรุ่งนี้อย่าไปสายนะ” ข. ได้ฟัง ก. พูดเตือนหลายครั้งหลายหนจึงรำคาญจึงพูดกับ ก. ว่า ‘ฉันรู้แล้ว <u>chú</u> ’	ไม่ยอมรับ
9		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. เป็นแฟน ข. มานานแล้ว ก. ถาม ข. ว่า ‘น้องรักพี่หรือเปล่า?’ ข. ตอบว่า ‘รัก <u>chú</u> ’	ยอมรับ
10		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. เป็นเพื่อนร่วมชั้น วันนี้ ก. เห็น ข. ใส่เสื้อสวยจึงชม ข. ว่า ‘วันนี้ใส่เสื้อสวย <u>chú</u> ’	ไม่ยอมรับ
11		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. ทำงานเป็นผู้รักษาความปลอดภัย ทั้งสองคนต่างไม่ทราบเวลาที่แน่นอนของตน วันนี้ ก. ไปทำงานและพบ ข. โดยที่ไม่ทราบว่า ข. นั้นกำลังจะเริ่มทำงานหรือเลิกทำงาน ก. ถาม ข. ว่า ‘กินข้าวแล้วหรือยัง?’ ข. ตอบว่า ‘กินแล้ว <u>chú</u> ’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย chú ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chú ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย chú จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ของบทนี้)

3.12. คำลงท้าย *dây2* /*dây* 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *dây2* มี 3 วรรณลักษณะ คือ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] [+ใหม่] เพื่อเป็นการยืนยันวรรณลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์การใช้ คำลงท้าย *dây2* ที่มีลักษณะทางความหมายในมิติ 1) ชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) การคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 3) การบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับ สถานการณ์ที่ 1 2 6 และ 10 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] [+ใหม่] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 24 สถานการณ์พิสูจน์วรรณลักษณะในคำลงท้าย *dây2*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	วรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘อะไร <i>dây2</i> ?’	ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่บอกลูกว่า ‘แม่กินข้าวแล้ว <i>dây2</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>dây2</i> !’	ไม่ยอมรับ
4	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอก ข้อมูลใหม่	[+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. หยิบปากกาที่วางอยู่บนโต๊ะ ข. แล้วถาม ข. ว่า ‘นี่อะไร <i>dây2</i> ?’	ไม่ยอมรับ
5		[คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. ได้ยืมหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีของ ข. ไปอ่าน เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว วันนี้ ก. เอาหนังสือเล่มนั้นมาคืน ข. ถาม ก. ว่า ‘น้องอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว <i>dây2</i> ?’	ไม่ยอมรับ
6		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. มาที่บ้าน ค. ทั้งสองคนพบว่ามิกำลังโบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ ก. ถาม ข. ว่า ‘กำลังอะไร <i>dây2</i> ?’	ยอมรับ
7		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. มาที่บ้าน ค. ทั้งสองคนพบว่ามิกำลังโบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะและก็ไม่ทราบว่ามีอะไรอยู่ในกล่องใบนั้น ‘ในกล่องนั้นมีตุ๊กตา <i>dây2</i> ?’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 24 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
8	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอก ข้อมูลใหม่	[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. เป็นเพื่อนร่วมชั้นนาย ข. นาย ข. เป็นคนชอบเข้าเรียนสายเป็นประจำ ในวันพรุ่งนี้ ข. มีสอบ ก. เป็นห่วง ข. จึงพูดเตือน ข. หลายครั้งหลายหนว่า ‘พรุ่งนี้อย่าไปสายนะ’ ข. ได้ฟัง ก. พูดเตือนหลายครั้งหลายหนจึงรำคาญจึงพูดกับ ก. ว่า ‘ฉันรู้แล้ว <u>đây2</u>	ไม่ยอมรับ
9		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. เป็นแฟน ข. มานานแล้ว ก. ถาม ข. ว่า ‘น้องรักพี่หรือเปล่า?’ ข. ตอบว่า ‘รัก <u>đây2</u> ’	ไม่ยอมรับ
10		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. เป็นเพื่อนร่วมชั้น วันนี้ ก. เห็น ข. ใส่เสื้อสวยจึงชม ข. ว่า ‘วันนี้ใส่เสื้อสวย <u>đây2</u> ’	ยอมรับ
11		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. ทำงานเป็นผู้รักษาความปลอดภัย ทั้งสองคนต่างไม่ทราบเวลาทำงานที่แน่นอนของตน วันนี้ ก. ไปทำงานและพบ ข. โดยที่ไม่ทราบว่า ข. นั้นกำลังจะเริ่มทำงานหรือเลิกทำงาน ก. ถาม ข. ว่า ‘กินข้าวแล้วหรือยัง?’ ข. ตอบว่า ‘กินแล้ว <u>đây2</u>	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย đây2 ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย đây2 ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมาย คำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย đây2 จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ของบทนี้)

3.13 คำลงท้าย *nhé* /ŋe: 45/ ~ [ŋa 45] ~ [ŋə: 45]

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์หว่า คำลงท้าย *nhé* มี 2 วรรณลักษณะ คือ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] และ 2) มิติด้านความอ่อนโยน ได้แก่ [+อ่อนโยน] และ [-อ่อนโยน]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ในสถานการณ์ที่ 2 3 4 และ 6 ซึ่งมีลักษณะทางความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 25 สถานการณ์ทดสอบวรรณลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *nhé*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	วรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ก่อนไปทำงานแม่หอมแก้มลูกสาววัย 10 ขวบ และอยากทราบว่าเพื่อนของลูกจะมาเล่นที่บ้านหรือไม่ แม่ถามลูกว่า ‘วันนี้เพื่อนของลูกจะมาเล่นที่บ้าน <i>nhé</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	นางสาว ก. พูดกับ นางสาว ข. ว่า ‘เราชอบใจเธอ <i>nhé</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	อาจารย์พูดกับนักเรียนว่า ‘อย่าคุยกัน <i>nhé!</i> ’	ยอมรับ
4	ชนิดประโยคและความอ่อนโยน	[+บอกเล่า] [+อ่อนโยน]	ก่อนไปทำงานแม่ได้หอมแก้มลูกสาววัย 10 ขวบและพูดว่า ‘แม่ไปทำงาน <i>nhé</i> ’	ยอมรับ
5		[+บอกเล่า] [+อ่อนโยน]	นักโทษ ก. ตะโกนใส่นักโทษ ข. เพื่อนร่วมแดนว่า ‘กูไปห้องน้ำก่อน <i>nhé</i> ’	ไม่ยอมรับ
6		[+คำสั่ง] [+อ่อนโยน]	ก่อนไปทำงานแม่ได้หอมแก้มลูกสาววัย 10 ขวบและพูดว่า ‘อย่าชน <i>nhé!</i> ’	ยอมรับ
7		[+คำสั่ง] [+อ่อนโยน]	นักโทษ ก. ชูนักโทษ ข. ว่า ‘มีงอ่าได้พูดกับนักโทษ ค. เชี่ยว <i>nhé!</i> ’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *nhé* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *nhé* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ของบทนี้)

3.14 คำลงท้าย *a* /*a* 2?1/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *a* มี 1 อรรถลักษณะ คือ [+สุภาพ] เพื่อเป็นการพิสูจน์ผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยต้องสร้าง 2 สถานการณ์การใช้คำลงท้าย *a* ที่มีลักษณะทางความหมายในมิติความสุภาพซึ่งมี 2 อรรถลักษณะย่อย คือ [+สุภาพ] และ [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *a* ในสถานการณ์ที่ 1 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+สุภาพ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 26 สถานการณ์ยืนยันอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *a*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ความสุภาพ	[+สุภาพ]	นักเรียนถามอาจารย์ว่า ‘อาจารย์ทานข้าวหรือยัง <i>a</i> ?’	ยอมรับ
2		[-สุภาพ]	นาย ก. ทะเลาะกับนาย ข. นาย ก. ตะคอกใส่ นาย ข. ว่า ‘มีงอยากตาย <i>a</i> ?’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *a* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *a* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *a* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

เมื่อสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายจนครบทั้ง 14 คำแล้ว ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลแบบสอบถาม เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษายอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้จากบทสนทนาหรือไม่ อย่างไร ซึ่งรายละเอียดนี้จะกล่าวในหัวข้อผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากแบบสอบถาม

ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากแบบสอบถาม

ผู้วิจัยแบ่งผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม 2) สรุปผลองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

1. ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเพื่อยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจำนวน 14 คำ ที่วิเคราะห์ได้จากบทสนทนา โดยสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายที่มีลักษณะทางความหมายตรงตามอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ รวมทั้งสร้างสถานการณ์ที่เหลือให้มีลักษณะทางความหมายบางส่วนหรือทั้งหมดไม่ตรงกับอรรถลักษณะทางความหมายของคำลงท้ายทั้ง 14 คำ โดยผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาจะยอมรับสถานการณ์การใช้คำลงท้ายที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้จากบทสนทนา

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบสอบถามเป็น 2 แบบ ได้แก่ 1) 1 คะแนน หมายถึง ผู้บอกภาษาคัดสินการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์นั้นตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย และ 2) 0 คะแนน หมายถึง ผู้บอกภาษาคัดสินการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์นั้นไม่ตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย

จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนการตัดสินการใช้คำลงท้ายของผู้บอกภาษาที่ตรงกับผู้บอกวิจัยในแต่ละสถานการณ์มารวมกัน เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัยที่ได้จากบทสนทนาหรือไม่ อย่างไร โดยใช้เกณฑ์ในการตัดสิน 2

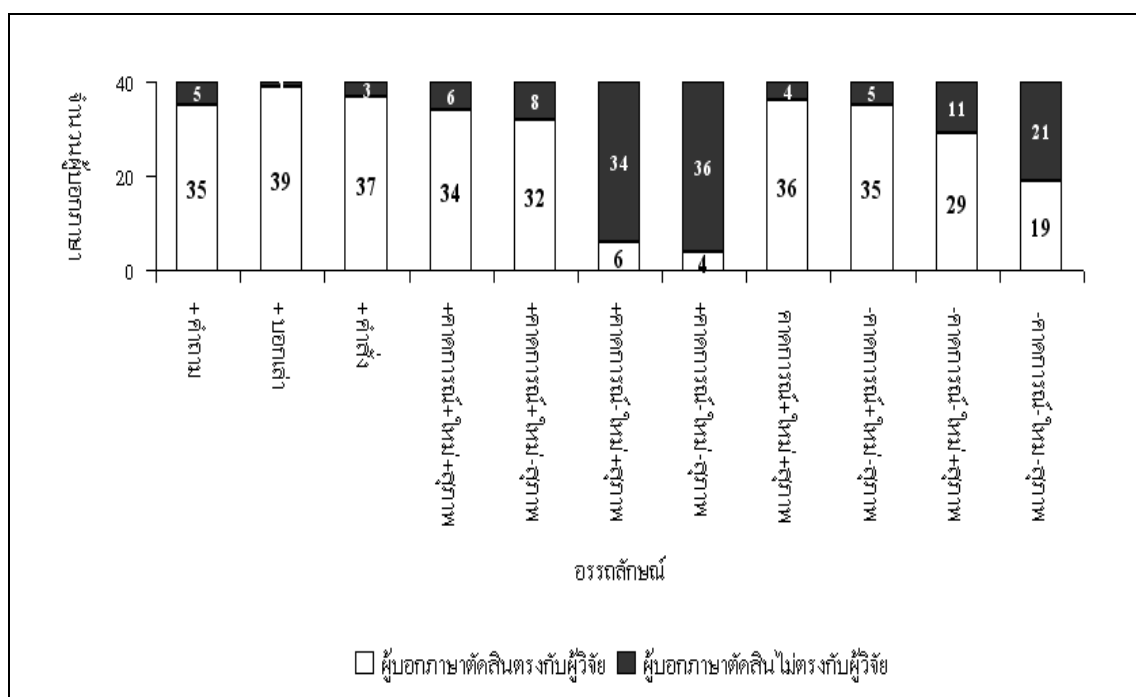
แบบ คือ 1) ถ้าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้ายตรงกับผู้วิจัย โดยมีคะแนนตั้งแต่ครั้งหนึ่งขึ้นไป คือ 20 – 40 คะแนน จะถือว่า ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย สอดคล้อง กับผู้บอกภาษา และ 2) ถ้าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้ายตรงกับผู้วิจัย น้อยกว่าครั้งหนึ่ง คือ ตั้งแต่ 0 – 19 คะแนน จะถือว่า ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย ไม่สอดคล้อง กับผู้บอกภาษา ผู้วิจัยจะอภิปรายผลผลวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายของแต่ละคำลงท้ายภาษาเวียดนามโดยการใช้แบบสอบถาม แต่ละคำดังนี้

1.1 คำลงท้าย à /ʔa:21/ ~ /ʔa:45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย à มี 4 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [+สุภาพ] ผู้วิจัยต้องได้สร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายดังนี้ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ] 5) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] 6) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] 7) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ] 8) [-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ] 9) [-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ] 10) [-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] และ 11) [-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษา ยอมรับ การใช้คำลงท้าย à ใน 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ 1 ซึ่ง มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] และ สถานการณ์ที่ 10 ซึ่ง มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [+สุภาพ] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย à ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 4 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย à ในแต่ละอรรถลักษณะตรงกับและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย à ในแต่ละสถานการณ์ของผู้บอกภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย
- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับ การใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย
- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ85) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์][+ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 32 คน (ร้อยละ80) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์][+ใหม่] และ [- สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 6 คน (ร้อยละ15) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 4 คน (ร้อยละ13) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษา 36 คน (ร้อยละ90) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 10 ผู้บอกภาษา 29 คน (ร้อยละ72.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 11 ผู้บอกภาษา 19 คน (ร้อยละ 47.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-สุขภาพ] ซึ่งไม่สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย à จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย à ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ยอมรับ	35	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	37	สอดคล้อง
4	การคาด การณ์ของผู้ พูด การบอกข้อ มูลใหม่ และ ความสุขภาพ	[+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	34	สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	32	สอดคล้อง
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	6	ไม่สอดคล้อง
7		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	4	ไม่สอดคล้อง
8		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	36	สอดคล้อง
9		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
10		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุขภาพ]	ยอมรับ	29	สอดคล้อง
11		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	29	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย à ในแต่ละ
 วรรณคดีดังนี้

1.1.1 [+ คำถาม]

ในสถานการณ์ที่ 1 ที่มีความหมายตรงกับวรรณคดี [+ คำถาม] พบว่า ผู้
 บอกภาษาขอรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีวรรณคดี [+ คำถาม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ คำถาม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย à

1.1.2 [- ใจหม]

ทุกสถานการณ์ที่มีวรรณคดี [- ใจหม] ได้รับการยอมรับจากผู้บอกภาษา คือ
 สถานการณ์ที่ 6 7 10 และ 11 แสดงว่า [- ใจหม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย à ดัง
 นั้น วรรณคดีจึง [+ ใจหม] จึงไม่เป็นองค์ประกอบทางความหมายของ à

1.1.3. [- คา ดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 7 10 และ 11 ดังกล่าว พบว่า สถานการณ์ที่ผู้
 บอกภาษาขอรับอาจเป็นวรรณคดี [+ คา ดการณ์] หรือ [- คา ดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คา
 ดการณ์] ไม่ใช่ [- คา ดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.1.4 [+ สุภาพ]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 7 10 และ 11 ดังกล่าว พบว่า สถานการณ์ที่ผู้
 บอกภาษาขอรับอาจเป็นวรรณคดี [+ สุภาพ] หรือ [- สุภาพ] ก็ได้ นั่นคือ [+/- สุภาพ] ไม่ใช่ [-
 สุภาพ] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรณ
 คดี [+ คำถาม] และ [- ใจหม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย à

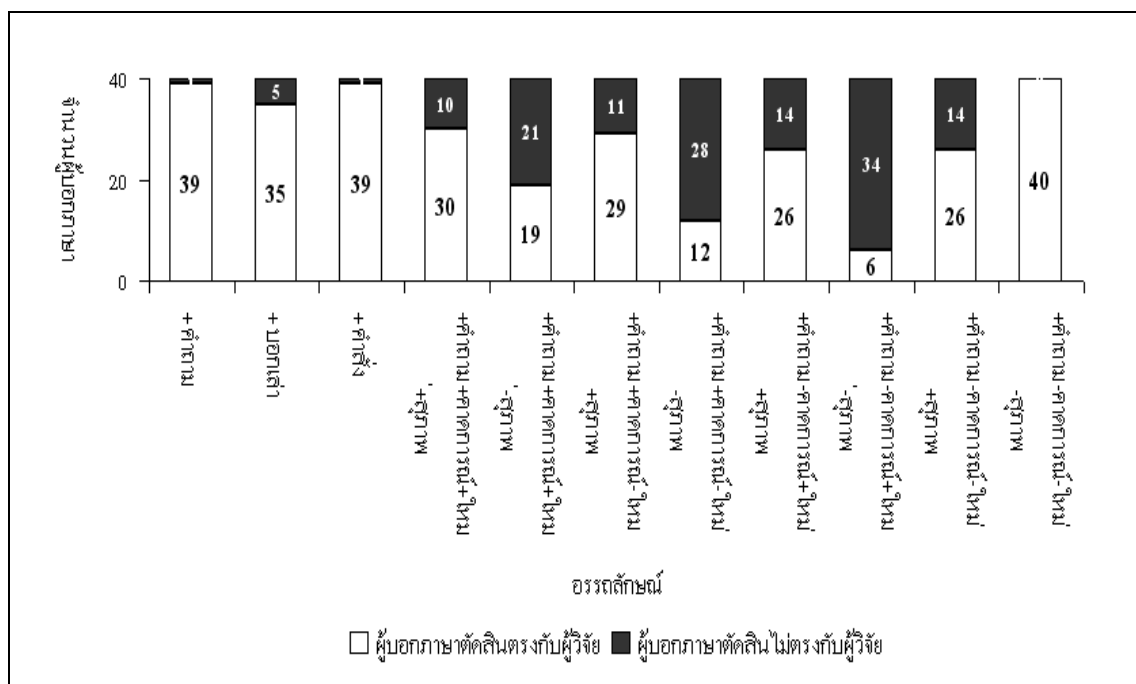
$$\begin{matrix} \text{à} \\ \left(\begin{array}{c} + \text{คำถาม} \\ - \text{ใหม่} \end{array} \right) \end{matrix}$$

1.2 คำลงท้าย **hả** /**ha:** 212/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย **hả** มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [-สุภาพ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมาย 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ] 5) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] 6) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] 7) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ] 8) [-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ] 9) [-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ] 10) [-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] และ 11) [-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษา ยอมรับ การใช้คำลงท้าย **hả** ใน 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ 1 ซึ่ง มีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คำถาม] และ สถานการณ์ที่ 11 ซึ่ง มีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [-สุภาพ] ได้ และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่า ผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย **hả** ในแต่ละวรรณลักษณะดังกล่าว

ภาพที่ 5 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย *hả* ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย *hả* ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นได้ว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *hả* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *hả* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *hả* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 30 คน (ร้อยละ75) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [+คาดการณ์] [+ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 19 คน (ร้อยละ47.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [+คาดการณ์] [+ใหม่] และ [- สุภาพ] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 29 คน (ร้อยละ72.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 12 คน (ร้อยละ30) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษา 26 คน (ร้อยละ65) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษา 6 คน (ร้อยละ15) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 10 ผู้บอกภาษา 26 คน (ร้อยละ65) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 11 ผู้บอกภาษา40 คน (ร้อยละ100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย ห่า จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 28 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ห่า ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บท สนทนาและ แบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
4		[+คาดการณ์] [+ใหม่][+สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	30	สอดคล้อง
5	การคาดการณ์ ของผู้พูด การบอก ข้อมูลใหม่ และความ สุภาพ	[+คาดการณ์] [+ใหม่]-[สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	19	สอดคล้อง
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	29	ไม่สอดคล้อง
7		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	12	ไม่สอดคล้อง
8		[-คาดการณ์] [+ใหม่][+สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	26	สอดคล้อง
9		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	6	สอดคล้อง
10		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	26	สอดคล้อง
11		[-คาดการณ์] [-ใหม่]-[สุภาพ]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *hă* ในแต่ละ
 วรรคลักษณะดังนี้

1.2.1 [+ คำถาม]

ในสถานการณ์ที่ 1 ที่มีวรรคลักษณะ [+ คำถาม] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *hă* ที่มีวรรคลักษณะ [+ คำถาม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+บอกเล่า] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hă*

1.2.2 [- ใหม่]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 - 11 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นวรรคลักษณะ [+คา ดการณ์] หรือ [-คา ดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คาดการณ์] ไม่ใช่ [-คาดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา แสดงว่า [+/- คาดการณ์] ไม่เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hă*

1.2.3 [- คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 - 11 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นวรรคลักษณะ [+ใหม่] หรือ [-ใหม่] ก็ได้ นั่นคือ [+/- ใหม่] ไม่ใช่ [-ใหม่] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา แสดงว่า [+/- ใหม่] ไม่เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hă*

1.2.4 [+ สุภาพ]

ทุกสถานการณ์ที่มีวรรคลักษณะ [-สุภาพ] ได้แก่ สถานการณ์ที่ 5 7 9 และ 11 ได้รับการยอมรับจากผู้บอกภาษา แสดงว่า [-สุภาพ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hă*

จากการวิเคราะห์ทัศนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรณ
ลักษณะ [+ คำถาม] และ [-สุภาพ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hả*

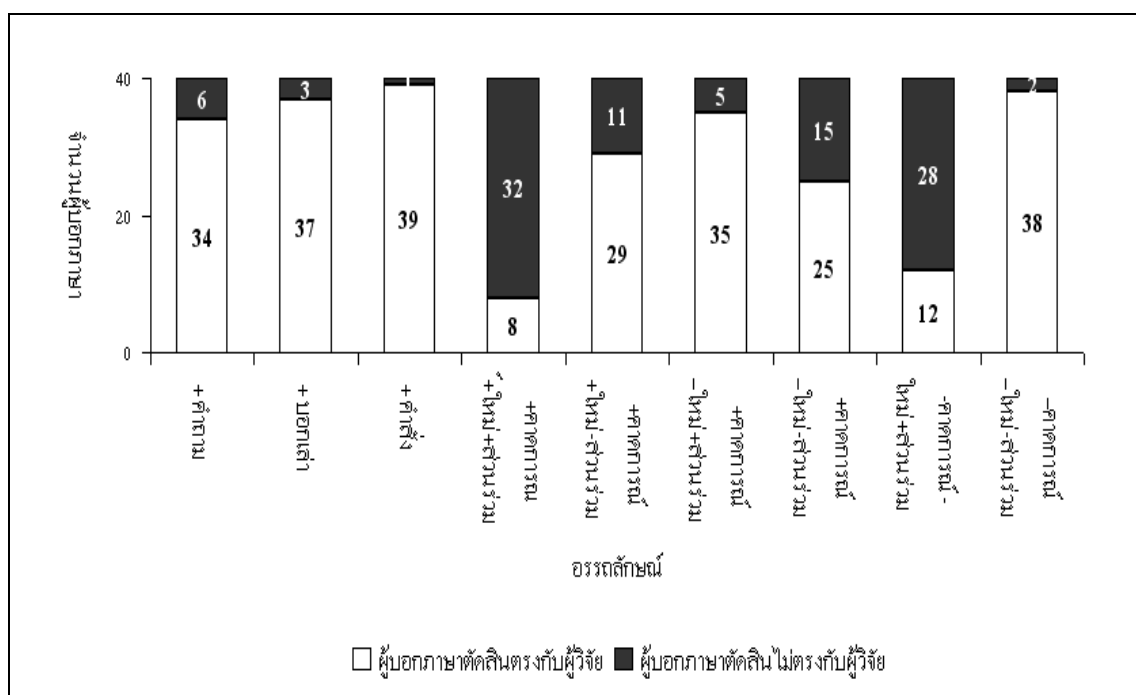
$$\begin{pmatrix} \text{hả} \\ + \text{ คำถาม} \\ - \text{สุภาพ} \end{pmatrix}$$

1.3 คำลงท้าย *nhi* /pi: 212/ ~ [nə 212]

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *nhi* มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+ คำถาม] [+
คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+ ส่วนร่วม] ผู้วิจัยต้องสร้าง 9 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน
วรรณลักษณะต่างๆ ดังนี้ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์][+ใหม่] [+ส่วน
ร่วม] 5) [+คาดการณ์] [+ใหม่] [-ส่วนร่วม] 6) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม] 7) [+คาด
การณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม] 8) [-คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม] และ 9) [-คาดการณ์] [-ใหม่]
[-ส่วนร่วม]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *nhi* ใน 2 สถานการณ์ คือ สถาน
การณ์ที่ 1 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+ คำถาม] และสถานการณ์ที่ 6 ซึ่งมีความหมายตรง
กับวรรณลักษณะ [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+ ส่วนร่วม] ได้ และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับ
สถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *nhi* ในแต่ละวรรณ
ลักษณะดังกล่าว

ภาพที่ 6 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย nhi ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย nhi ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นได้ว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ 85) ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 8 คน (ร้อยละ20) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] และ [+ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 29 คน (ร้อยละ72.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] และ [-ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ82.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 25 คน (ร้อยละ62.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษา 12 คน (ร้อยละ30) ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ +ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ95) ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้าย nhi จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 29 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย *nhi* ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ยอมรับ	34	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	34	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
4	การคาดการณ์ การบอกข้อมูลใหม่ และการมีส่วนร่วม	[+คาดการณ์] [+ใหม่] [+ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	8	ไม่สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์] [+ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	29	สอดคล้อง
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม]	ยอมรับ	35	สอดคล้อง
7		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	25	สอดคล้อง
8		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	12	สอดคล้อง
9		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายค่าลงท้าย *nhi* ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.3.1 [+คำถาม]

ในสถานการณ์ที่ 1 ที่มีอรรถลักษณะ [+คำถาม] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้ คำลงท้าย *nhi* ที่มีอรรถลักษณะ [+คำถาม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คำถาม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhi*

1.3.2. [+คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 6 และ 8 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอม รับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] หรือ [-คาดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คาดการณ์] ไม่ใช่ [- คาดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.3.3. [+ใหม่]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 6 และ 8 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอม รับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+ใหม่] หรือ [-ใหม่] ก็ได้ นั่นคือ [+/- ใหม่] ไม่ใช่ [- ใหม่] ตามที่ผู้วิจัย ได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.3.4. [+ส่วนร่วม]

ในสถานการณ์ที่ 4 6 และ 8 ที่มีอรรถลักษณะ [+ส่วนร่วม] พบว่า ผู้บอกภาษา ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhi* ที่มีอรรถลักษณะ [+ส่วนร่วม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ส่วนร่วม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhi*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถ ลักษณะ [+คำถาม] และ [+ส่วนร่วม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhi*

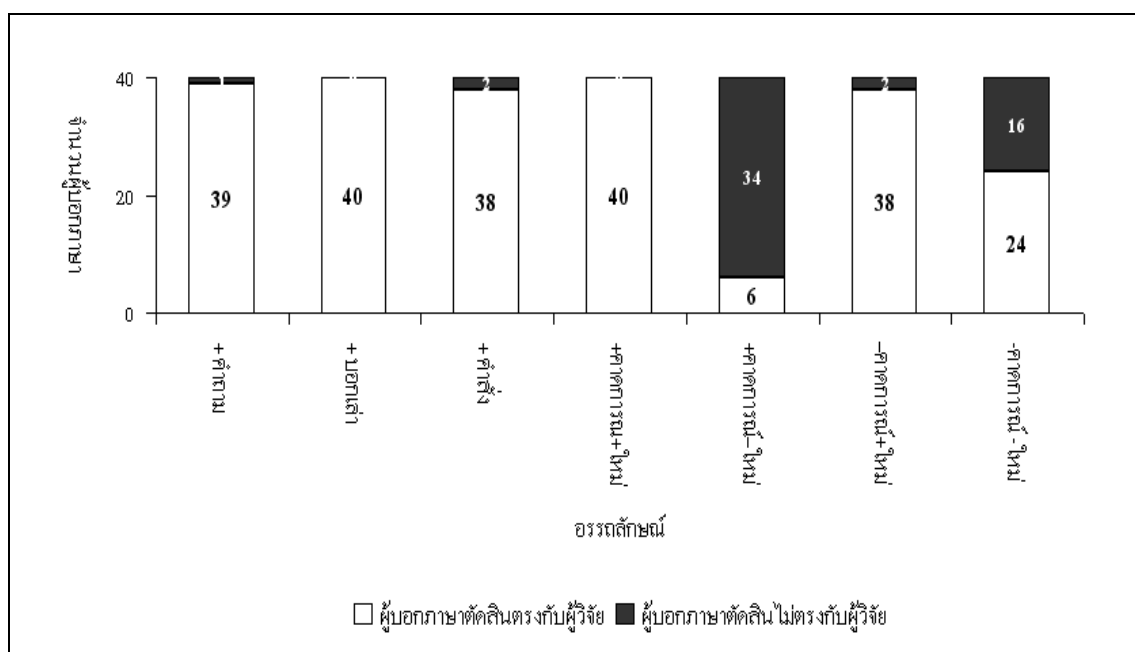
nhi
 (+ คำถาม)
 (+ ส่วนร่วม)

1.4 คำลงท้าย mà /ma: 21/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย mà มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายในวรรณลักษณะต่างๆ ดังนี้ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ใหม่] 5) [+คาดการณ์] [-ใหม่] 6) [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ 7) [-คาดการณ์] [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย mà ใน 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ 2 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+บอกเล่า] และสถานการณ์ที่ 4 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ได้ และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย mà ในแต่ละวรรณลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 7 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย mà ในแต่ละวรรณลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย mà ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นได้ว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 6 คน (ร้อยละ 15) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] [-ใหม่] สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 24 คน (ร้อยละ 60) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย mà จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 30 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย mà ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง
4	การคาดการณ์และการบอก	[+คาดการณ์][+ใหม่]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์][-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	6	ไม่สอดคล้อง
6	ข้อมูลใหม่	[-คาดการณ์][+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง
7		[-คาดการณ์][-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	24	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย mà ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.4.1 [+บอกเล่า]

ในสถานการณ์ที่ 2 ที่มีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+บอกเล่า] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย mà

1.4.2. [+คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 และ 5 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับล้วนเป็นอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] ดังนั้น [+คาดการณ์] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย mà

1.4.3. [+ใหม่]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 และ 5 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+ใหม่] หรือ [-ใหม่] ก็ได้ นั่นคือมรรอรรถลักษณะ [+/- ใหม่] ไม่ใช่ [+ใหม่] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

จากผลการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม พบว่า อรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ [+คาดการณ์] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย mà

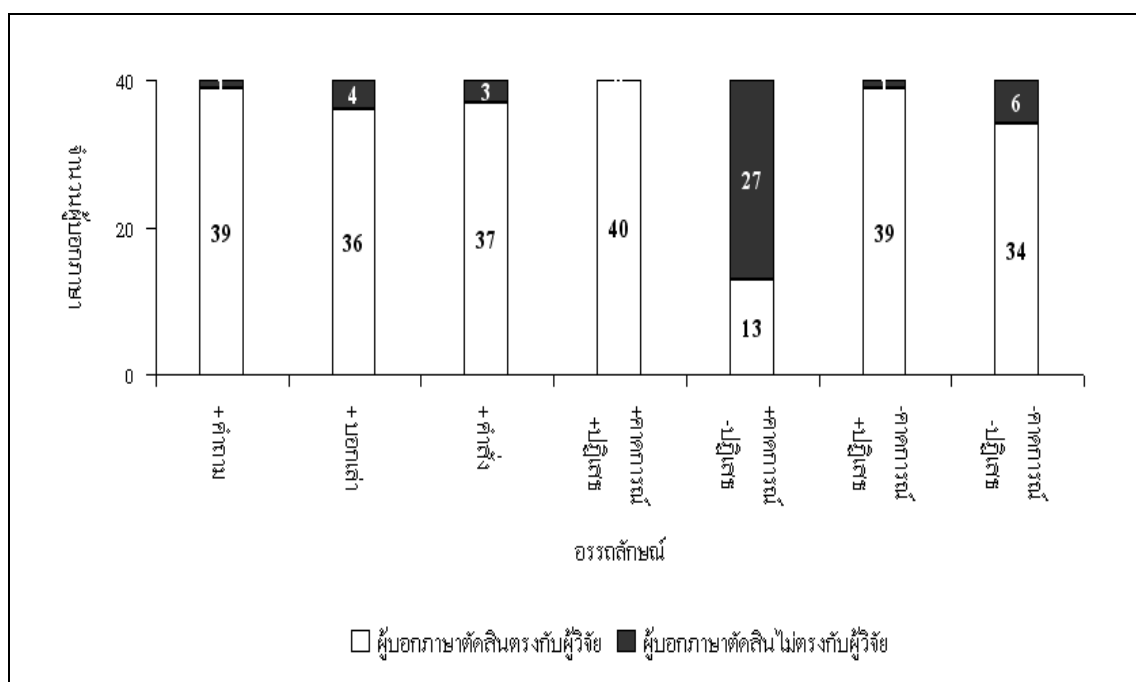
$$\begin{array}{c} \text{mà} \\ \left(\begin{array}{c} \text{+บอกเล่า} \\ \text{+ใหม่} \end{array} \right) \end{array}$$

1.5 คำลงท้าย cə/kə : 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย cə มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+บอกเล่า] และ [-คาดการณ์] และ[- ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้อง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] 5) [+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] 6) [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] และ 7) [-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย cə ในสถานการณ์ที่ 2 และ 7 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ [-คาดการณ์] และ[- ปฏิเสธ] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย cə ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 8 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย *co* ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย *co* ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษาจำนวน 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *co* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษาจำนวน 36 คน (ร้อยละ 90) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *co* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษาจำนวน 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *co* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย cɔ̃ ที่มีความหมายตรงกับความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษาจำนวน 13 คน (ร้อยละ 32.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย cɔ̃ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษาจำนวน 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย cɔ̃ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษาจำนวน 34 คน (ร้อยละ 85) ยอมรับการใช้คำลงท้าย cɔ̃ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] ตรงกับผู้วิจัย ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย cɔ̃ จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 31 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย cɔ̃ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	36	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	37	สอดคล้อง

ตารางที่ 31 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์ห้บทสนทนาและแบบสอบถาม
4	การคาดการณ์และการปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	13	ไม่สอดคล้อง
6		[-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
7		[-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ยอมรับ	34	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย $c\sigma$ ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.5.1 [+บอกเล่า]

ในสถานการณ์ที่ 2 ซึ่งมีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+บอกเล่า] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย $c\sigma$

1.5.2 [- คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 5 และ 7 ดังกล่าว พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] หรือ [-คาดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คาดการณ์] ไม่ใช่ [-คาดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.5.3 [-ปฏิเสธ]

ในทุกสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] ได้รับการยอมรับจากผู้ออกภาษา คือสถานการณ์ที่ 5 (ยอมรับ 27 คน) และ สถานการณ์ที่ 7 (ยอมรับ 34 คน) แสดงว่า [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลง co

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย co

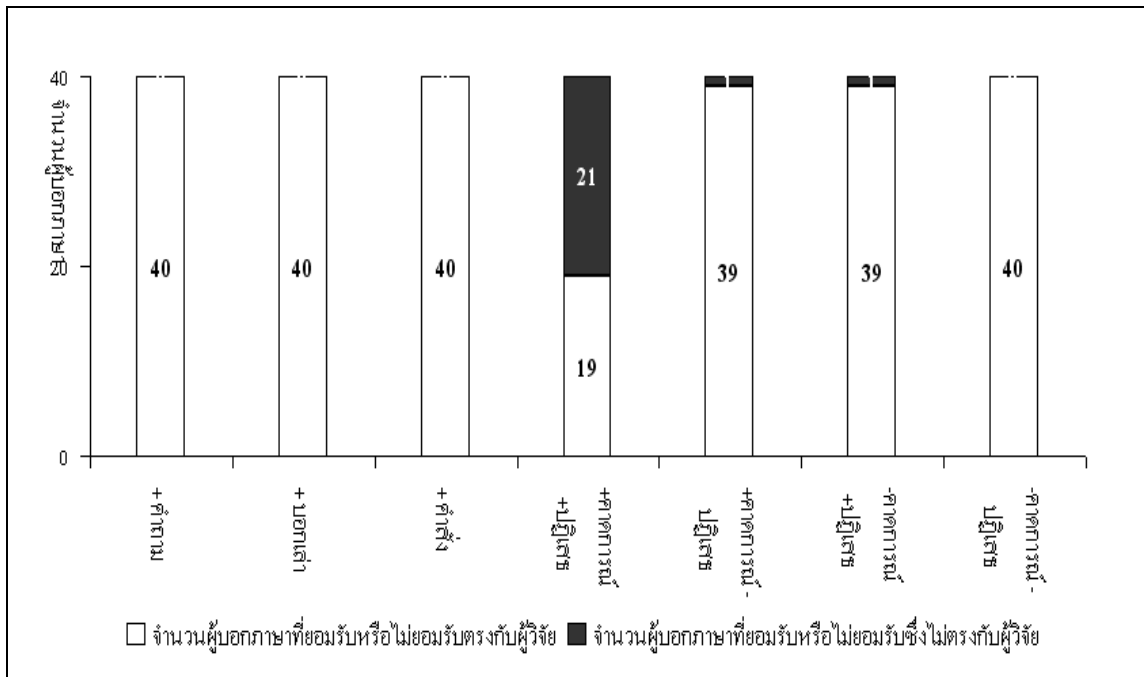
$$\begin{matrix} \text{co} \\ \left(\begin{array}{l} + \text{บอกเล่า} \\ - \text{ปฏิเสธ} \end{array} \right) \end{matrix}$$

1.6 คำลงท้าย dâu /dɔw 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย dâu มี 3 อรรถลักษณะ คือ คือ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้อง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] 5) [+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] 6) [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] และ 7) [-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้ออกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ในสถานการณ์ ที่ 2 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] และ [+ปฏิเสธ] ได้ และผู้วิจัยคาดว่า ผู้ออกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้ออกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย dâu ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 9 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย ดialect ในแต่ละกรณีตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย dialect ในแต่ละกรณีของผู้บอกภาษาจะเห็นได้ว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dialect ที่มีความหมายตรงกับกรณี [+ คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย dialect ที่มีความหมายตรงกับกรณี [+ บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dialect ที่มีความหมายตรงกับกรณี [+ คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษาจำนวน 19 คน (ร้อยละ 47.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษาจำนวน 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษาจำนวน 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] ตรงกับผู้วิจัย ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย dâu จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 32 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย dâu ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	บรรดลัษณ์	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง

ตารางที่ 32 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิตិความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
4	การคาดการณ์และการปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	19	ไม่สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
6		[-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
7		[-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย dān ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.6.1 [+คำถาม]

ในสถานการณ์ที่ 2 ที่มีอรรถลักษณะ [+คำถาม] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+คำถาม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คำถาม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย dān

1.6.2 [+ปฏิเสธ]

ทุกสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] ได้รับการยอมรับจากผู้บอกภาษา คือ สถานการณ์ที่ 4 (ยอมรับ 21 คน) และ สถานการณ์ที่ 6 (ยอมรับ 39 คน) แสดงว่า [+ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย dān

1.6.3 [-คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 และ 6 ดังกล่าว พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] หรือ [-คาดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คาดการณ์] ไม่ใช่ [- คาดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [+ บอกเล่า] และ [+ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของ *dǎu*

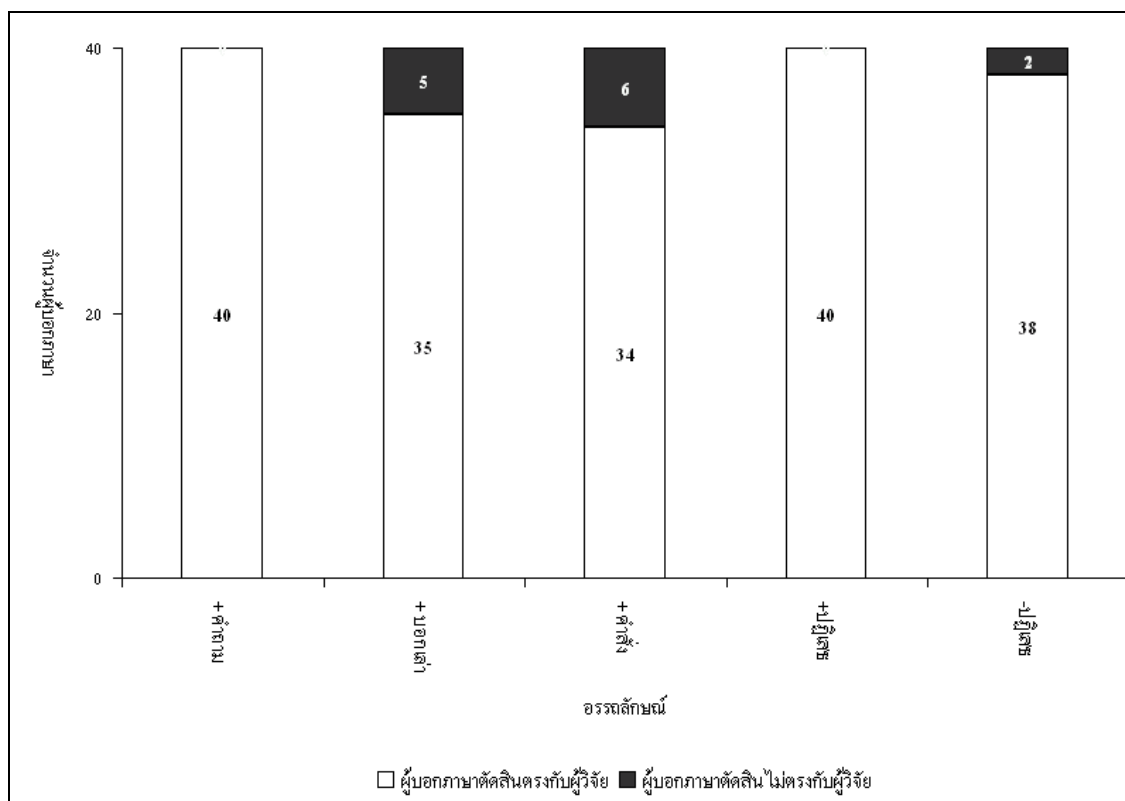
$$\begin{array}{c} \text{dǎu} \\ \left(\begin{array}{c} + \text{บอกเล่า} \\ + \text{ปฏิเสธ} \end{array} \right) \end{array}$$

1.7 คำลงท้าย *dǎy1* /dɔ̃j 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *dǎy1* มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 5 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะดังนี้ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+ปฏิเสธ] และ 5) [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *dǎy1* ในสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะที่ 3 และ 4 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย *dǎy1* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 10 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้ค่าลงท้าย 1 ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้ค่าลงท้าย 1 ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้ค่าลงท้าย 1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้ค่าลงท้าย 1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ 85) ยอมรับการใช้ค่าลงท้าย 1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย ดัง แสดงผลในแผนภูมิและตาราง

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย dáy1 จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 33 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย dáy1 ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	34	สอดคล้อง
4	การปฏิเสธ	[+ปฏิเสธ]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
5		[-ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย dáy1 ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.7.1. [+คำสั่ง]

ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย dáy1

1.7.2. [+ปฏิเสธ]

ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา ยอมรับ การใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dây1*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [+ คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของ *dây1*

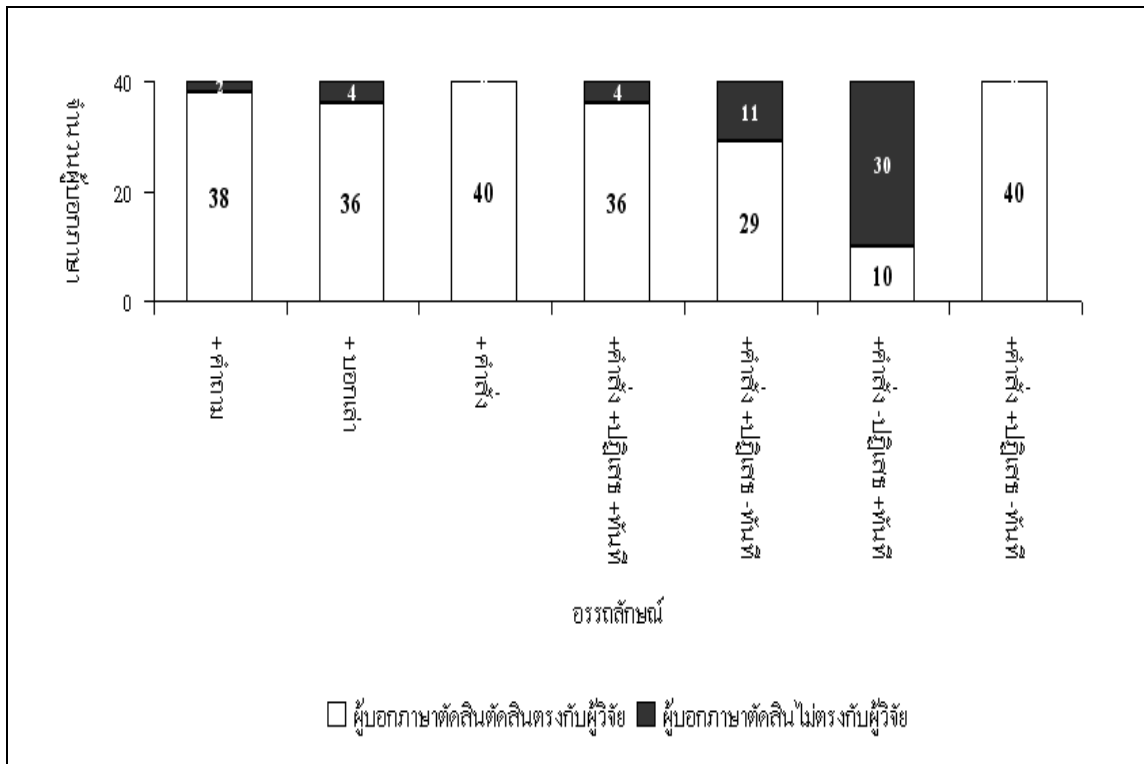
$$\begin{array}{c} \text{dây1} \\ \left(\begin{array}{c} + \text{คำสั่ง} \\ + \text{ปฏิเสธ} \end{array} \right) \end{array}$$

1.8 คำลงท้าย *di* /di: 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย *di* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำถาม] 4) [+ปฏิเสธ] [+ทันที] 5) [+ปฏิเสธ] [-ทันที] 6) [-ปฏิเสธ] [+ทันที] และ 7) [-ปฏิเสธ] [-ทันที]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *di* ในสถานการณ์ที่ 3 และ 7 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *di* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 11 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย ดี ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย ดี ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 90) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับ อรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 36 คน (ร้อยละ90) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย di ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 29 คน (ร้อยละ 72.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย di ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 10 คน (ร้อยละ 25) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย di ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย di ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย di จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 34 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย di ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	36	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
4	การปฏิเสธและช่วงเวลา	[+ปฏิเสธ] [+ทันที]	ไม่ยอมรับ	36	สอดคล้อง
5	ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[+ปฏิเสธ] [-ทันที]	ไม่ยอมรับ	29	สอดคล้อง

ตารางที่ 35 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
6	การปฏิเสธและช่วงเวลา	[-ปฏิเสธ] [+ทันที]	ไม่ยอมรับ	10	ไม่สอดคล้อง
7	ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[-ปฏิเสธ] [-ทันที]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย di ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.8.1 [+คำสั่ง]

ในสถานการณ์ที่ 3 ที่มีอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย di

1.8.2 [-ทันที]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 และ 7 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+ทันที] หรือ [-ทันที] ก็ได้ นั่นคือ [+/- ทันที] ไม่ใช่ [-ทันที] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.8.3 [-ปฏิเสธ]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 และ 7 ที่มีอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] สอดคล้องกับผล

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย di

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรณคดี [+คำสั่ง] และ [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย di

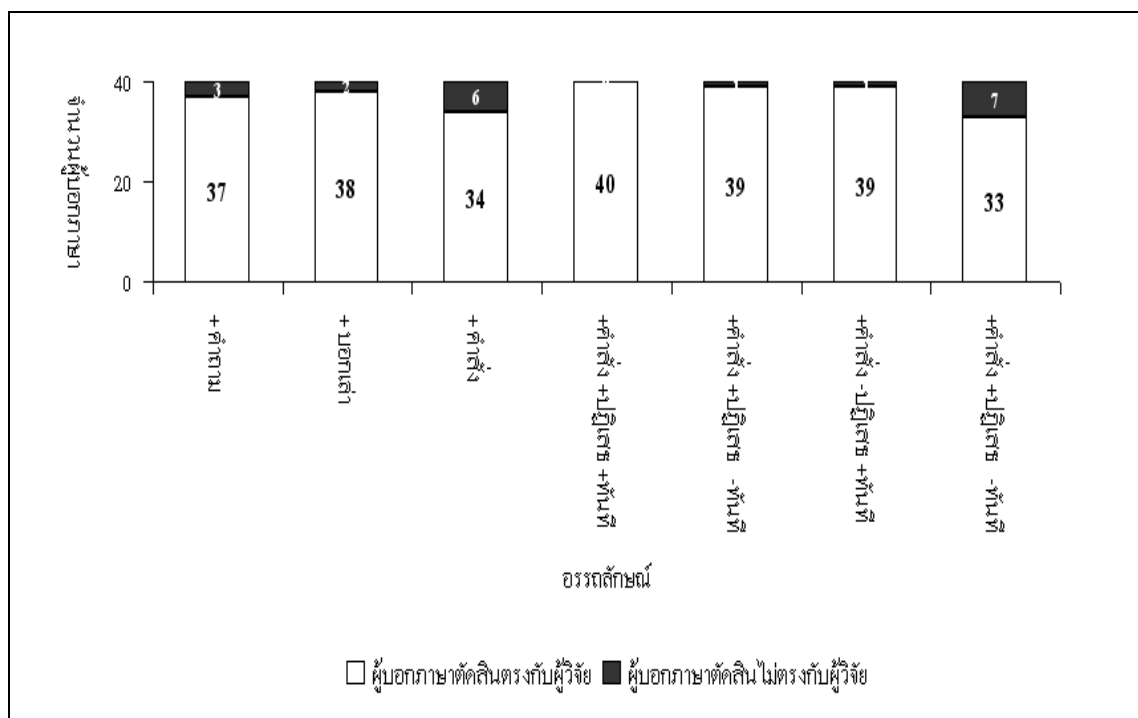
$$\left(\begin{array}{c} \text{di} \\ + \text{คำสั่ง} \\ - \text{ปฏิเสธ} \end{array} \right)$$

1.9 คำลงท้าย **ด้** /da: 4ʔs/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย ด้ มี 3 วรรณคดี คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับวรรณคดี 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำถาม] 4) [+ปฏิเสธ] [+ทันที] 5) [+ปฏิเสธ] [-ทันที] 6) [-ปฏิเสธ] [+ทันที] และ 7) [-ปฏิเสธ] [-ทันที]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย ด้ ในสถานการณ์ที่ 3 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณคดี [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณคดีที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาดัดสนการใช้คำลงท้าย ด้ ในแต่ละวรรณคดีดังภาพ

ภาพที่ 12 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย ดี ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย ดี ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับ อรรถลักษณะ [+บอกล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ 85) ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายด้ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ยอมรับการใช้คำลงท้ายด้ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายด้ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้าย ด้ จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 35 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ด้ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	37	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
4	การปฏิเสธและช่วงเวลา ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[+ปฏิเสธ] [+ทันที]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
5		[+ปฏิเสธ] [-ทันที]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
6		[-ปฏิเสธ] [+ทันที]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
7		[-ปฏิเสธ] [-ทันที]	ไม่ยอมรับ	33	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *ด้* ในแต่ละ
 วรรคสัญลักษณ์ดังนี้

1.9.1 [+คำสั่ง]

ในสถานการณ์ที่ 3 ที่มีวรรคสัญลักษณ์ [+คำสั่ง] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้
 คำลงท้ายที่มีวรรคสัญลักษณ์ [+คำสั่ง] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า
 [+คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *ด้*

1.9.2 [+ ทันทิ]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับวรรค
 สัญลักษณ์ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ทันทิ] เป็นองค์ประกอบ
 ทางความหมายของคำลงท้าย *ด้*

1.9.3 [-ปฏิเสธ]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ในสถานการณ์ 7 ที่มีวรรคสัญลักษณ์ [-ปฏิเสธ] พบ
 ว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีวรรคสัญลักษณ์ [-ปฏิเสธ] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์
 ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *ด้*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรคสัญลักษณ์
 [+คำสั่ง] และ [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *ด้*

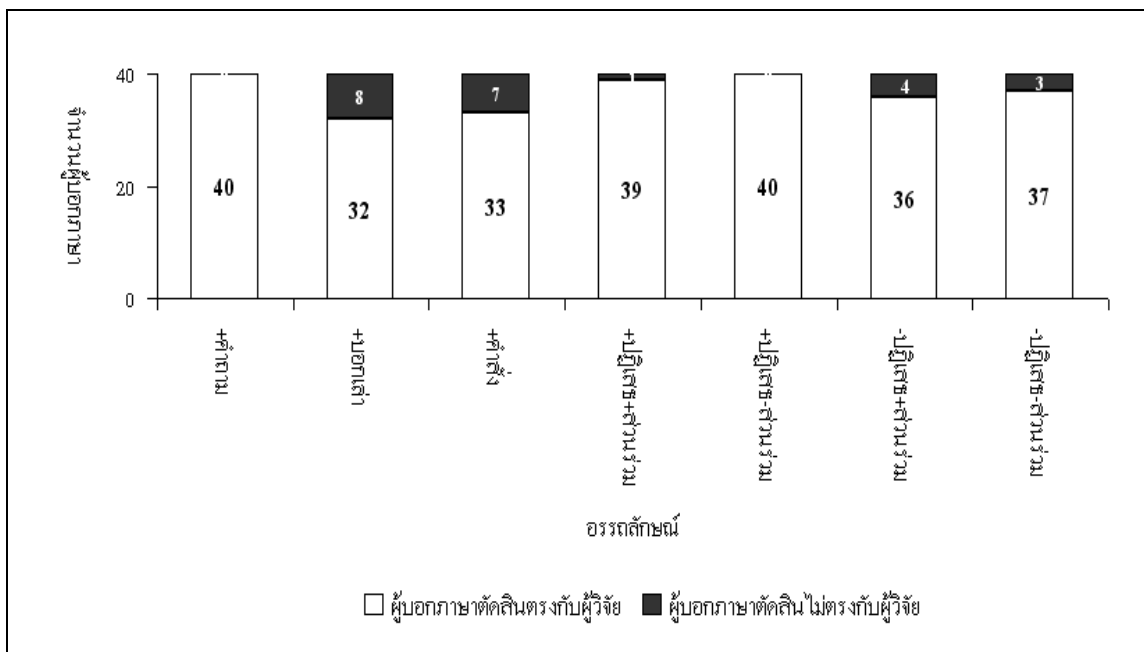
$$\begin{array}{c} \text{ด้} \\ \left(\begin{array}{c} + \text{ คำสั่ง} \\ - \text{ ปฏิเสธ} \end{array} \right) \end{array}$$

1.10 คำลงท้าย *thôi* /tho:y 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *thôi* มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับวรรณลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+ปฏิเสธ][+ส่วนร่วม] 5) [+ปฏิเสธ] [-ส่วนร่วม] 6) [-ปฏิเสธ][+ส่วนร่วม] และ 7) [-ปฏิเสธ][-ส่วนร่วม]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *thôi* ในสถานการณ์ที่ 3 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *thôi* ในแต่ละวรรณลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 13 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *thôi* ในแต่ละวรรณลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย thòi ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 32 คน (ร้อยละ 80) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 33 คน (ร้อยละ 82.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 36 คน (ร้อยละ 90) ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [+ส่วนร่วม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [-ส่วนร่วม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย thòi จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 36 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย thòi ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บท สนทนาและแบบ สอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	32	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	33	สอดคล้อง
4	การปฏิเสธ และการมีส่วนร่วม	[+ปฏิเสธ] [+มีส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
5		[+ปฏิเสธ] [-มีส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
6		[-ปฏิเสธ] [+มีส่วนร่วม]	ยอมรับ	36	สอดคล้อง
7		[-ปฏิเสธ] [-มีส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	37	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย thòi ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.10.1 [+ คำสั่ง]

ในสถานการณ์ที่ 3 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ คำสั่ง] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีอรรถลักษณะ [+ คำสั่ง] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย thòi

1.10.2 [-ปฏิเสธ]

ในสถานการณ์ที่ 6 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] พบว่า ผู้บอก
ภาษาขอรับการใช้คำลงท้าย thôi ที่มีอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้
วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย thôi

1.10.3 [+ส่วนร่วม]

ในสถานการณ์ที่ 6 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ส่วนร่วม] พบว่า ผู้
บอกภาษาขอรับการใช้คำลงท้าย thôi ที่มีอรรถลักษณะ [+ส่วนร่วม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์
ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ส่วนร่วม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย thôi

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถ
ลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย thôi

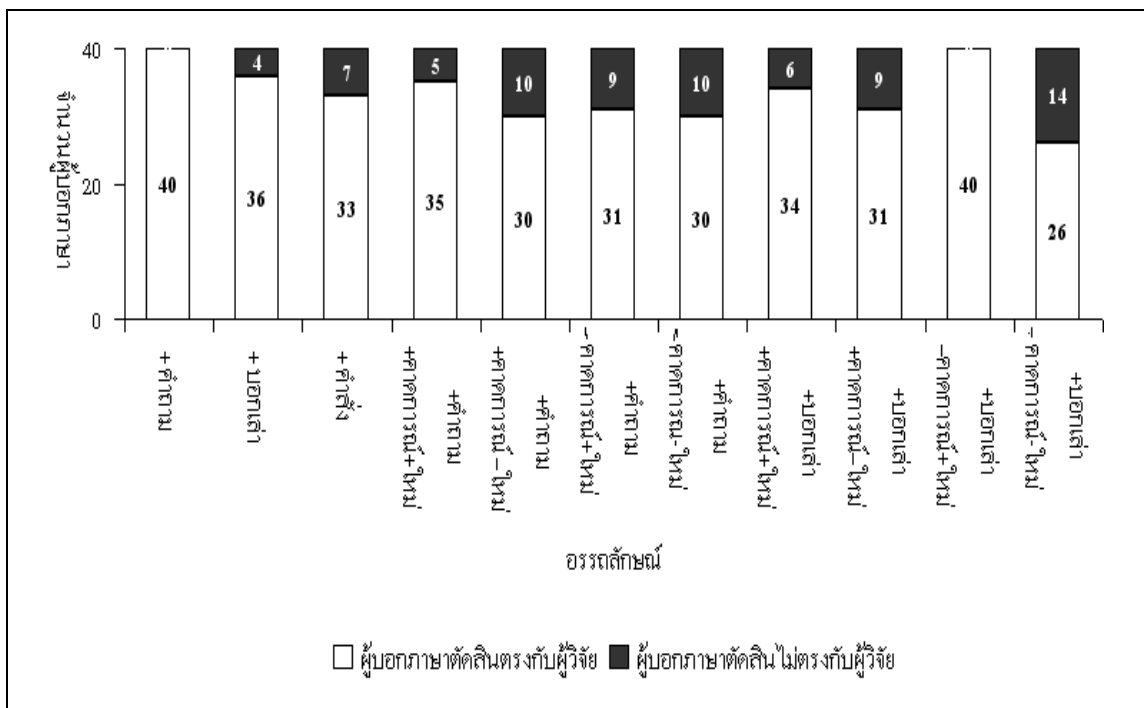
thôi
+คำสั่ง
-ปฏิเสธ
+ส่วนร่วม

1.11 คำลงท้าย **chú** /cut: 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย chú มี 3 อรรถลักษณะ คือ [- คำสั่ง]
[+คาดการณ์] และ [-ใหม่] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถ
ลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] 5) [+คำถาม]
[+คาดการณ์] [-ใหม่] 6) [+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่] 7) [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]
8) [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่] 9) [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่] 10) [+บอกเล่า] [-คาด
การณ์] [+ใหม่] และ 11) [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *chủ* ในสถานการณ์ที่ 1 5 และ 9 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [- คำสั่ง] [+การการณ์] และ[-ใหม่] และผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *chủ* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 14 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *chủ* ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *chủ* ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *chủ* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 36 คน (ร้อยละ 82.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 33 คน (ร้อยละ 82.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำถาม] [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 30 คน (ร้อยละ 75) ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำถาม] [+คาดการณ์] และ [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 31 คน (ร้อยละ 77.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำถาม] [-คาดการณ์] และ [+ใหม่] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 30 คน (ร้อยละ 75) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำถาม] [-คาดการณ์] และ [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ 85) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [บอกเล่า] [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษา 31 คน (ร้อยละ 77.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] และ [-ใหม่] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 10 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chún ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] และ [+ใหม่] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 11 ผู้บอกภาษา 26 คน (ร้อยละ65) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chún ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] และ [-ใหม่] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย chún จากบทสนทนาและแบบสอบถามมีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 37 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย chún ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิด ประโยค การคาด การณ์และ การบอก ข้อมูล ใหม่	[+คำถาม]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	36	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	33	สอดคล้อง
4		[+คำถาม] [+คาดการณ์][+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
5		[+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ยอมรับ	30	สอดคล้อง
6		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	31	สอดคล้อง
7		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	30	สอดคล้อง
8		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	34	สอดคล้อง
9		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ยอมรับ	31	สอดคล้อง

ตารางที่ 37 (ต่อ)

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
10	ชนิดประโยคการคาดการณ์	[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
11	และการบอกข้อมูลใหม่	[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	26	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *chú* ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.11.1 [-คำสั่ง]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] และ สถานการณ์ที่ 2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] แต่ไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่ 3 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์กับผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *chú*

1.11.2 [+คาดการณ์]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 5 และ 9 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คาดการณ์] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *chú*

1.11.3 [-ใหม่]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 5 และ 9 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ใหม่] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-ใหม่] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *chú*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [-คำสั่ง] [+คาดการณ์] และ [-ใหม่] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *chú*

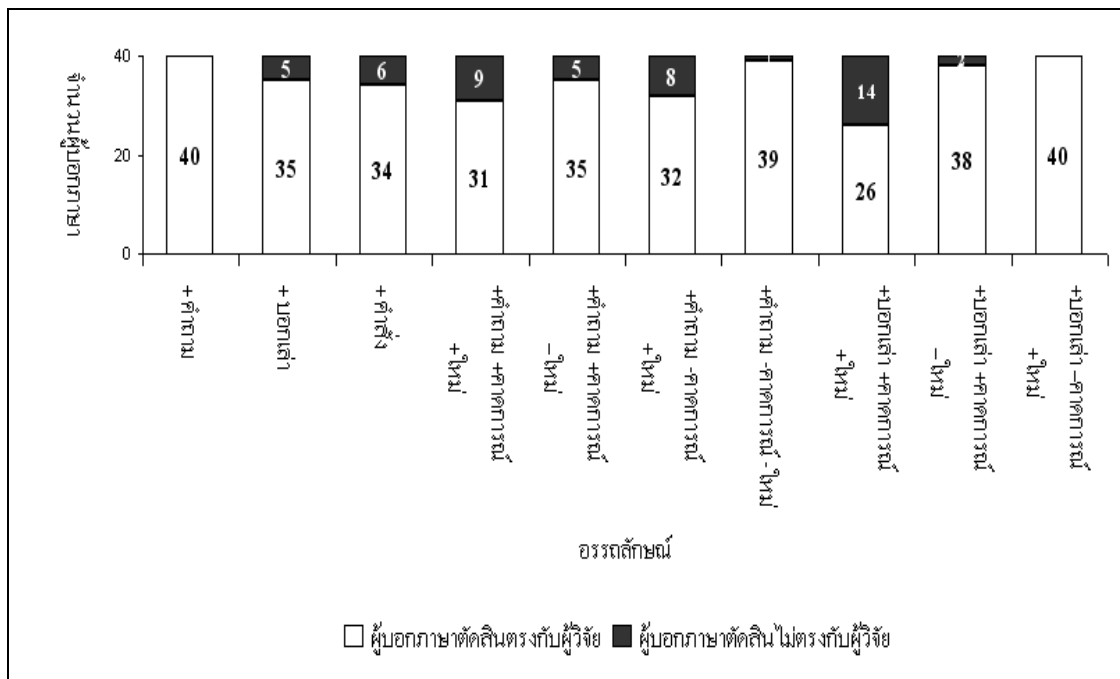
$\left(\begin{array}{c} \text{chú} \\ -\text{คำสั่ง} \\ +\text{คาดการณ์} \\ -\text{ใหม่} \end{array} \right)$
--

1.12 คำลงท้าย *dáy2* /dəy 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *dáy2* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] [+ใหม่] เพื่อเป็นการพิสูจน์อรรถลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์การใช้ คำลงท้าย *dáy2* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] 5) [+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่] 6) [+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่] 7) [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] 8) [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่] 9) [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่] 10) [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ 11) [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับ สถานการณ์ที่ 1 2 6 และ 10 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] [+ใหม่] และผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *dáy2* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 15 แสดงจำนวนผู้ตอบภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้ตอบภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้ตอบภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้ตอบภาษาจำนวน 35 คน (ร้อยละ 87.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้ตอบภาษาจำนวน 3 คน (ร้อยละ 82.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษาจำนวน 30 คน (ร้อยละ 75) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษาจำนวน 31 คน (ร้อยละ 77.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษาจำนวน 30 คน (ร้อยละ 75) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษาจำนวน 34 คน (ร้อยละ 85) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษาจำนวน 31 คน (ร้อยละ 77.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ ลักษณะ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 10 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ) ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ ลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 11 ผู้บอกภาษาจำนวน 26 คน (ร้อยละ 65) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย day2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ ลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้าย day2 จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 38 แสดงการวิเคราะห์การใช้คำลงท้าย day2 ในแต่ละอรรถลักษณะ

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	35	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	33	สอดคล้อง
4	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอกข้อมูลใหม่	[+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
5		[+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	30	สอดคล้อง
6		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ยอมรับ	31	สอดคล้อง
7		[คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	30	สอดคล้อง
8		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	34	สอดคล้อง

ตารางที่ 38 (ต่อ)

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
9	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอกข้อมูลใหม่	[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	31	สอดคล้อง
10		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
11		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	26	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *dây2* ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.12.1 [-คำสั่ง]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] และ สถานการณ์ที่ 2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] แต่ไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่ 3 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์กับผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dây2*

1.12.2 [- คาดการณ์]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 6 และ 10 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [- คาดการณ์] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dáy2*

1.12.3 [+ใหม่]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 6 และ 10 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ใหม่] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ใหม่] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dáy2*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] และ [+ใหม่] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dáy2*

dáy2
 (-คำสั่ง
 -คาดการณ์
 +ใหม่)

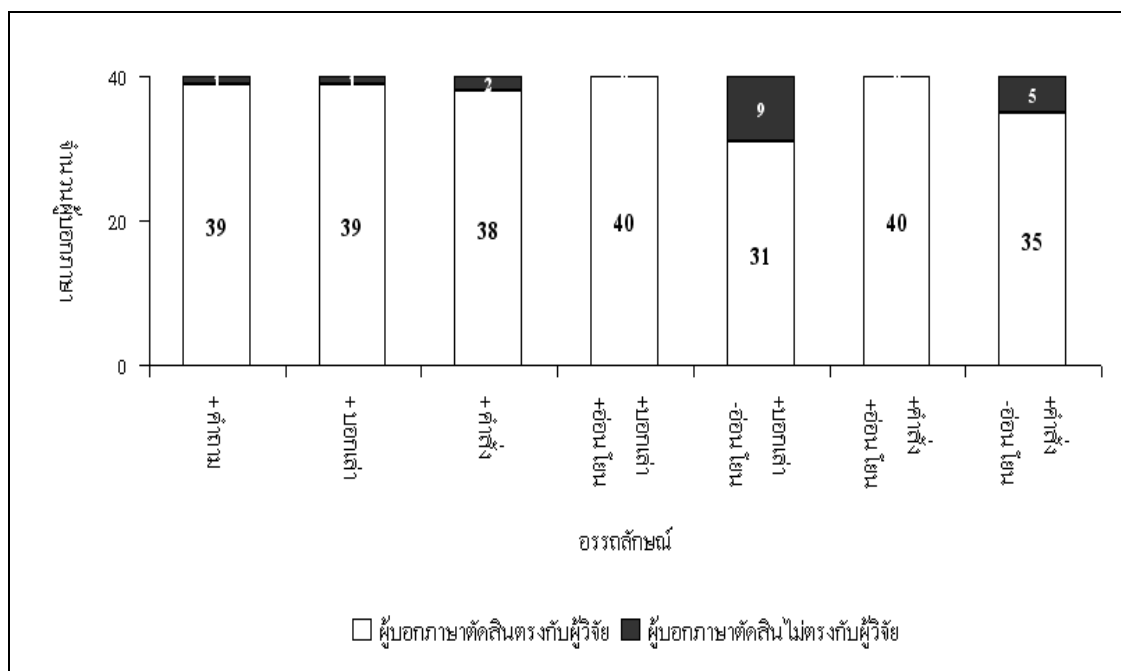
1.13 คำลงท้าย *nhé* /*ne:* 45/ ~ [na 45] ~ [nə: 45]

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *nhé* มี 2 อรรถลักษณะ คือ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] ผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คำสั่ง] 5) [+บอกเล่า] [-อ่อนโยน] 6) [+คำสั่ง] [+อ่อนโยน] และ 7) [+คำสั่ง] [-อ่อนโยน]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ในสถานการณ์ที่ 2 3 4 และ 6 ซึ่งมีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] และผู้วิจัยคาดว่าผู้บอก

ภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 16 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [+อ่อนโยน] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 31 คน (ร้อยละ 77.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-อ่อนโยน] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [+อ่อนโยน] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-อ่อนโยน] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *nhé* จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 39 แสดงการวิเคราะห์การใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะ

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	38	สอดคล้อง

ตารางที่ 39 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
4	ชนิดประโยคและความอ่อนโยน	[+บอกเล่า] [+อ่อนโยน]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
5		[+บอกเล่า] [-อ่อนโยน]	ไม่ยอมรับ	31	สอดคล้อง
6		[+คำสั่ง] [+อ่อนโยน]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
7		[+คำสั่ง] [-อ่อนโยน]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.13.1 [-คำถาม]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ สถานการณ์ที่ 3 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] แต่ไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่ 1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์กับผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-คำถาม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhé*

1.13.2.[+อ่อนโยน]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 4 และ 6 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+อ่อนโยน] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+อ่อนโยน] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhé*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรณกรรม [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhé*

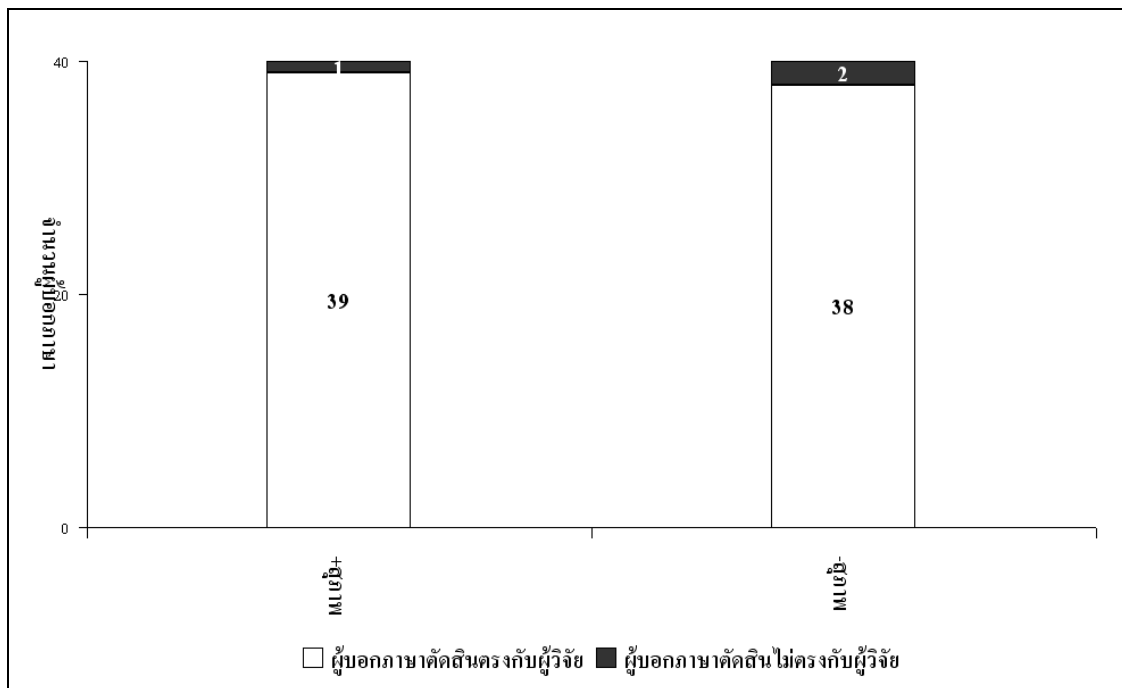
$$\begin{pmatrix} \text{nhé} \\ \text{-คำสั่ง} \\ \text{+อ่อนโยน} \end{pmatrix}$$

1.14 คำลงท้าย *a* /*a* 2?1/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *a* มี 1 วรรณกรรม คือ [+สุภาพ] เพื่อเป็นการพิสูจน์ผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้าย *a* ที่มีลักษณะทางความหมาย 1) [+สุภาพ] และ 2) [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *a* ในสถานการณ์ที่ 1 ซึ่งมีลักษณะทางความหมายตรงกับวรรณกรรม [+สุภาพ] และผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณกรรมที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *a* ในแต่ละวรรณกรรมดังภาพ

ภาพที่ 17 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้าย a ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย a ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+สุภาพ] สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย
- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย a ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-สุภาพ] สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 40 แสดงการวิเคราะห์อรรถลักษณะในคำลงท้าย a

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่คัด สินตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์จากบท สนทนา และแบบสอบถาม
1.	ความสุขภาพ	[+ สุขภาพ]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2.		[- สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+สุขภาพ] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+สุขภาพ] สามารถสรุปได้ว่า [+สุขภาพ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย a

2. สรุปผลองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถามสามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนามในแต่ละคำได้ใหม่ดังนี้

2.1 คำลงท้าย à /ʔa:21/ ~ /ʔa:45/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย à ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย à มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม] และ[-ใหม่] กล่าวคือ คำลงท้าย à ใช้กับถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำถามชนิดให้ผู้ฟังเลือกตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) ดังตัวอย่างบทสนทนา

Hiếu hát à?
 ชื่อคน ร้องเพลง คำลงท้าย
 ‘เหียวร้องเพลงหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่ได้ยินเพื่อนของลูกชื่อเหียวร้องเพลง แม่จึงใช้คำลงท้าย à ในประโยค คำถาม [+ คำถาม] เพื่อถามลูกว่าเหียวร้องเพลงอยู่ใช่หรือไม่ใช่ [- ใหม่]

Me có đôi tát mông à?
 แม่ มี ใส่ ร้องเท้า เล็ก คำลงท้าย
 ‘แม่จะใส่รองเท้าคู่เล็กนี้หรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ก่อนไปออกกำลังกาย แม่หยิบรองเท้าคู่หนึ่งซึ่งไม่เหมาะสำหรับการออกกำลังกายมาใส่ ลูกเห็นเข้าจึงใช้คำลงท้าย à ในประโยค คำถามเพื่อถามแม่ [+ คำถาม] ว่าแม่ต้องจะใส่รองเท้าคู่ดังกล่าวไปออกกำลังกายหรือไม่ [- ใหม่]

Năm nay hình như có ai rủ bọn con đi
 ปี นี้ ดู เหมือน มี ใคร ชวน กลุ่ม ลูก ไป
 Pari à?
 ปารีส คำลงท้าย
 ‘ปีนี้ดูเหมือนมีใครชวนพวกลูกๆ ไปปารีสหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับเพื่อนของลูกๆ แม่ได้ยินมาว่ามีคนชวนลูกและเพื่อนๆ ไปเที่ยวปารีส แม่จึงใช้คำลงท้าย à ในประโยค คำถาม [+ คำถาม] เพื่อถามลูกและเพื่อนๆ ว่ามีคนชวนเที่ยวไปปารีสใช่หรือไม่ใช่ [- ใหม่]

Thế à? Ở đây không có à?
 จริง คำลงท้าย ที่ นี้ ไม่ มี คำลงท้าย
 ‘จริงหรือ? ที่นี่ไม่มีหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่อยากเล่นปิงปองแต่ลูกบอกว่าที่หอพักในมหาวิทยาลัยของตนไม่มีโต๊ะปิงปอง แม่ได้ยินลูกพูดจึงใช้คำลงท้าย à ในประโยค คำถาม [+ คำถาม] เพื่อถามลูกว่าที่นี่ไม่มีโต๊ะปิงปองจริงหรือไม่ [- ใหม่]

Hon mình một tuổi mà lấy chồng rồi à?
 เกิน เรา หนึ่ง ปี แต่ แต่งงาน สามี แล้ว คำลงท้าย
 ‘อายุมาก กว่าเราหนึ่งปีแต่แต่งงานมีสามีแล้วหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างกลุ่มเพื่อน นางสาว ก. ได้ยินมาว่าเพื่อนร่วมรุ่น
 ซึ่งมีอายุมากกว่าเพียงหนึ่งปีแต่งงานมีสามีแล้ว นางสาว ก. ได้ยินเช่นนั้น จึงใช้คำลงท้าย à ใน
 ประโยค คำถาม [+คำถาม] เพื่อถามนางสาว ข. ว่า เพื่อนคนดังกล่าวมีสามีแล้วใช่หรือไม่ [-ใหม่]

Anh ấy đi đi về về à?
 พี่ชาย นั้น ไป ไป กลับ กลับ คำลงท้าย
 ‘พี่เขาไปๆ กลับๆ หรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างกลุ่มเพื่อนที่ต่อเนื่องจากบทสนทนาข้างบน นาง
 สาว ข. เล่าให้นางสาว ก. ฟังถึงสามีของเพื่อนคนนั้นว่าทำงานที่ทำการไปรษณีย์แห่งหนึ่งในฮา
 นอย และเดินทางกลับบ้านที่ฮว่าบิ่งทุกวัน ซึ่งเป็นระยะทางที่ไกลมาก นางสาว ก. ได้ฟังเรื่องดัง
 กล่าว จึงใช้คำลงท้าย à ในประโยคคำถาม [+คำถาม] เพื่อถามนางสาว ข. ว่า สามีของเพื่อนไปๆ
 กลับๆ ระหว่างฮานอยกับฮว่าบิ่งใช่หรือไม่ [-ใหม่]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ
 สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย à ได้ดังนี้

à
 (+ คำถาม)
 (- ใหม่)

2.2 คำลงท้าย **hả /ha:** 212/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและ
 แบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย **hả** มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+ คำถาม] และ [- สุภาพ]
 กล่าวคือ คำลงท้าย **hả** ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำถามที่ไม่สุภาพ (คือ มีการใช้สรรพนาม
 กู มึง หรือการแสดงกริยาหรืออารมณ์ต่างๆ ที่ไม่สุภาพต่อคู่สนทนา เช่น การใส่อารมณ์ การแสดง

ความรำคาญหรือไม่พอใจ เป็นต้น) และผู้วิจัยไม่พบว่าคำลงท้าย *hả* ใช้ได้กับประโยค คำถามและ คำสั่ง ดังตัวอย่างบทสนทนา

Cái gì đây? Không tìm thấy hả?
 อัน อะไร คำลงท้าย ไม่ พบ เห็น คำลงท้าย
 ‘อะไรนะ ? ไม่เจอเหรอ ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน นาย ก. กำลังหาในกระเป๋าของนางสาว ข. ซึ่งนาย ก. ใช้เวลาหานานมากจนนางสาว ก. ไม่พอใจ จึงใช้คำลงท้าย *hả* ในประโยค คำถาม [+คำถาม] เพื่อถามเชิงตวาดกับนาย ก. [- สุภาพ]

Hanh, ôi này nó bán sáu nghìn hả?
 ชื่อคน ฝรั่งเศส นี่ มัน ขาย หก พัน คำลงท้าย
 ‘แสบ ชื่อฝรั่งนี้มาหกพัน (ด่ง) เหรอ ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่คิดว่าลูกซื้อฝรั่งมาลูกและๆนี้มา ราคา 6000 ด่ง (เทียบอัตราการแลกเปลี่ยนเป็นเงินไทย ในช่วง ปี 2547 ประมาณ 15 บาท) ซึ่งถือว่าแพงมาก ทำให้แม่เกิดความไม่พอใจว่าทำไมลูกซื้อของแพงขนาดนี้ จึงใช้ คำลงท้าย *hả* ในประโยค คำถาม [+คำถาม] ด้วยความไม่พอใจ [- สุภาพ]

Vu cái xe hả?
 กรณี อัน รถ คำลงท้าย
 ‘เรื่องรถ (จักรยาน) นะเหรอ ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพ่อกับลูก ขณะที่พ่อนั่งกำลังทำงานอยู่ ลูกก็เข้าไปทวงสัญญาที่พ่อบอกว่าจะซื้อจักรยานให้ เนื่องจากลูกเข้าไปถามในเวลาที่ไม่เหมาะสมทำให้พ่อเกิดความไม่พอใจ จึงใช้ คำลงท้าย *hả* ในประโยค คำถาม [+คำถาม] เพื่อถามลูก ด้วยเสียงสูงแสดงความไม่พอใจ [-สุภาพ]

Hôm nay mà mặc váy với giày này thật hả?
 วันนี้ มีง ใส่ กระโปรง กับ รองเท้า นี้ จริง คำนึงท้าย
 ‘วันนี้มีงจะใส่กระโปรงกับรองเท้าคู่นี้จริงๆหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน นางสาว ก. ทราบว่า นางสาว ข. จะใส่ชุด
 กระโปรงกับรองเท้าคู่ดังกล่าวไปงานแห่งหนึ่ง ซึ่งนางสาว ก. คิดว่าไม่เหมาะสม นางสาว ก. จึงใช้
 คำนึงท้าย hả ในประโยค คำนึง [+คำนึง] เพื่อถ่มนางสาว ข. ด้วยน้ำเสียงตวาดและไม่พอใจ รวม
 ทั้งใช้สรรพนาม ‘กู’ ซึ่งแสดงควมไม่สุภาพ [- สุภาพ]

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า ผู้บอกภาษาไม่นิยมใช้คำนึงท้าย hả กับคู่สนทนาที่มีอายุและ
 สถานภาพทางสังคมสูงกว่า เนื่องจากการแสดงควมไม่สุภาพและไม่แสดงควมเคารพต่อผู้
 ใหญ่ แต่ผู้บอกภาษานิยมใช้คำนึงท้าย hả กับคู่สนทนาที่มีอายุหรือสถานภาพทางสังคมที่น้อยกว่า
 หรือเท่ากับตน หรือไม่ก็ต้องเป็นคู่สนทนาที่มีความสนิทสนมมากๆ เท่านั้น

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ
 สามารถสรุปองค์ประกอบทางควมหมายคำนึงท้าย hả ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} \text{hả} \\ + \text{คำนึง} \\ - \text{สุภาพ} \end{pmatrix}$$

2.3 คำนึงท้าย nhi /ni: 212/ ~ ๓๑ 212]

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางควมหมายของคำนึงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและ
 แบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำนึงท้าย nhi มี 2 วรรดลักษณะ คือ [+คำนึง] และ [+ส่วนร่วม]
 กล่าวคือ คำนึงท้าย nhi ใช้กับถ้อยควมที่อยู่ในรูปประโยคคำนึงเท่านั้น (ไม่พบว่าใช้กับประโยค
 คำสั่งหรือบอกเล่าได้) และต้องเป็นการถ่มที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในข้อมูลเดียวกันกับผู้
 ฟังด้วย ดังตัวอย่างบทสนทนา

Đây là Thảo đúng không?
 นี่ คือ ท่าย ถูก หรือไม่
 ‘คนนี่ท่ายใช่ไหม?’

Mặt tròn tròn giống mẹ nhi?
 หน้า กลม กลม เหมือน แม่ คำลงท่าย
 ‘หน้ากลมๆ เหมือนแม่เนอะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของแม่กับลูกระหว่างดูภาพถ่าย แม่สังเกตเห็นเพื่อนของลูกชื่อท่ายว่ามีลักษณะใบหน้ากลมเหมือนแม่ของเขา แม่จึงใช้คำลงท่าย nhi ในประโยคคำถาม [คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ลูกมีส่วนร่วมในการดูภาพถ่ายและเห็นด้วยกับตนว่า เพื่อนที่ชื่อท่ายมีใบหน้ากลมเหมือนกับแม่ของตัวเอง [+ส่วนร่วม]

Bọn mình đi xem tiép nhi?
 กลุ่ม เรา ไป ดู ต่อ คำลงท่าย
 ‘พวกเราไปดู (ของ) ต่อเนอะ (เธอเห็นด้วยใช่ ไหม?)’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของเพื่อนระหว่างการเลือกซื้อของ ผู้พูดใช้คำลงท่าย nhi ในประโยคคำถาม [คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมและเห็นด้วยกับผู้พูดว่า ผู้ฟังจะไปเลือกซื้อของที่ร้านอื่นกับผู้พูด [+ส่วนร่วม]

Bà ấy cũng cao nhi?
 ผู้หญิง นั้น ก็ สูง คำลงท่าย
 ‘ผู้หญิงคนนั้นก็ตัวสูงเนอะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของแม่กับลูกระหว่างดูภาพถ่าย แม่เห็นเพื่อนของลูกตัวสูง แม่จึงใช้คำลงท่าย nhi ในประโยคคำถาม [+คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ลูกมีส่วนร่วมในการดูภาพถ่ายและเห็นด้วยกับตนว่า เพื่อนของลูกนั้นเป็นคนตัวสูง [+ส่วนร่วม]

Thầy   tốt   nhi?
 อาจารย์   ดี   คำลงท้าย

‘อาจารย์เป็นคนดีเนอะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของป้ากับหลาน ป้าฟังหลานเล่าเกี่ยวกับอาจารย์ท่านหนึ่งซึ่งเป็นชาวฮอลแลนด์ ป้าคิดว่าอาจารย์ท่านนี้เป็นคนดีจึงใช้คำลงท้าย nhi ในประโยคคำถาม [คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้หลานมีส่วนร่วมและลงความเห็นเช่นเดียวกับตนว่าอาจารย์คนดังกล่าวเป็นคนดี [+มีส่วนร่วม]

Đi dịch   thé   này   vui   nhi?
 ไป   แปล   อย่าง   นี้   สนุก   คำลงท้าย

‘ไป (ทำงาน) แปลอย่างนี้สนุกดีเนอะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนายระหว่างเพื่อนหลังจากเลิกงานซึ่งทั้งสองทำงานเป็นล่ามแปลภาษา ผู้พูดใช้คำลงท้าย nhi ในประโยคคำถาม [+คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในความคิดของตนว่า การทำงานล่ามเป็นงานที่สนุก [+มีส่วนร่วม]

Hay   nhi?   Bánh   này   ngon.
 ดี   คำลงท้าย   ขนม   นี้   อร่อย

‘ดีเนอะ? ขนมนี้อร่อยดี’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของแม่กับลูกขณะกำลังทานขนม แม่ใช้คำลงท้าย nhi ในประโยคคำถาม [+คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ลูกมีส่วนร่วมและเห็นด้วยกับตนว่าขนมนี้อร่อย [+มีส่วนร่วม]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย nhi ได้ดังนี้

nhi
 (+ คำถาม)
 (+มีส่วนร่วม)

2.4 คำลงท้าย mà /ma: 21/

จากการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย mà มี 2 วรรณลักษณะ คือ [บอกเล่า] และ [+ คาดการณ์] กล่าวคือ คำลงท้าย mà ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคบอกเล่า เพื่อคาดการณ์ว่าผู้ฟังน่าจะทราบที่อยู่แล้ว ไม่น่าถามตนอีก ดังตัวอย่างบทสนทนา

Bánh này kiêu kẹp kem mà
 ขนม นี้ แบบ ครีม คำลงท้าย
 ‘ขนมนี้เป็นแบบมีไส้ครีมนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ระหว่างกำลังทานขนมด้วยกัน แม่บอกลูกว่าขนมนี้อร่อยมากและถามลูกว่าเป็นขนมอะไร ลูกจึงใช้คำลงท้าย mà ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อตอบแม่ไปว่าเป็นขนมที่มีไส้ครีมซึ่งผู้พูดคาดว่าแม่ทราบที่อยู่แล้วและไม่น่าจะต้องถามตน เพราะแม่ก็กำลังทานขนมดังกล่าวอยู่เช่นกัน [+ คาดการณ์]

Bố mẹ có hứa thưởng cho con chiếc xe đạp ấy mà.
 พ่อ แม่ มี สัญญา ให้ ลูก คัน จักรยาน นั้น คำลงท้าย
 ‘พ่อกับแม่สัญญาว่าจะให้จักรยานลูกนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับพ่อ ระหว่างที่พ่อทำงานอยู่ลูกก็เดินเข้ามาหา พ่อจึงถามว่า มีปัญหาอะไรหรือเปล่า ลูกจึงใช้คำลงท้าย mà ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อตอบพ่อว่าจะมาทวงสัญญาที่พ่อและแม่ให้ไว้ว่าจะซื้อรถจักรยานให้ตน ซึ่งลูกคาดว่าพ่อทราบดีอยู่แล้วว่าตนจะพูดเรื่องอะไร ไม่น่าจะต้องถามตนอีก [+ คาดการณ์]

Quán ở đây nó phục vụ đến mười hai giờ mà.
 ร้าน ที่นี่ มัน บริการ ถึง สิบสอง เวลา กลางคืน
 เท่านั้น คำลงท้าย
 ‘ร้านค้าที่นี่เปิดบริการถึงเที่ยงคืนเท่านั้นน่า’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างกลุ่มเพื่อน นาย ก. ถามนาย ข. ว่าร้านค้าในมหาวิทยาลัยเปิดถึงกี่โมง นาย ข. จึงใช้คำลงท้าย *mà* ในประโยคบอกเล่า [บอกเล่า] เพื่อตอบนาย ข. ว่าร้านค้าในมหาวิทยาลัยนี้เปิดบริการถึงเที่ยงคืนเท่านั้น ซึ่งนาย ข. คาดว่า นาย ก. ทราบคืออยู่แล้วไม่น่าถาม [+ คาดการณ์] เพราะนาย ก. ก็เป็นนักศึกษาอยู่ที่นี้มาหลายปี

Con   đang   làm   bài   tập   mà
 ลูก   กำลัง   ทำ   การบ้าน   คำลงท้าย
 ‘ลูกกำลังทำการบ้านนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ แม่ถามลูกที่กำลังทำอะไรอยู่ ลูกจึงใช้คำลงท้าย *mà* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] ตอบแม่ว่า ตนกำลังทำการบ้านอยู่ ซึ่งลูกนั้นคาดว่าแม่น่าจะทราบคืออยู่แล้ว เพราะได้บอกแม่ไว้แล้วครั้งหนึ่ง แม่ไม่น่าถามตนอีก [+ คาดการณ์]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *mà* ได้ดังนี้

mà
 (+ บอกเล่า)
 (+ คาดการณ์)

2.5 คำลงท้าย *cơ* /kə:33/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย *cơ* มีองค์ประกอบทางความหมาย 2 วรรคสัญลักษณ์ คือ [+บอกเล่า] และ [-ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย *cơ* สามารถใช้ในถ้อยความ ที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ เช่น ‘ไม่’ หรือ ‘ยังไม่’ ดังตัวอย่างบทสนทนา

Tớ   thích   cái   này   cơ.
 เรา   ชอบ   อัน   นี้   คำลงท้าย
 ‘เราชอบ (เสีย) ตัวนี้’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของเพื่อนสนิทระหว่างการเลือกซื้อเสื้อผ้า ในขณะที่ผู้พูดกำลังเลือกดูเสื้อผ้าอยู่หลายตัว ผู้พูดใช้คำลงท้าย *cô* บอกเล่า [+บอกเล่า] ให้เพื่อนทราบว่าตนชอบเสื้อตัวดังกล่าว ซึ่งถ้อยความนี้ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Tớ nghĩ là đi lối này cô.
 เรา คิด ว่า ไป ทาง นี้ คำลงท้าย
 ‘เราคิดว่าไปทางนี้’

ตัวอย่างนี้เป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อนขณะไปเที่ยว ผู้พูดใช้คำลงท้าย *cô* ในประโยคบอกเล่า[+บอกเล่า] เพื่อให้ผู้ฟังทราบว่า ผู้พูดคิดว่าไปทางนี้ ซึ่งถ้อยความนี้ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Lần trước tớ mua ở chợ Cầu Mối họ
 ครั้ง ก่อน เรา ซื้อ ที่ ตลาด สะพานใหม่ มัน
 nói thách lắm cô.
 โท้งราคา มาก คำลงท้าย
 ‘คราวก่อนเราซื้อ (เสื้อ) ที่ตลาดสะพานใหม่ เขาโท้งราคามากๆ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของเพื่อนสนิทเกี่ยวกับราคาเสื้อผ้าที่ได้ซื้อมา ผู้พูดใช้คำลงท้าย *cô* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อแจ้งผู้ฟังทราบว่า เสื้อที่ตนเพิ่งซื้อจากตลาดสะพานใหม่นั้นราคาแพง ซึ่งถ้อยความนี้ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Tớ thấy cô Hồng khó tính thật, hay
 เรา เห็น หญิง ฮง (ชื่อคน) จู้จี้ จริง บ่อย
 cầu nhàu lắm cô.
 จีบ่น มาก คำลงท้าย
 ‘เราคิดว่าคุณหงเป็นคน จู้จี้ขีบ่นมากๆ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนเกี่ยวกับคนชื่อหง ผู้พูดใช้คำลงท้าย *cô* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อแจ้งให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดคิดว่าคุณฮงเป็นคน จู้จี้ ซึ่งถ้อยความนี้ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *co* ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} co \\ +บอกเล่า \\ - ปฏิเสธ \end{pmatrix}$$

2.6 คำลงท้าย *đâu* /dʒw 33/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย *đâu* นั้นมี 2 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] และ [+ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย *đâu* ใช้ในสถานการณ์ใดๆ ก็ตามที่มีผู้พูดบอกเล่าแก่ผู้ฟัง ด้วยถ้อยความที่แสดงการปฏิเสธ เช่น ‘ไม่’ หรือ ‘ยังไม่’ เป็นต้น ดังตัวอย่างบทสนทนา

Thầy chẳng nói được tiếng Việt đâu.
 อาจารย์ ไม่ พูด ได้ ภาษาเวียดนาม คำลงท้าย
 ‘อาจารย์พูดภาษาเวียดนามไม่ได้หรอก’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูกเกี่ยวกับอาจารย์ท่านหนึ่ง ลูกใช้คำลงท้าย *đâu* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อเล่าให้แม่ฟังว่า อาจารย์ของตนพูดภาษาไม่ได้ ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีค่าแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Chà có nói xấu gì thầy đâu.
 ไม่ มี นินทา อะไร อาจารย์ คำลงท้าย
 ‘ไม่ได้นินทาอะไรอาจารย์เลย’

สถานการณ์นี้เป็นอีกหนึ่งการสนทนาระหว่างแม่กับลูกเกี่ยวกับอาจารย์ท่านเดิม แม่ใช้คำลงท้าย *đâu* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อบอกกับลูก ว่าตนไม่ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับอาจารย์ท่านดังกล่าว ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีค่าแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Con chura được ăn gì đâu.
 ลูก ยังไม่ ได้ ทาน อะไร กำลังทำ
 ‘ลูกยังไม่ได้อินอะไรเลย’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก ลูกใช้คำลงท้าย đâu ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อบอกเล่าให้แม่ทราบ ว่ายังไม่ได้ทานอะไรเลย ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีค่าแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Chà biét được đâu.
 ไม่ รู้ ได้ กำลังทำ
 ‘ไม่รู้หรือ’

Nếu mà nó có việc thì nó chẳng ra đâu.
 ถ้า มัน มี งาน จากนั้น มัน ไม่ ออก กำลังทำ
 ‘ถ้ามันมีงานมันก็ไม่ออก (จากบ้าน) หรือ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่อยากทราบว่าเพื่อนๆ ของลูกนั้นอยู่บ้านหรือไม่ ลูกจึงใช้คำลงท้าย đâu ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] บอก กับให้แม่ทราบ ว่าตนเองก็ไม่ทราบว่าเพื่อนอยู่บ้านหรือไม่ ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีค่าแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย đâu ได้ดังนี้

đâu
 (+บอกเล่า)
 (+ปฏิเสธ)

2.7 คำลงท้าย đáy1 /dɔj 45/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย đáy1 มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย đáy1 ใช้ในถ้อยความที่มีรูปประโยคคำสั่งที่แสดงความปฏิเสธ เช่น ‘ไม่’ ‘ห้าม’ หรือ ‘อย่า’ เป็นต้น เพื่อไม่ให้ผู้ฟังกระทำในสิ่งที่ผู้ฟังสั่ง ดังตัวอย่างบทสนทนา

Đừng nói dối đáy1!
 อย่า พูด โทกหก คำลงท้าย
 ‘อย่าพูดโทกหก!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพ่อกับลูก พ่อใช้คำลงท้าย đáy1 ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่ง ห้ามลูกพูดโทกหก ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีคำสั่งแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Đem này em đừng đi ra ngoài đáy2!
 คีน นี น่อง อย่า ไป ออก นอก คำลงท้าย
 ‘คีนนี้ น่องอย่าออกไปข้างนอก!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพี่กับน้อง พี่ใช้คำลงท้าย đáy1 ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่ง ไม่ให้น้องออกไปข้างนอกบ้าน ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีคำสั่งแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Cấm câu được nói chuyện với ông ấy đáy1!
 ห้าม เธอ ได้ พูดคุย กับ คน นั้น คำลงท้าย
 ‘ห้ามเธอคุยกับคนนั้น!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ผู้พูดใช้คำลงท้าย đáy1 ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่ง ให้เพื่อนของตนไม่ให้พูดคุยกับคนแปลกหน้า ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีคำสั่งแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *đây1* ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} \text{đây1} \\ + \text{คำสั่ง} \\ + \text{ปฏิเสธ} \end{pmatrix}$$

2.8 คำลงท้าย *đi* /*đi:* 33/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย *đi* มี 2 วรรณลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [-ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย *đi* ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำสั่งเท่านั้น (ไม่พบว่าใช้กับประโยคคำถามหรือบอกเล่าได้) ซึ่งเป็นการสั่งที่ไม่แสดงการปฏิเสธ กล่าวคือ คำสั่งนั้นต้องไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ ได้แก่ ‘ไม่’ ‘อย่า’ หรือ ‘ห้าม’ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ฟังกระทำในสิ่งที่ผู้พูดสั่ง ดังตัวอย่างบทสนทนา

Bay đi! Vè Việt Nam không đất lắm đâu.
 บิน คำลงท้าย กลับ เวียดนาม ไม่ แพง มาก คำลงท้าย
 ‘บินกลับเลย! บินกลับเวียดนามไม่แพงมากหรอก’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *đi* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ผู้ฟัง บินกลับเวียดนาม ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Thế thì mua cái màu tím đi!
 ถ้าเช่นนั้น ซื้อ ตัว สี ม่วง คำลงท้าย
 ‘ถ้าอย่างนั้นก็ ซื้อตัวสีม่วงสิ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *đi* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อหรือแนะนำให้ผู้ฟัง ซื้อเสื้อตัวสีม่วง ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Mẹ   cứ   ăn   đi!
 แม่   ต่อไป   กิน   คำลงท้าย
 Có   gắng   ăn   hết   miếng   này   đi!
 พยายาม   กิน   หมด   ชิ้น   นี้   คำลงท้าย
 ‘แม่ก็กินต่อไปสิ! พยายามกินชิ้นนี้ให้หมดซะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างลูกกับแม่ ลูกใช้คำลงท้าย đi ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อเชิญชวนให้แม่ กินผลไม้ให้หมด ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Lấy   cho   mẹ   một   đôi   tất   thể   thao   đi!
 นำ   ให้   แม่   หนึ่ง   คู่   รองเท้า   กีฬา   คำลงท้าย
 ‘หยิบรองเท้างีฬามาให้แม่ที!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่ใช้คำลงท้าย đi ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ลูก หยิบรองเท้างีฬามาให้ตน ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Các   em   cứ   nói   đi!
 พวก   น้อง   ต่อไป   พูด   คำลงท้าย
 ‘พวกหนูก็พูดต่อไปสิ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสอบถามลักษณะของอาจารย์กับลูกศิษย์ อาจารย์ใช้คำลงท้าย đi ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้นักเรียนพูดต่อไป ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย đi ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} \text{đi} \\ +\text{คำสั่ง} \\ -\text{ปฏิเสธ} \end{pmatrix}$$

2.9 คำลงท้าย đã /da: 4?5/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย đã มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] กล่าวคือ คำลงท้าย đã ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำสั่งเท่านั้น (ไม่พบว่าใช้กับประโยคคำถามหรือบอกเล่าได้) ซึ่งเป็นการสั่งที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ ได้แก่ ‘ไม่’ ‘อย่า’ หรือ ‘ห้าม’ และผู้ฟังต้องปฏิบัติตามทันที ดังตัวอย่างบทสนทนา

Đé cái này ra đã!
วาง อัน นี้ ออก คำลงท้าย
‘วางอันนี้ก่อน!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย đã ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ผู้ฟัง วางสิ่งของที่กำลังถือเพื่อเปิดประตูให้ตน [-ปฏิเสธ] โดยทันที [+ทันที]

Mở cửa nhà cái Linh cho tớ đã!
เปิด ประตู บ้าน อัน ชื่อคน ให้ ฉัน คำลงท้าย
‘เปิดประตูบ้านลิญให้ฉันก่อน!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย đã ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ผู้ฟัง เปิดประตูให้ตน [-ปฏิเสธ] โดยทันที [+ทันที]

Nóng quá! Nghỉ đã!
ร้อน มาก หยุด คำลงท้าย
‘ร้อนจริงๆ ! หยุด (เดิน) ก่อน!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *đã* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ผู้ฟัง หยุดเดิน [-ปฏิเสธ] โดยทันที [+ทันที] เพราะอากาศร้อนมากไม่สามารถเดินต่อไปได้

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *đã* ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} \text{đã} \\ + \text{คำสั่ง} \\ + \text{ทันที} \end{pmatrix}$$

2.10 คำลงท้าย *thôi* /*tho:y* 33/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย *thôi* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] กล่าวคือ คำลงท้าย *thôi* สามารถพบได้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำสั่งเท่านั้น (ไม่พบว่าใช้กับประโยคคำถามหรือบอกเล่าได้) และเป็นการสั่งที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ ได้แก่ ‘ไม่’ ‘อย่า’ หรือ ‘ห้าม’ และผู้พูดต้องมีส่วนร่วมกับผู้ฟังด้วย ดังตัวอย่างบทสนทนา

Về   nhà   ăn   cơm   thôi!
กลับ   บ้าน   กิน   ข้าว   คำลงท้าย
‘กลับบ้านกินข้าวกันเถอะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนขณะกำลังเดินซื้อของ ผู้พูดใช้คำลงท้าย *thôi* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งหรือชักชวนให้ผู้ฟัง กลับบ้านทานข้าว [-ปฏิเสธ] โดยที่ผู้พูดก็ต้องกลับไปทกินข้าวกับผู้ฟังเช่นเดียวกัน [+ส่วนร่วม]

Đi   du lịch   Hạ Long   thôi!
ไป   เที่ยว   ฮาลอง   คำลงท้าย
‘ไปเที่ยว (อ่าว) ฮาลองกันเถอะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของเพื่อนหลังเลิกเรียน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *thôi* ในประโยคคำสั่ง[+คำสั่ง] เพื่อชักชวนให้ผู้ฟัง ไปเที่ยว อ่าวฮาลอง [-ปฏิเสธ] โดยที่ผู้พูดก็ต้องไปกับผู้ฟังด้วยเช่นกัน [+ส่วนร่วม]

Đi   chõ   khác   thôi!
 ไป   ที่   ต่าง   คำลงท้าย
 ‘ไปที่อื่นกันเถอะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนายระหว่างเพื่อนหลังจากซื้อของที่ร้านแห่งหนึ่งเสร็จแล้ว ผู้พูดใช้คำลงท้าย *thôi* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อชักชวนให้ผู้ฟัง ออกจากร้านนี้เพื่อไปคูสินค้าร้านอื่น [-ปฏิเสธ] โดยที่ผู้พูดก็ต้องไปกับผู้ฟังด้วย [+ส่วนร่วม]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *thôi* ได้ดังนี้

thôi
 (+คำสั่ง)
 - ปฏิเสธ
 (+ส่วนร่วม)

2.11 คำลงท้าย *chứ* /cư: 45/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย *chứ* มี3 วรรณลักษณะ คือ [- คำสั่ง] [- ใหม่] และ [+ คาดการณ์] กล่าวคือ คำลงท้าย *chứ* ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำถามที่ผู้ถาม (หรือผู้พูด) คาดการณ์ว่าผู้ตอบ (หรือผู้ฟัง) จะตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) นอกจากนี้ยังพบว่า *chứ* ใช้ในประโยคบอกเล่าที่ผู้พูดตอบคำถามที่ผู้ถามต้องการคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) โดยผู้พูดนั้นคาดการณ์ว่าผู้ฟังนั้นทราบคำตอบของตนคืออยู่แล้ว ผู้วิจัยไม่พบว่าคำลงท้าย *chứ* ใช้กับประโยคคำสั่งได้ ตัวอย่างการใช้คำลงท้าย *chứ* มีดังนี้

Minh sang ngày mười hai chứ?
 เรา อาศัย วัน สิบสอง คำลงท้าย
 ‘เราอยู่ที่นี้ตั้งแต่วันที่สิบสองใช่ไหม?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนเกี่ยวกับวันแรกที่ได้มาอยู่เมืองไทย ผู้พูดใช้คำลงท้าย chứ ในประโยคคำถามเพื่อถามผู้ฟัง [-คำสั่ง] ว่าตนมาอยู่เมืองไทยตั้งแต่วันที่สิบสองแล้วใช่หรือไม่ [- ใหม่] โดยผู้พูดได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าผู้ฟังจะตอบว่าใช่ [+คาดการณ์]

Đi bơi phải có con bên cạnh chứ?
 ไป ว่ายน้ำ ต้อง มี ลูก ข้าง คำลงท้าย
 ‘ไปว่ายน้ำต้องมีลูกอยู่ข้างๆด้วยใช่ ไหม?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ แม่ต้องการไปว่ายน้ำแต่ว่ายน้ำไม่เป็น ลูกจึงใช้ chứ ในประโยคคำถาม [- คำสั่ง] เพื่อถามแม่ว่าต้องการให้ตนไปว่ายน้ำเป็นเพื่อนด้วยใช่หรือไม่ [-ใหม่] โดยผู้พูดได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าผู้ฟังจะตอบว่าใช่ [+คาดการณ์]

Cô không biết bơi chứ?
 อาจารย์ ไม่ รู้ ว่ายน้ำ คำลงท้าย
 ‘อาจารย์ว่ายน้ำไม่เป็นใช่ไหม?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ที่ต่อเนื่องจากบทสนทนาข้างบน ลูกเล่าให้แม่ฟังเกี่ยวกับอาจารย์ท่านหนึ่งว่าท่านเหมือนกับแม่ แม่จึงใช้คำลงท้าย chứ ในประโยคคำถามเพื่อถาม [- คำสั่ง] ว่าอาจารย์ท่านนั้นว่ายน้ำไม่เป็นใช่หรือไม่[-ใหม่] โดยที่แม่ได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าลูกจะตอบว่าใช่ [+คาดการณ์]

Cậu có thích Sôm Tăm Thái không?
 เธอ มี ชอบ ส้มตำไทย หรือไม่
 ‘เธอชอบส้มตำไทยไหม?’

Có chứ.
 มี คำลงท้าย
 ‘ชอบสิ’

Thế câu có thích ăn món ăn Thái không?
 ถ้า เธอ มี ชอบทานอาหารไทยหรือไม่
 ‘ถ้าอย่างนั้นเธอชอบกินอาหารไทยไหม?’

Thích chứ
 ชอบ คำลงท้าย
 ‘ชอบสิ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน นางสาวก. ถามเพื่อนว่า ชอบกินอาหารไทยและส้มตำไทยหรือไม่ นางสาว ข. จึงใช้คำลงท้าย ในประโยคบอกเล่า [- คำสั่ง] เพื่อตอบคำถามของนางสาว ข. ซึ่งเป็นการถามแบบเลือกตอบว่าใช่หรือไม่ [- ไหม] โดยที่นางสาว ข. ก็คาดว่านางสาว ก. น่าจะรู้คำตอบคืออยู่ ไม่น่ามาถามตนเช่นนี้ [+ คาดการณ์]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย chứ ได้ดังนี้

chứ
 (- คำสั่ง)
 (- ไหม)
 (+คาดการณ์)

2.12 คำลงท้าย đáy2 /dɔy 45/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย đáy2 มี 3 อรรถลักษณะ คือ [- คำสั่ง] [+ ไหม] และ [-คาดการณ์] กล่าวคือ คำลงท้าย đáy2 ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำถามซึ่งผู้พูดต้องการถามแบบเอาความ (wh – question) เพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่จากผู้ฟัง โดยที่ผู้พูดไม่ได้คาดว่าผู้ฟังจะตอบว่าอะไร นอกจากนี้ đáy2 ยังสามารถใช้ในประโยคบอกเล่าซึ่งผู้พูดใช้บอก ข้อมูลใหม่ที่ผู้ฟังยังไม่ทราบ ผู้วิจัยยังไม่พบการใช้คำลงท้าย đáy2 ในประโยคคำสั่ง ตัวอย่างสถานการณ์การใช้คำลงท้าย đáy2 มีดังนี้

Em đi đâu đây?
 น้อง ไป ไหน ค้างท้าย
 ‘น้องไปไหนนะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างสามีภรรยา สามีใช้ค้างท้าย đây2 เพื่อถาม [-คำสั่ง] แบบเอาความ เพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่[+ใหม่] จากภรรยาว่าจะออกไปไหน โดยไม่ได้คาดคิดว่าภรรยาจะตอบว่าอะไร [-คาดการณ์]

Cái gì đây?
 อัน อะไร ค้างท้าย
 ‘อะไรนะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้ค้างท้าย đây2 เพื่อถาม [-คำสั่ง] แบบเอาความ เพื่อต้องการข้อมูลใหม่[+ใหม่] จากผู้ฟังว่าสิ่งที่ตนเห็นคืออะไร โดยไม่คาดการณ์ว่าผู้ฟังจะตอบว่าอะไร [-คาดการณ์]

Thế thì mượn đôi giày nào đây?
 แล้ว ยืม คู่ รองเท้า ไหน ค้างท้าย
 ‘แล้วจะ (ให้แม่) ยืมรองเท้าคู่ไหนล่ะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่ใช้ค้างท้าย đây2 ถาม [-คำสั่ง] แบบเอาความ เพื่อต้องการข้อมูลใหม่[+ใหม่] จากลูกว่าจะให้ตนยืมรองเท้าคู่ไหนเพื่อใส่ไปออกกำลังกาย และก็ไม่ได้คาดคิดว่าผู้ฟังจะตอบว่าอะไร [-คาดการณ์]

Anh ăn cơm rồi đây.
 พี่ทานข้าวแล้ว ค้างท้าย
 Không phải nấu cơm cho anh đâu.
 ไม่ ต้อง ทำกับข้าว ให้ พี่ ค้างท้าย
 ‘พี่ทานข้าวแล้วนะ ไม่ต้องทำกับข้าวให้พี่หรอก’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างสามีและภรรยา สามีใช้คำลงท้าย đáy2 ในประโยคบอกเล่า [-คำสั่ง] เพื่อแจ้ง ให้ภรรยาทราบข้อมูล [+ใหม่] โดยไม่ได้คาดการณ์ว่าภรรยาจะรู้หรือไม่ [-คาดการณ์]

Minh   sang   đây   là   được   tám   tháng   rồi   đáy2
 ฉัน   อาศัย   ที่นี้   คือ   ได้   แปด   เดือน   แล้ว   คำลงท้าย
 ‘ฉันอยู่ที่นี่ได้แปดเดือนแล้วนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย đáy2 ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อแจ้ง ให้ผู้ฟังทราบข้อมูล [+ใหม่] โดยไม่ได้คาดการณ์ว่าผู้ฟังจะรู้หรือไม่ [-คาดการณ์]

Nó   báo   nó   gửi   vào   mail   cho   tôi   đáy2
 มัน   บอก   มัน   ส่ง   เข้า   อี-เมล   ให้   ฉัน   คำลงท้าย
 ‘มันบอกว่ามันจะส่ง (รูป) ให้ฉันทางอีเมลนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย đáy2 ในประโยคบอกเล่า [-คำสั่ง] เพื่อแจ้ง ให้ผู้ฟังทราบข้อมูล [+ใหม่] โดยไม่ได้คาดการณ์ว่าผู้ฟังจะรู้หรือไม่ [-คาดการณ์]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย đáy2 ได้ดังนี้

{

 đáy2

 - คำสั่ง

 + ใหม่

 - คาดการณ์

}

2.13 คำลงท้าย nhé /nye: 45/ ~ [na 45] ~ [no: 45]

จากการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย nhé มี 2 อรรถลักษณะ คือ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] กล่าวคือ คำลงท้าย nhé ใช้ในถ้อยความที่มีรูปประโยคบอกเล่าหรือคำสั่ง (แต่ไม่พบว่าใช้กับประโยคคำถามได้) เพื่อสั่งหรือบอกเล่าผู้ฟังด้วยความอ่อนโยน ดังตัวอย่างบทสนทนา

Tó   vè   nhé.
 ฉัน   กลับ   คำลงท้าย
 ‘ฉันกลับบ้านนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย nhé ในประโยคบอกเล่า [-คำถาม] เพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบ ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่าผู้พูดจะขอตัวกลับบ้าน

Máy   giò   đến?
 เท่าไร   เวลา   ถึง
 ‘ไปถึง(บ้าน)กี่โมง?’

muòì   giò   nhé.
 10 เวลา   คำลงท้าย
 ‘10 โมงนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย nhé ในประโยคบอกเล่า [-คำถาม] เพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบ ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่าผู้พูดจะเดินทางไปถึงบ้านผู้ฟังเวลา 10 โมงเช้า

Đừng   uóng   sũa   có   đùng   nhé!
 อย่า   คឹม   นม   มี   น้ำตาล   คำลงท้าย
 ‘อย่าคឹมนมที่มีน้ำตาลนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อสั่งผู้ฟัง ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่าไม่ให้ผู้ฟังดื่มนมที่มีน้ำตาล

Phải   nhớ   mua   quà   nhé!
 ต้องจำ   ซื้อ   ของขวัญ   คำลงท้าย
 ‘อย่าลืมซื้อของขวัญนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อเตือนผู้ฟัง ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่าอย่าลืมซื้อของขวัญ

Bác   chưa   ăn   bây giờ,
 ป้า   ยังไม่   ทาน   ตอนนี้
 các   cháu   cứ   ăn   trước nhé!
 พวก   หลาน   ต่อ   ทาน   ก่อน   คำลงท้าย
 ‘ตอนนี้ป้ายังไม่ทาน หลานๆทานกันก่อนนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างป้ากับหลาน ป้าใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อสั่งหรือเชิญชวนหลาน ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่า ให้ ทานข้าวโดยไม่ต้องรอตน

Ăn   miếng này   xong   ăn   ổi   nhé!
 ทาน   ชิ้น   นี้   เสร็จ   ทาน   ฝรั่ง   คำลงท้าย
 ‘ทานชิ้นนี้เสร็จแล้วค่อยทานฝรั่งนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างลูก กับแม่ ลูกใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อเชิญชวนแม่ ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่า ให้แม่ทานฝรั่ง

Các   bạn   tự nhiên   nhé!
 พวก   เพื่อน   เป็นธรรมชาติ   คำลงท้าย
 ‘เพื่อนๆ ทำตัวตามสบายนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อแนะนำผู้ฟังด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่า ให้ผู้ฟังทำตามสบายเหมือนอยู่บ้านของตน

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *nhé* ได้ดังนี้

nhé
 (- คำถาม
 +อ่อนโยน)

2.14 คำลงท้าย *a* /ʔa 2211/

จากข้อมูลบทสนทนาและแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้าย *a* มีองค์ประกอบทางความหมายเพียง 1 อรรถลักษณะ คือ [+สุภาพ] ใช้ในสถานการณ์ใดๆ ก็ตามที่ต้องการความสุภาพได้แก่ การสนทนาระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่มีอายุหรือสถานภาพทางสังคมที่ต่างกัน ดังตัวอย่างบทสนทนา

Bố ơi, khi nào bố mua xe cho con a?
 พ่อ จำ เมื่อไร พ่อ ซื้อ รถ ให้ ลูก คำลงท้าย
 ‘พ่อขา เมื่อไหร่จะซื้อรถ (จักรยาน) ให้หนูละ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างลูกกับพ่อ จะสังเกตได้ว่าลูกใช้คำลงท้าย *a* ในประโยคคำถามเพื่อถามผู้เป็นพ่อซึ่งมีอายุสูงกว่าตนด้วยความสุภาพ [+สุภาพ]

Ở đây, tất cả là người Việt Nam a.
 ที่นี่ ทั้งหมด เป็น คน เวียดนาม คำลงท้าย
 ‘ที่นี่ทั้งหมดเป็นคนเวียดนามค่ะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูกซึ่งกำลังดูรูปถ่ายกันอยู่ แม่ถามว่าคนทั้งหมดในรูปนี้เป็นใคร ลูกจึงใช้คำลงท้าย a ในประโยคบอกเล่าเพื่อตอบผู้เป็นแม่ซึ่งมีอายุสูงกว่าตนด้วยความสุภาพ [+สุภาพ]

Me đi tắm rồi thì ăn cơm đi a.
 แม่ ไป อาบน้ำ แล้ว จากนั้น ทาน ข้าว ไป คำลงท้าย
 ‘แม่ อาบน้ำเสร็จแล้วค่อยทานข้าวนะคะ’

สถานการณ์นี้เป็นอีกหนึ่งบทสนทนาของแม่กับลูก หลังจากแม่ทานข้าวเสร็จแล้วลูกจึงพูดกับแม่โดยการใช้คำลงท้าย a ในประโยคคำสั่งเพื่อเชิญชวนแม่ซึ่งมีอายุสูงกว่าให้ทานข้าวด้วยความสุภาพ [+สุภาพ]

Chị muốn mua gì a?
 พี่ ต้องการ ซื้อ อะไร คำลงท้าย
 ‘พี่ต้องการซื้ออะไรคะ?’

จากสถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาที่เกิดขึ้นในห้างสรรพสินค้าหนึ่ง พนักงานขายของใช้คำลงท้าย a ในประโยคคำถามเพื่อถามลูกค้าจากลูกค้าซึ่งถือว่ามีสถานะภาพทางสังคมสูงกว่าด้วยความสุภาพและอ่อนน้อม [+สุภาพ]

Đi bảo tàng dân tộc học như thế nào a?
 ไป พิพิธภัณฑ์ ชนกลุ่มน้อย ศึกษา อย่างไร คำลงท้าย
 ‘ไปพิพิธภัณฑ์ชนกลุ่มน้อยศึกษาได้อย่างไรครับ/ค่ะ?’

สถานการณ์นี้เป็นสถานการณ์ระหว่างคนแปลกหน้าสองคน ผู้พูดใช้คำลงท้าย a ในประโยคคำถาม เพื่อสอบถามเส้นทางจากคนแปลกหน้าด้วยความ เนื่องจากผู้พูดตนไม่ทราบอายุหรือสถานะภาพทางสังคมที่แท้จริงของผู้ฟัง จึงต้องใช้คำลงท้าย a เพื่อรักษามารยาททางสังคม [+สุภาพ] จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย a ได้ดังนี้

a

[+สุภาพ]

จากการวิเคราะห์คำลงท้ายจากบทสนทนาด้วยทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) และยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยแบบสอบถาม สามารถสรุปองค์ประกอบคำลงท้ายภาษาเวียดนามแต่ละคำได้ ดังนี้

à (+ คำถาม - ใหม่)	hả (+ คำถาม - สุภาพ)	nhi (+ คำถาม + ส่วนร่วม)	
mà (+ บอกเล่า + คาดการณ์)	cơ (+ บอกเล่า - ปฏิเสธ)	đâu (+ บอกเล่า + ปฏิเสธ)	
đáy 1 (+ คำสั่ง + ปฏิเสธ)	đi (+ คำสั่ง - ปฏิเสธ)	đã (+ คำสั่ง - ปฏิเสธ + ทันทิ)	thôi (+ คำสั่ง - ปฏิเสธ + ส่วนร่วม)
chứ (- คำสั่ง + คาดการณ์ - ใหม่)	đáy 2 (- คำสั่ง - คาดการณ์ + ใหม่)	nhé (- คำถาม + อ่อน โยน)	
ạ (+ สุภาพ)			

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม และ 2) ยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการวิจัยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เป็น 2 ส่วน คือ 1) การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาและ 2) การยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนามด้วยการใช้แบบสอบถาม

วิธีวิจัยช่วงที่หนึ่ง คือ การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยการบันทึกบทสนทนาจากผู้บอกภาษาชาวเวียดนามที่พูดภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ (หรือฮานอย ซึ่งถือเป็นภาษาราชการ) ซึ่งอาศัยในประเทศไทย (กรุงเทพ) และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (กรุงฮานอย) เมื่อได้บทสนทนาเป็นระยะเวลารวม 6 ชั่วโมงแล้ว ผู้วิจัยจึงให้เจ้าของภาษาถอดบทสนทนาเป็นตัวอักษรเวียดนามเพื่อนำไปวิเคราะห์หาคำลงท้าย โดยใช้เกณฑ์ตัดสินคำลงท้าย ได้แก่ เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ และเกณฑ์ทางความหมายและเกณฑ์ทางเสียง พบคำลงท้ายจำนวน 13 คำ ได้แก่ à a chú cơ đấ đầu đấý đĩ hả mà nhé nhi และ thòì จากนั้น ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เพื่อวิเคราะห์ความหมายและการใช้คำลงท้าย พบว่าคำลงท้าย đấý มีองค์ประกอบทางความหมายสองลักษณะที่ไม่สามารถรวมกันได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้ đấý เป็นคำลงท้ายพ้องรูป จำนวน 2 คำ ได้แก่ đấý1 และ đấý2 จากการใช้เกณฑ์ตัดสินคำลงท้ายและทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบสามารถสรุปได้ว่า มีคำลงท้ายในภาษาเวียดนามทั้งหมด 14 คำ ได้แก่ à a chú cơ đấ đầu đấý1 đấý2 đĩ hả mà nhé nhi และ thòì พบว่ามีคำลงท้าย 3 คำที่มีรูปแปรได้แก่ 1) à มีรูปแปรคือ á 2) nhé มีรูปแปรคือ nhá และ nhó และ 3) nhi มีรูปแปรคือ nhò คำลงท้ายทั้ง 14 คำ นั้นสามารถจำแนกออกจกกันด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 8 มิติ ได้แก่ ชนิดประโยค ความอ่อนโยน ความสุภาพ การคาดการณของผู้พูด การบอกข้อมูลใหม่ การปฏิเสธ การมีส่วนร่วม และช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

วิธีวิจัยช่วงที่สอง คือ การยืนยันผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายของคำลงท้ายโดยใช้แบบสอบถาม ผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายต่างๆ ให้มีลักษณะทางความหมายตรงตามอรรถลักษณะที่ได้จากการวิเคราะห์บทสนทนา และสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะบางส่วนหรือทั้งหมดไว้ด้วย โดยคาดหวังว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้ และไม่ยอมรับสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายที่ไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้ ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้วิจัยวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม สอดคล้อง กับผู้บอกภาษาเป็นจำนวน 6 คำ ได้แก่

1.1 คำลงท้าย *đây* 1 ซึ่งมี 3 อรรถลักษณะ คือ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] และ [+ใหม่]

1.2 คำลงท้าย *đây* 2 ซึ่งมี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ]

1.3 คำลงท้าย *đã* ซึ่งมี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที]

1.4 คำลงท้าย *thôi* ซึ่งมี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม]

1.5 คำลงท้าย *nhé* ซึ่งมี 2 อรรถลักษณะ คือ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน]

1.6 คำลงท้าย *à* ซึ่งมี 1 อรรถลักษณะ คือ [+สุภาพ]

2. ผู้วิจัยวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม ไม่สอดคล้อง กับผู้บอกภาษาเป็นจำนวน 8 คำ ได้แก่

2.1 คำลงท้าย *à* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 4 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *à* เพียง อรรถลักษณะ 2 คือ [+คำถาม] [-ใหม่]

2.2 คำลงท้าย *hả* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+คำถาม] [-คาดการณั] [-ใหม่] และ [-สุภาพ] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *hả* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+คำถาม] [-สุภาพ]

2.3 คำลงท้าย *nhĩ* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+คำถาม] [+คาดการณั] [-ใหม่] และ [+ส่วนร่วม] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *nhĩ* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+คำถาม] [+ส่วนร่วม]

2.4 คำลงท้าย *chứ* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+คำถาม] [+คาดการณั] [-ใหม่] และ [-ส่วนร่วม] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *chứ* เพียง วรรณลักษณะ 3 คือ [+คำถาม] [-ใหม่] และ [-คาดการณั]

2.5 คำลงท้าย *mà* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [+คาดการณั] และ [+ใหม่] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *mà* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+บอกเล่า] และ [+ส่วนร่วม]

2.6 คำลงท้าย *co* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [+คาดการณั] และ [-ปฏิเสธ] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *co* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+บอกเล่า] และ [-ปฏิเสธ]

2.7 คำลงท้าย *đâu* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [+คาดการณั] และ [+ปฏิเสธ] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *đâu* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+บอกเล่า] และ [+ปฏิเสธ]

2.8 คำลงท้าย *đi* ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ผลการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้ คำลงท้าย *đi* เพียง วรรณลักษณะ 2 คือ [+คำสั่ง] และ [-ปฏิเสธ]

ข้อเสนอแนะ

1. การทำวิจัยเรื่องคำลงท้ายภาษาเวียดนามครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากชาวเวียดนามถิ่นเหนือจำนวนหนึ่ง ซึ่งทำให้เห็นภาพรวมการใช้คำลงท้ายเพียงบางส่วนเท่านั้น โดยเฉพาะ ชาวเวียดนามถิ่นเหนือที่ได้รับการศึกษา ผู้วิจัยจึงอยากเสนอแนะว่าควรมีการศึกษาวิจัยการใช้คำลงท้ายในชาวเวียดนามถิ่นเหนือกลุ่มอื่นๆ อีก เช่น ชาวเวียดนามถิ่นเหนือที่อาศัยในชนบท จะทำให้เห็นภาพรวมในการศึกษาคำลงท้ายภาษาเวียดนามถิ่นเหนือมากยิ่งขึ้น

2. นอกจากนี้ผู้วิจัยยังอยากเสนอแนะให้มีการศึกษาวิจัยคำลงท้ายภาษาเวียดนามในอีก 2 ถิ่น นั่นคือ ถิ่นกลาง (เฮว้) และ ถิ่นใต้ (โฮจิมินห์) ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างจากคำลงท้ายถิ่นเหนือ (ฮานอย) ของผู้วิจัยอย่างไร ผลการศึกษาที่ออกมาจะทำให้มองเห็นภาพรวมบางส่วน of คำลงท้ายภาษาเวียดนามได้

3. ผู้วิจัยขอเสนอให้นำทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบไปประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์หาความหมายคำลงท้ายในภาษาอื่นๆ ต่อไป

4. ผู้วิจัยขอเสนอให้มีการใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อเปรียบเทียบความหมายคำลงท้ายข้ามภาษาว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันกันอย่างไร เช่น คำลงท้ายภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ผลการวิเคราะห์ที่ออกมา นั้น อาจทำให้เห็นภาพรวมการใช้คำลงท้ายในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียง

5. นอกจากนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะการนำทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบนี้ไปใช้ศึกษาหาความหมายของชนิดคำต่างๆ ซึ่งมีความหมายและการใช้งานที่ไม่แน่นอน เช่น คำบุพบท เป็นต้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

จรัลวิไล จรูญโรจน์, ม.ล. 2543. วัฒนธรรมที่แสดงให้เห็นโดยระบบคำเรียกญาติภาษาอินดี. วารสาร
อินเดียนศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์อินเดียนศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, หน้า 231 –
251.

ณัฐา จุลพรหม. 2535. คำลงท้ายในภาษาถิ่นโคราช. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัย
ศิลปากร.

ทัศนพร ปุ่มสีดา. 2547. การศึกษาเชิงวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำลงท้ายในภาษาถิ่นบุรีรัมย์. วิทยา
นิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธีระพันธ์ ล.ทองคำ. 2529. วิจัยภาคสนามทางภาษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย.

นววรรณ พันธุมธา. 2527. ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์

นิรมล บุญซ้อน. 2540. การศึกษาคำลงท้ายในภาษาพวน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัย
มหิดล.

พิจิตรา พาณิชย์กุล. 2547. การศึกษาชื่อและระบบการทอชิ้นมัดหมี่ดั้งเดิมของคนไทยพวน อำเภอ
บ้านหมี่ จังหวัดลพบุรีตามแนววรรดาศาสตร์ชาติพันธุ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย.

รุ่งอรุณ ทิมชุนหเถียร. 2526. คำลงท้ายในภาษาเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

รุ่งอรุณ ทิมชุนหเถียร และ วิไลวรรณ สมโสภณ. 2531. รายงานการวิจัยเรื่องคำลงท้ายในภาษาถิ่น
จังหวัดขอนแก่น. คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- วัชรพล บุญนิมิตร. 2539. **ดัชนีปริเฉทในบทสนทนาแบบกันเองของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ.**
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลลียา วัชรภรณ์. 2534. **การศึกษาคำลงท้ายในภาษาลาวครั้ง.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิภัทรินทร์ ประพันธ์ศิริ. 2535. **คำเรียกญาติในภาษาคำเมือง.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ศุภมาส เอ่งฉ้วน. 2537. **คำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยนในภาคใต้ของประเทศไทย และเกาะปีนัง.**
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. 2536. **คำลงท้ายบอกมาลาในภาษากูย – กวย (ส่วย). วารสารภาษาและวัฒนธรรม**
ธรรม. สถาบันวิศตถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท, หน้า 25 - 53.
- _____. 2537. **วจนะวิเคราะห์: การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ.** สถาบันวิจัยภาษา
และวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท.
- สุริยา รัตนกุล. 2543. **นานาภาษาในเอเชียอาคเนย์ ภาคที่ 1.** สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อ
พัฒนาชนบท.
- _____. 2544. **อรรถศาสตร์เบื้องต้น.** สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท.
- _____. 2548. **รวมบทความวิชาการ เล่ม 2.** สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท.
- โสมพิทยา คงตระกูล. 2538. **การจำแนกความแตกต่างตามเพศในการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลง**
ท้ายบอกความสุภาพของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- โตภนา ศรีจำปา. 2537. คำลงท้ายภาษาเวียดนาม. วารสารภาษาและวัฒนธรรม. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท.
- _____. 2543. รู้จักภาษาเวียดนามผ่านภาษาและวัฒนธรรม. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- _____. 2545. ไวยากรณ์เวียดนาม. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัญชนา พานิช. 2537. คำลงท้ายในภาษาลาวโซ่ง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อุดม ประมะคัง. 2531. คำลงท้ายในภาษาถิ่นขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bhamoraput, A. 1972. **Final Particles in Thai**. M.S. thesis, Brown University.
- Blood, E. 1959. **Final Particles in Vietnamese**. Summer Institute of Linguistics.
- Chuenkongchoo, T. 1988. **The Prosodic Characteristic of Certain Particles in Spoken Thai**. M.S. thesis, The University of London.
- Cruttenden, A. 1986. **Intonation**. Cambridge University Press.
- Đoàn Thiện Hà. **A Concise Vietnamese Grammar**. Hanoi National University.
- Deepadung , S. and Rattanakul, S. 1997. **Final Particles in Conversational Mal (Thin)**. Mon – Khmer Studies 27. Mahidol University.
- Diffloth, G. 1991. **Vietnamese as a Mon – Khmer Language**. Paper Presented at the Southeast Asia Linguistic Conference, Walnne State University

Emeneau, M.B. 1951. **Studies in Vietnamese**. USA. : University of California Publications in Linguistics.

Hayes, La V.S.1991. **On the Track of Mon – Khmer Studies**. Cambridge University Press.

Lieberman, P. 1967. **Intonation, Perception and Language**. The M.I.T. Press, Cambridge, Massachusetts.

Nguyễn Đình Hòa. **Vietnamese**. Southern Illinois University Press. Carbondale

Nguyễn Đình Hòa. 1966. **Speak Vietnamese**. Department of National Education Saigon, Vietnam.

Nguyễn Tương Lai, 2000. **Sách Học Tiếng Thái**. Trường Đại Học Xã Hội Và Nhân Văn Quốc Gia. Hanôì.

Nida, E. 1979. **Componential Analysis of Meaning**. Mouton Publishers.

Peeyasantiwong, P. 1981. **Final Particles in Conversational Thai**. M.S. thesis, the University of Michigan. U.S.A.

Prasithrathasint, A. 2001. **A Componential Analysis of Kinship Terms in Thai**. Chulalongkorn University Press.

Phuc, V. H. 2540. การวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระบบเสียงเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Tamuang, M. 2003. **A Study of Final Particles in Myanmar**. M.S. thesis, Mahidol University

Thomson, L. C. 1965. **A Vietnamese Grammar**. Seattle and London: The University of Washington Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.
แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

Tên tôi là Pattra Pindabaedya, đang theo học chương trình đào tạo thạc sĩ ngành ngôn ngữ học và đang làm luận văn tốt nghiệp về tiếng Việt. Tôi rất mong nhận được sự giúp đỡ của bạn để hoàn thành luận văn tốt nghiệp của mình. Xin chân thành cảm ơn.

Phần 1: Thông tin cá nhân

Tên: ..... Tuổi: .....
 Giới tính Nam Nữ E-mail: .....

Phần 2: Anh (chị) làm ơn đọc thật kỹ tình huống và những từ gạch chân trong mỗi câu đối thoại xem có phù hợp hay không. Nếu thấy phù hợp, đánh dấu ✓ Không phù hợp, đánh dấu X

- .....1. Học sinh hỏi cô giáo: “Cô ăn cơm chưa **a**?”
- .....2. Anh A cãi nhau với anh B. Anh B gào lên: “Mày muốn chết **a**?”
- .....3. Trước khi đi làm, người mẹ hôn con gái 10 tuổi và muốn biết chiều nay bạn của con có đến chơi không nên hỏi rằng: “Hôm nay bạn con sẽ đến chơi **nhé**?”
- .....4. A nói với B: “Tớ cảm ơn cậu **nhé**.”
- .....5. Thầy nói với học trò: ‘Đừng nói chuyện khi thầy dạy **nhé**!’
- .....6. Trước khi đi làm, người mẹ hôn con gái 10 tuổi và nói : “Mẹ đi làm **nhé**.”
- .....7. Phạm nhân A hét lên với phạm nhân B cùng buồng giam rằng: “Tao vào nhà vệ sinh trước **nhé**!”
- .....8. Trước khi đi làm, người mẹ hôn con trai 10 tuổi và dặn: “Con đừng nghịch **nhé**!”
- .....9. Phạm nhân A ra lệnh cho phạm nhân B: “Cấm mày được nói chuyện với thằng C **nhé**!”
- .....10. Mẹ hỏi con : ‘Ăn cơm **cơ**?’
- .....11. Mẹ nói với con: ‘Ăn cơm **cơ**’.
- .....12. Mẹ dặn con: Ăn cơm **co**!

.....13. Lần đầu tiên, con gái đến thăm mẹ ở cơ quan sau đó đi ăn cơm ở quán hàng ngày mẹ vẫn ăn nhưng đồ ăn không ngon. Khi gặp mẹ, cô gái nói với mẹ: “Đồ ăn ở quán này không ngon lắm **cơ**.”

.....14. Hai bố con đi ăn cơm ở cửa hàng ăn quen thuộc vì đồ ăn ở đây rất ngon. Con nói với bố rằng: “Đồ ăn ở quán này ngon lắm **cơ**.”

.....15. Cô gái đi ăn cơm ở một cửa hàng ăn mới mở cửa ngày đầu tiên trong trường học của mình nhưng đồ ăn không ngon. Khi về nhà, cô gái nói với mẹ: “Đồ ăn ở quán ấy không ngon lắm **cơ**.”

.....16. Cậu con trai đi ăn cơm ở một cửa hàng ăn mới mở cửa ngày đầu tiên trong trường học của mình và nhận thấy đồ ăn rất ngon. Khi về nhà, cậu nói với bố: “Đồ ăn ở quán ấy ngon lắm **cơ**.”

.....17. Người mẹ hỏi con: ‘Không ăn cơm **đâu**?’

.....18. Người mẹ nói với con: ‘Không ăn cơm **đâu**’.

.....19. Người mẹ dặn con: ‘Không ăn cơm **đâu**’.

.....20. A và B đều biết rằng C nói tiếng Việt chưa thạo. A nói với B rằng: “C nói tiếng Việt chưa thạo **đâu**.”

.....21. A và B đều biết rằng C nói tiếng Việt thạo. A nói với B rằng: “C nói tiếng Việt giỏi **đâu**.”

.....22. A biết C nói tiếng Việt chưa thạo. B không biết điều này. A nói với B rằng: “C nói tiếng Việt chưa thạo **đâu**.”

.....23. A biết C nói tiếng Việt thạo. B không biết điều này. A nói với B rằng: “C nói tiếng Việt giỏi **đâu**.”

.....24. Người mẹ hỏi “Bánh này không ngon **đấy**?”

.....25. Người mẹ nói với con: “Bánh này không ngon **đấy**”

.....26. Người mẹ dặn con: ‘Đừng nói dối **đấy**!’

.....27. Ngày mai, A không muốn B đi làm muộn nên dặn B rằng: “Ngày mai đừng đến muộn **đấy**.”

- .....28 Anh trai không muốn em gái 10 tuổi đi ngủ muộn nên nhắc em gái rằng: “Em ơi, đi ngủ **đấy**.”
- .....29. Người mẹ hỏi con: ‘cái gì **đấy**?’
- .....30. Người mẹ nói với con: ‘Mẹ ăn cơm rồi **đấy**.’
- .....31. Người mẹ dặn con: ‘Ăn cơm **đấy**!’
- .....32. A nhặt 1 chiếc bút trên bàn của B và hỏi B rằng: “Cái gì **đấy**?”
- .....33. Tuần trước A mượn của B một quyển sách về văn học. Hôm nay A đem đến trả B. B hỏi A rằng: “Em đọc xong quyển sách này rồi **đấy**?”
- .....34. A và B đến nhà C. Cả hai thấy 1 chiếc hộp trên bàn. A hỏi B: “Hộp gì **đấy**?”
- .....35. A và B đến nhà C. Cả hai thấy 1 chiếc hộp trên bàn và không biết chứa gì bên trong. A hỏi B: “Trong hộp này có con búp bê **đấy**?”
- .....36. Trong lớp, A chơi thân với B. Thường ngày, B vẫn đi học muộn nhưng ngày mai phải thi học kỳ nên A rất lo cho B, vì vậy A nhắc đi nhắc lại rằng: “Ngày mai đừng đi muộn **đấy**!” B cảm thấy bị làm phiền vì phải nghe đi nghe lại nhiều lần nên nói rằng: “Tớ biết rồi **đấy**.”
- .....37. A là người yêu của B đã lâu. A hỏi B: “Em có yêu anh không?” B trả lời: “Có **đấy**.”
- .....38. A và B học cùng lớp. Hôm nay A thấy B mặc một chiếc áo đẹp nên khen: “Hôm nay cậu mặc cái áo đẹp **đấy**.”
- .....39. A và B là bảo vệ ở một công ty nhưng A và B mỗi người làm một ca khác nhau. Cả A và B đều không biết thời gian làm việc của nhau. Hôm nay, A đến công ty làm việc lúc 9 giờ sáng và gặp B. A không biết là B đã xong ca trực hay chuẩn bị vào ca trực. A hỏi B: “Cậu ăn cơm chưa?” B trả lời “Ăn rồi **đấy**.”
- .....40. Mẹ hỏi con: ‘Ăn cơm **đi**?’
- .....41. Mẹ hỏi con đang làm gì, con trả lời: ‘Con đang ăn cơm **đi**’.
- .....42. Mẹ dặn con: ‘Ăn cơm **đi**!’

.....43. Ngày mai con trai phải đi thi rồi mà mẹ vẫn thấy ngồi chơi điện tử một cách say sưa, không chịu ôn bài nên nhắc con rằng: “Đừng chơi điện tử **đi**.”

.....44. A thấy B bị rụng tóc vì dùng dầu gội không thích hợp nên nhắc bạn rằng: “Đừng dùng loại dầu đó **đi**.”

.....45. Ngày mai con trai phải đi thi rồi mà mẹ vẫn thấy ngồi chơi điện tử một cách say sưa, không chịu ôn bài. Mẹ sợ con thi trượt nên nhắc con rằng: “Đừng chơi điện tử nữa. Hãy đọc sách **đi**.”

.....46. A thấy B bị rụng tóc vì dùng dầu gội không thích hợp nên nhắc bạn rằng: “Cậu thử dùng dầu gội Súnilk **đi**.”

.....47. A hỏi B có muốn đi chơi không, B trả lời: ‘Có **chứ**.’

.....48. A ra lệnh cho B: ‘Ăn cơm **chứ!**’

.....49. A hỏi B: ‘Cậu khỏe **chứ?**’

.....50. Trong lớp, A chơi thân với B. Thường ngày, B vẫn đi học muộn nhưng ngày mai phải thi học kỳ nên A rất lo cho B, vì vậy A nhắc đi nhắc lại rằng: “Ngày mai đừng đi muộn đấy!” B cảm thấy bị làm phiền vì phải nghe đi nghe lại nhiều lần nên nói rằng: “Tớ biết rồi **chứ**.”

.....51. A là người yêu của B đã lâu. A hỏi B: “Em có yêu anh không?” B trả lời: “Có **chứ**.”

.....52.. A và B học cùng lớp. Hôm nay A thấy B mặc một chiếc áo đẹp nên khen: “Hôm nay cậu mặc cái áo đẹp **chứ**.”

.....53.. A và B là bảo vệ ở một công ty nhưng A và B mỗi người làm một ca khác nhau. Cả A và B đều không biết thời gian làm việc của nhau. Hôm nay, A đến công ty và gặp B. A không biết là B đã xong ca trực hay chuẩn bị vào ca trực. A hỏi B: “Cậu ăn cơm chưa?” B trả lời “Ăn rồi **chứ**.”

.....54. A và B đến nhà C. Cả hai thấy 1 chiếc hộp trên bàn. A hỏi B: “Hộp gì **chứ?**”

.....55. A và B đến nhà C. Cả hai thấy 1 chiếc hộp trên bàn và không biết chứa gì bên trong. A hỏi B: “Trong hộp này có con búp bê **chứ?**”

.....56. A nhặt 1 chiếc bút trên bàn của B và hỏi B rằng: “Cái gì **chứ?**”

.....57. Tuần trước A mượn của B một quyển sách về văn học. Hôm nay A đem đến trả B. B hỏi A rằng: “Em đọc xong quyển sách này rồi **chứ?**”

.....58. Mẹ hỏi con: ‘Ăn cơm **đã?**’

.....59. Mẹ hỏi con đang làm gì, con trả lời: ‘Ăn cơm **đã**’.

.....60. Mẹ dặn con: ‘Ăn cơm **đã!**’

.....61. Ngày mai con trai phải đi thi rồi mà mẹ vẫn thấy ngồi chơi điện tử một cách say sưa, không chịu ôn bài nên nhắc con rằng: “Đừng chơi điện tử **đã.**”

.....62. A thấy B bị rụng tóc vì dùng dầu gội không thích hợp nên nhắc bạn rằng: “Đừng dùng loại dầu đó **đã.**”

.....63. Ngày mai con trai phải đi thi rồi mà mẹ vẫn thấy ngồi chơi điện tử một cách say sưa, không chịu ôn bài. Mẹ sợ con thi trượt nên nhắc con rằng: “Đừng chơi điện tử nữa. Hãy đọc sách đi **đã.**”

.....64. A thấy B bị rụng tóc vì dùng dầu gội không thích hợp nên nhắc bạn rằng: “Cậu thử dùng dầu gội Sunsilk **đã.**”

.....65. Người mẹ không biết có phải là con đang chơi game không nên hỏi: ‘Con đang chơi game **mà?**’

.....66. Người mẹ không biết có phải là con đang chơi game không nên hỏi: ‘Con đang chơi game không?’ Con trả lời: ‘Không! Con đang làm bài tập **mà**’.

.....67. Mẹ dặn con: ‘Đi ngủ **mà!**’

.....68. Trong lớp, A chơi thân với B. Thường ngày, B vẫn đi học muộn nhưng ngày mai phải thi học kỳ nên A rất lo cho B, vì vậy A nhắc đi nhắc lại rằng: “Ngày mai đừng đi muộn đấy!” B cảm thấy bị làm phiền vì phải nghe đi nghe lại nhiều lần nên nói rằng: “Tớ biết rồi **mà.**”

.....69. A là người yêu của B đã lâu. A hỏi B: “Em có yêu anh không?” B trả lời: “Có **mà.**”

..... 70. A và B học cùng lớp. Hôm nay A thấy B mặc một chiếc áo đẹp nên khen: “Hôm nay cậu mặc cái áo đẹp **mà.**”

.....71. A và B là bảo vệ ở một công ty nhưng A và B mỗi người làm một ca khác nhau. Cả A và B đều không biết thời gian làm việc của nhau. Hôm nay, A đến công ty và gặp B. A không biết là B đã xong ca trực hay chuẩn bị vào ca trực. A hỏi B: “Cậu ăn cơm chưa?” B trả lời “Ăn rồi mà.”

.....72.. Mẹ hỏi con : ‘Ăn cơm à?’

.....73. Mẹ nói với con: ‘Ăn cơm à’.

.....74. Mẹ dặn con: Ăn cơm à!.

.....75. Con trai rủ bố đi ăn cơm ở cửa hàng ăn quen thuộc. Lần nào cũng vậy, người bố chỉ gọi bún chả. Hôm nay, con trai tin rằng bố sẽ gọi bún chả như mọi khi nhưng vẫn hỏi bố rằng: “Bố sẽ gọi cái gì à?”

.....76. A và B rủ nhau đến quán ăn quen thuộc. Lần nào 2 người cũng gọi món nem chua nên hôm nay A nghĩ rằng B chắc chắn sẽ gọi món nem chua nên hỏi B rằng: “Mày sẽ gọi cái gì à?”

.....77. Con trai rủ bố đi ăn cơm ở cửa hàng ăn quen thuộc. Lần nào cũng vậy, người bố chỉ gọi bún chả. Hôm nay, con trai tin rằng bố sẽ gọi bún chả như mọi khi nên hỏi bố rằng: “Bố sẽ gọi bún chả à?”

.....78. A và B rủ nhau đến quán ăn quen thuộc. Lần nào 2 người cũng gọi món nem chua nên hôm nay A nghĩ rằng B chắc chắn sẽ gọi món nem chua nên hỏi B rằng: “Mày sẽ gọi nem chua à?”

.....79. Lần đầu tiên, mẹ và con đi du lịch Bangkok nhưng bị lạc đường. Hai người chưa biết sẽ đi đường nào. Con quay sang hỏi mẹ: “Bây giờ đi đường nào à?”

.....80. Lần đầu tiên, A và B đi du lịch Bangkok nhưng bị lạc đường. Hai người chưa biết sẽ đi đường nào. A quay sang hỏi B: “Bây giờ mày đi đường nào à?”

.....81. Con biết mẹ không ăn được tôm biển, nhưng hôm nay thấy mẹ gọi món tôm nên quay sang hỏi mẹ rằng: “Mẹ gọi món tôm à?”

.....82. A biết B không ăn được tôm biển, nhưng hôm nay thấy B gọi món tôm nên quay sang hỏi bạn rằng: “Mày gọi món tôm à?”

.....83. Mẹ hỏi con: ‘Ăn cơm **thôi**?’

.....84. Mẹ hỏi con đang làm gì, con trả lời: ‘Ăn cơm **thôi**’.

.....85. Mẹ ra lệnh cho con: ‘Ăn cơm **thôi**!’

.....86. A, B và C là nhóm bạn thân. Trong lúc ăn cơm, A rủ B và C đi mua sắm. B không đồng ý vì ngày mai mọi người phải thi môn tiếng Thái. Nên B muốn nhắc mọi người cùng mình ở nhà học nhóm. B nói với A và C rằng: “Đừng đi mua sắm **thôi**.”

.....87. A, B và C là nhóm bạn thân. Sau khi ăn cơm xong, mọi người muốn đi mua sắm. Nhưng A không muốn B và C đi vì ngày mai B và C phải thi môn tiếng Thái. A nghĩ rằng sẽ đi mua sắm một mình nên nói với B và C rằng: “Đừng đi mua sắm **thôi**.”

.....88. A, B và C là nhóm bạn thân. Trong lúc ăn cơm, A muốn đi mua sắm nên rủ B và C cùng đi. A nói với B và C rằng: “Đi mua sắm **thôi**.”

.....89. A, B và C là nhóm bạn thân. Trong lúc ăn cơm, A rủ B và C đi mua sắm. B không muốn đi vì muốn ngủ trưa nên nói với A và C rằng: “Đi mua sắm **thôi**.”

.....90. Mẹ hỏi con : ‘Ăn cơm **hả**?’

.....91. Mẹ nói với con: ‘Ăn cơm **hả**’.

.....92. Mẹ dặn con: Ăn cơm **hả**!.

.....93. Con trai rủ bố đi ăn cơm ở cửa hàng ăn quen thuộc. Lần nào cũng vậy, người bố chỉ gọi bún chả. Hôm nay, con trai tin rằng bố sẽ gọi bún chả như mọi khi nhưng vẫn hỏi bố rằng: “Bố sẽ gọi cái gì **hả**?”

.....94. A và B rủ nhau đến quán ăn quen thuộc. Lần nào 2 người cũng gọi món nem chua nên hôm nay A nghĩ rằng B chắc chắn sẽ gọi món nem chua nên hỏi B rằng: “Mày sẽ gọi cái gì **hả**?”

.....95. Con trai rủ bố đi ăn cơm ở cửa hàng ăn quen thuộc. Lần nào cũng vậy, người bố chỉ gọi bún chả. Hôm nay, con trai tin rằng bố sẽ gọi bún chả như mọi khi nên hỏi bố rằng: “Bố sẽ gọi bún chả **hả**?”

.....96. A và B rủ nhau đến quán ăn quen thuộc. Lần nào 2 người cũng gọi món nem chua nên hôm nay A nghĩ rằng B chắc chắn sẽ gọi món nem chua nên hỏi B rằng: “Mày sẽ gọi nem chua **hả**?”

.....97. Lần đầu tiên, mẹ và con đi du lịch Bangkok nhưng bị lạc đường. Hai người chưa biết sẽ đi đường nào. Con quay sang hỏi mẹ: “Bây giờ đi đường nào **hả?**”

.....98. Lần đầu tiên, A và B đi du lịch Bangkok nhưng bị lạc đường. Hai người chưa biết sẽ đi đường nào. A quay sang hỏi B: “Bây giờ mày đi đường nào **hả?**”

.....99. Con biết mẹ không ăn được tôm biển, nhưng hôm nay thấy mẹ gọi món tôm nên quay sang hỏi mẹ rằng: “Mẹ gọi món tôm **hả?**”

.....100. A biết B không ăn được tôm biển, nhưng hôm nay thấy B gọi món tôm nên quay sang hỏi bạn rằng: “Mày gọi món tôm **hả?**”

.....101. Mẹ hỏi con: ‘Cơm ngon **nhỉ?**’

.....102. Mẹ hỏi con ăn cơm có ngon không, con trả lời rằng: ‘Cơm ngon **nhỉ.**’

.....103. Mẹ dặn con: ‘Ăn cơm **nhỉ!**’

.....104. A và B rủ nhau đi xem phim Titanic. Xem xong, A thấy đó là 1 bộ phim buồn và muốn biết cảm nghĩ của B như thế nào nên quay sang hỏi B: “Cậu thấy bộ phim này như thế nào **nhỉ?**”

.....105. A và B cùng xem bộ phim hài “Tết này ai đến xông nhà”. A xem xong thấy không có gì đáng cười trong khi B lại cười từ đầu đến cuối. A liền quay sang hỏi B: “Cậu thấy bộ phim này như thế nào **nhỉ?**”

.....106. A và B rủ nhau đi xem phim Titanic. Xem xong, A thấy đó là 1 bộ phim buồn và khi quay sang B thấy B đang khóc. A liền nói với B: “Bộ phim này buồn **nhỉ?**”

.....107. A về đến nhà thấy B đang ngồi xem phim và cười 1 mình. A nghĩ rằng B đang xem 1 bộ phim hài nên hỏi bạn: “Bộ phim này buồn cười **nhỉ?**”

.....108. A bị mù màu nên nhìn màu xanh thành màu đỏ. Mỗi khi có ai cho A nhìn vật gì có màu xanh thì A đều nhìn thành màu đỏ. Một hôm, B gơ cho A xem một cái bút màu xanh, A nghĩ rằng B chắc chắn sẽ nhìn cái bút màu xanh thành màu đỏ nên A hỏi B rằng “Cái bút màu gì **nhỉ?**”

.....109. A và B đi mua quần áo. A vô tình nhặt lên 1 chiếc áo nhưng không nghĩ nó đẹp. A hỏi B rằng: “Cái áo này đẹp **nhỉ?**”

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถาม (ฉบับแปล)

เนื่องด้วย ดิฉันนางสาว ภัทรา ปิณฑะเพทย์ กำลังศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชาภาษาศาสตร์
 ประยุกต์ ขณะนี้กำลังทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับภาษาเวียดนามจึงขอความร่วมมือจากท่านในการทำแบบสอบ
 ถามชุดนี้ด้วยค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ .....อายุ .....

เพศ ชาย หญิง

อีเมลล์..... ภาษาต่างประเทศที่คุณพูดได้.....

ส่วนที่ 2 โปรดพิจารณาคำที่ขีดเส้นใต้ว่าเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่ หากมีความเหมาะสมใน
 กรณำทำเครื่องหมาย ✓ หากไม่มีความเหมาะสมกรณำทำเครื่องหมาย ✕ (กรณำทำทุกข้อ)

.....1. นักเรียนถามอาจารย์ว่า “อาจารย์ท่านข้าวหรือยัง a?” (+สุภาพ)

.....2. นาย ก. ทะเลาะกับนาย ข. นาย ก. ตะคอกใส่นาย ข. ว่า “มึงอยากตายa?” (-สุภาพ)

.....3. ก่อนไปทำงานแม่หอมแก้มลูกสาววัย 10 ขวบและอยากทราบว่าเป็นของลูกจะมาเล่นที่บ้าน
 หรือไม่ แม่ถามลูกว่า “วันนี้เพื่อนของลูกจะมาเล่นที่บ้าน nhé?” (+คำถาม)

.....4.นางสาว ก. พุดกับนางสาว ข. ว่า “เราชอบใจเธอ nhé” (+บอกเล่า)

.....5. อาจารย์สั่งนักเรียนว่า “ห้ามคุยกันเวลาครูสอน nhé” (+คำสั่ง)

.....6. ก่อนไปทำงานแม่ได้หอมแก้มลูกสาววัย 10 ขวบและพุดว่า “แม่ไปทำงาน nhé” (+บอกเล่า
 +อ่อนโยน)

.....7. นักโทษ ก. ตะโกนใส่นักโทษ ข. เพื่อนร่วมแดนว่า “กูไปห้องน้ำก่อน nhé” (+บอกเล่า -
 อ่อนโยน)

.....8 ก่อนไปทำงานแม่ได้หอมแก้มลูกสาววัย 10 ขวบและพูดว่า “อย่าชน nhé” (+คำสั่ง +อ่อนโยน)

.....9. นักโทษ ก. ชูนักโทษ ข. ว่า “มึงอย่าได้พูดกับนักโทษ ก. เซียว nhé” (+คำสั่ง -อ่อนโยน)

.....10 แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว co?’ (+คำถาม)

.....11.แม่บอกลูกว่า ‘แม่กินข้าว co’ (+บอกเล่า)

.....12.แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว co!’ (+คำสั่ง)

.....13.. ลูกสาวได้ไปเยี่ยมแม่ที่ทำงาน และได้ไปทานอาหารร้านหนึ่งในที่ทำงานแม่เป็นครั้งแรก ซึ่งแม่ชอบทานเป็นประจำ เมื่อทานเสร็จก็คิดว่าอาหารร้านนี้ไม่อร่อยเลย พอเจอแม่ลูกสาว จึงพูดกับแม่ว่า “อาหารร้านนี้ไม่อร่อยมากco” (+คาดการณ์ +ปฏิเสธ)

.....14. สองพ่อลูกเข้าไปทานอาหารในร้านซึ่งทั้งสองชอบทานเป็นประจำเพราะอาหารที่นี่อร่อยมาก ลูกพูดกับพ่อว่า “อาหารที่นี่อร่อยมากco” (+คาดการณ์ -ปฏิเสธ)

.....15. ลูกสาวได้ไปทานอาหารที่ร้านอาหารที่เพิ่งเปิดใหม่เป็นวันแรกในมหาวิทยาลัยของตน และก็พบว่าอาหารนั้นไม่อร่อยเลย เมื่อกลับมาถึงบ้านก็เล่าให้แม่ฟังว่า “อาหารที่ร้านนั้นไม่อร่อยมากco” (-คาดการณ์ +ปฏิเสธ)

.....16. ลูกสาวได้ไปทานอาหารที่ร้านอาหารที่เพิ่งเปิดใหม่เป็นวันแรกในมหาวิทยาลัยของตน และก็พบว่าอาหารที่ร้านนี้อร่อยมากๆ เมื่อกลับมาถึงบ้านก็เล่าให้แม่ฟังว่า “อาหารที่ร้านนั้นอร่อยมากco” (-คาดการณ์ -ปฏิเสธ)

.....17 แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว dâu?’ (+คำถาม)

.....18.แม่บอกลูกว่า ‘แม่ไม่กินข้าว dâu’ (+บอกเล่า)

- .....19. แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว **dâu!**’ (+คำสั่ง)
- .....20. ก. และ ข. ต่างรู้ว่า ค. นั้นพูดภาษาเวียดนามไม่เก่ง ก. พูดกับ ข. ว่า “ค. พูดภาษาเวียดนามไม่เก่ง **dâu**” (+คาดการณ์ +ปฏิเสธ)
- .....21. ก. และ ข. ต่างรู้ว่า ค. นั้นพูดภาษาเวียดนามเก่ง ก. พูดกับ ข. ว่า “ค. พูดภาษาเวียดนามเก่ง **dâu**” (+คาดการณ์ -ปฏิเสธ)
- .....22. ก. รู้ว่า ค. พูดภาษาเวียดนามไม่เก่ง ส่วน ข. นั้นยังไม่ทราบ ก. พูดกับนาย ข. ว่า “ค. พูดภาษาเวียดนามไม่เก่ง **dâu**” (-คาดการณ์ +ปฏิเสธ)
- .....23. ก. รู้ว่า ค. พูดภาษาเวียดนามเก่ง ส่วน ข. นั้นยังไม่ทราบ ก. พูดกับนาย ข. ว่า “ค. พูดภาษาเวียดนามเก่ง **dâu**” (-คาดการณ์ -ปฏิเสธ)
- .....24. แม่ถามลูกว่า ‘ขนมนี้ไม่อร่อย **dây?**’ (+คำถาม)
- .....25. แม่พูดกับลูกว่า ‘ขนมนี้ไม่อร่อย **dây**’ (+บอกเล่า)
- .....26. แม่สั่งลูกว่า ‘อย่าพูดโกหก **dây!**’ (+คำสั่ง)
- .....27. ก. ไม่อยากให้ ข. มาสายในวันพรุ่งนี้ ก. จึงสั่ง ข. ว่า “พรุ่งนี้อย่ามาสาย **dây**” (+คำสั่ง +ปฏิเสธ)
- .....28. พี่ชายไม่ต้องการให้น้องสาววัย 10 ปีอนคติก จึงบอกน้องสาวว่า “น้องจำ เข้านอน **dây**” (+คำสั่ง -ปฏิเสธ)
- .....29. แม่ถามลูกว่า ‘อะไร **dây?**’ (+คำถาม)
- .....30. แม่บอกลูกว่า ‘แม่กินข้าวแล้ว **dây**’ (+บอกเล่า)
- .....31. แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว **dây!**’ (+คำถาม)

- .....32. ก. หยิบปากกาที่วางอยู่บนโต๊ะ ข. แล้วถาม ข. ว่า “นี่อะไร dây?” (+คำถาม +คาดการณ์ +ใหม่)
- .....33. ก. ได้ยืมหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีของ ข. ไปอ่านเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว วันนี้ ก. เอาหนังสือเล่มนั้นมาคืน ข. ถาม ก. ว่า “นี่อ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว dây?” (+คำถาม +คาดการณ์ -ใหม่)
- .....34. ก. และ ข. มาที่บ้าน ค. ทั้งสองคนพบว่ามิกล่องใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ ก. ถาม ข. ว่า “ก่ล่องอะไร dây?” (+คำถาม -คาดการณ์ +ใหม่)
- .....35. ก. และ ข. มาที่บ้านค. ทั้งสองคนพบว่ามิกล่องใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะและก็ไม่ทราบว่ามีอะไรอยู่ในก่ล่องใบนั้น “ในก่ล่องนั้นมีตุ๊กตา dây?” (+คำถาม -คาดการณ์ -ใหม่)
- .....36. ก. เป็นเพื่อนร่วมชั้นนาย ข. นาย ข. เป็นคนชอบเข้าเรียนสายเป็นประจำ ในวันพรุ่งนี้ ข. มีสอบ ก.เป็นห่วง ข. จึงพูดเตือน ข. หลายครั้งหลายหนว่า “พรุ่งนี้อย่าไปสายนะ” ข. ได้ฟัง ก. พูดเตือนหลายครั้งหลายหนจึงรำคาญจึงพูดกับ ก. ว่า “ฉันรู้แล้ว dây” (+บอกเล่า +คาดการณ์ +ใหม่)
- .....37. ก. เป็นแฟน ข. มานานแล้ว ก. ถาม ข. ว่า “นี่องรักพีหรือเปล่า?” ข. ตอบว่า “รัก dây” (+บอกเล่า +คาดการณ์ -ใหม่)
- .....38. ก. และ ข. เป็นเพื่อนร่วมชั้น วันนี้ ก. เห็น ข. ใส่เสื้อสวยจึงชม ข. ว่า “วันนี้ใส่เสื้อสวย dây” (+บอกเล่า -คาดการณ์ +ใหม่)
- .....39. ก. และ ข. ทำงานเป็นผู้รักษาความปลอดภัย ทั้งสองคนต่างไม่ทราบเวลาทำงานที่แน่นอนของตน วันนี้ ก. ไปทำงานและพบ ข. โดยที่ไม่ทราบว่า ข. นั้นกำลังจะเริ่มทำงานหรือเลิกทำงาน ก. ถาม ข. ว่า “กินข้าวแล้วหรือยัง?” ข. ตอบว่า “กินแล้ว dây” (+บอกเล่า -คาดการณ์ -ใหม่)
- .....40. แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว di?’ (+คำถาม)
- .....41. แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว di’ (+บอกเล่า)

.....42. แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว **di**’ (+คำสั่ง)

.....43. วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนานต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูกหยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่งลูกว่า “อย่าเล่นเกม **di**” (+คำสั่ง +ปฏิเสธ +ทันที)

.....44. ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า “อย่าใช้ยาสระผมนั้น **di**” (+คำสั่ง +ปฏิเสธ -ทันที)

.....45. วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนานต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูกหยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่งลูกว่า “อย่าเล่นเกมอีก อ่านหนังสือ **di**” (+คำสั่ง -ปฏิเสธ +ทันที)

.....46. ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า “ลองใช้ยาสระผมชนิด **di**” (+คำสั่ง +ปฏิเสธ -ทันที)

.....47. ก. เจอ ข. แล้วถาม ข. ว่า ‘เธอสบายดี **chú**?’ (+คำถาม)

.....48. ก. ถามข. ว่าอยากไปเที่ยวไหม ข. อยากไป จึงตอบว่า “ไป **chú**” (+บอกเล่า)

.....49. ก. สั่ง ข. ว่า ‘กินข้าว **chú!**’ (+คำสั่ง)

.....50. ก. เป็นเพื่อนร่วมชั้นนาย ข. นาย ข. เป็นคนชอบเข้าเรียนสายเป็นประจำ ในวันพรุ่งนี้ ข. มีสอบ ก.เป็นห่วง ข. จึงพูดเตือน ข. หลายครั้งหลายหนว่า “พรุ่งนี้อย่าไปสายนะ” ข. ได้ฟัง ก. พูดเตือนหลายครั้งหลายหนจึงรำคาญจึงพูดกับ ก. ว่า “ฉันรู้แล้ว **chú**” (+บอกเล่า +คาดการณ์ +ใหม่)

.....51. ก. เป็นแฟน ข. มานานแล้ว ก. ถาม ข. ว่า “น้องรักพี่หรือเปล่า?” ข. ตอบว่า “รัก **chú**” (+บอกเล่า +คาดการณ์ -ใหม่)

.....52. ก. และ ข. เป็นเพื่อนร่วมชั้น วันนี้ ก. เห็น ข. ใส่เสื้อสวยจึงชม ข. ว่า “วันนี้ใส่เสื้อสวย **chú**” (+บอกเล่า-คาดการณ์+ใหม่)

.....53. ก. และ ข. ทำงานเป็นผู้รักษาความปลอดภัย ทั้งสองคนต่างไม่ทราบเวลาทำงานที่แน่นอนของตน วันนี้ ก. ไปทำงานและพบ ข. โดยที่ไม่ทราบว่า ข. นั้นกำลังจะเริ่มทำงานหรือเลิกทำงาน ก. ถาม ข. ว่า “กินข้าวแล้วหรือยัง?” ข. ตอบว่า “กินแล้ว **chú**” (+บอกเล่า-คาดการณ์-ใหม่)

.....54. ก. หยิบปากกาที่วางอยู่บนโต๊ะ ข. แล้วถาม ข. ว่า “นี่อะไร **chú**?” (+คำถาม+คาดการณ์+ใหม่)

.....55. ก. ได้ยืมหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีของ ข. ไปอ่านเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว วันนี้ ก. เอาหนังสือเล่มนั้นมาคืน ข. ถาม ก. ว่า “น้องอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว **chú**?” (+คำถาม+คาดการณ์-ใหม่)

.....56. ก. และ ข. มาที่บ้าน ค. ทั้งสองคนพบว่ามิกล่องใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ ก. ถาม ข. ว่า “กล่องอะไร **chú**?” (+คำถาม-คาดการณ์+ใหม่)

.....57. ก. และ ข. มาที่บ้านค. ทั้งสองคนพบว่ามิกล่องใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะและก็ไม่ทราบว่ามิกอะไรอยู่ในกล่องใบนั้น “ในกล่องนั้นมีตุ๊กตา **chú**?” (+คำถาม-คาดการณ์-ใหม่)

.....58. แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว **dǎ**?’ (+คำถาม)

.....59. แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว **dǎ**’ (+บอกเล่า)

.....60. แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว **dǎ!**’ (+คำสั่ง)

.....61. วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนานต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูกหยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่งลูกว่า “อย่าเล่นเกม **dǎ**” (+คำสั่ง+ปฏิเสธ+ทันที)

.....62. ก. เห็น ข. ผมร่วมเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า “อย่าใช้ยาสระผมนั้น **dǎ**” (+คำสั่ง+ปฏิเสธ-ทันที)

.....63. วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนานต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูกหยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่งลูกว่า “อย่าเล่นเกมอีก อ่านหนังสือ **da**” (+คำสั่ง -ปฏิเสธ +ทันที)

.....64 ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า “ลองใช้ยาสระผมชั้นซัลค์ **da**” (+คำสั่ง +ปฏิเสธ -ทันที)

.....65 แม่สงสัยว่าลูกกำลังเล่นเกมอยู่หรือไม่ จึงถามลูกว่า ‘เล่นเกม **ma**’ (+คำถาม)

.....66 แม่สงสัยว่าลูกกำลังเล่นเกมอยู่หรือไม่ ลูกตอบว่า ‘เปล่า ลูกทำการบ้าน **ma**’ (+บอกเล่า)

.....67 แม่สั่งให้ลูกเข้านอนว่า ‘ไปนอน **ma**!’ (+คำสั่ง)

.....68 . ก. เป็นเพื่อนร่วมชั้นนาย ข. นาย ข. เป็นคนชอบเข้าเรียนสายเป็นประจำ เนื่องจากพรุ่งนี้มีสอบ ก. เป็นห่วง ข. จึงพูดเตือน ข. หลายครั้งหลายหนว่า “พรุ่งนี้อย่าไปสายนะ” ข. ได้ฟัง ก. พูดเตือนหลายครั้งหลายหนก็เลยพูดกับ ก. ว่า “ฉันรู้แล้ว **ma**” (+บอกเล่า +คาดการณ์ +ใหม่)

.....69. ก. และ ข. เป็นแฟนกันมานานแล้ว ก. ถาม ข. ว่า “น้องรักพี่หรือเปล่า?” ข. ตอบว่า “รัก **ma**” (+บอกเล่า +คาดการณ์ -ใหม่)

.....70. ก. และ ข. เป็นเพื่อนร่วมชั้น วันนี้ ก. เห็น ข. ใส่เสื้อสวยจึงพูดกับ ข. ว่า “วันนี้ใส่เสื้อสวย **ma**” (+บอกเล่า -คาดการณ์ +ใหม่)

.....71. ก. และ ข. ทำงานเป็นผู้รักษาความปลอดภัย ทั้งสองคนต่างไม่ทราบเวลาทำงานที่แน่นอนของตน วันนี้ ก. ไปทำงานและพบ ข. โดยที่ไม่ทราบว่า ข. นั้นกำลังจะเริ่มทำงานหรือเลิกทำงาน ก. ถาม ข. ว่า “กินข้าวแล้วหรือยัง?” ข. ตอบว่า “กินแล้ว **ma**” (+บอกเล่า -คาดการณ์ -ใหม่)

.....72. แม่ถามลูกว่า ‘กำลังกินข้าว **ma**?’ (+คำถาม)

.....73 แม่ถามลูกว่า กำลังทำอะไร ลูกตอบว่า ‘ลูก กำลังกินข้าว **ma**’ (+บอกเล่า)

.....74 แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าวu!’ (+คำสั่ง)

.....75 ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้ พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่างทุกครั้ง วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูอย่างเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า “พ่อจะสั่งอะไรu?” (+คำถาม +คาดการณ์ +ใหม่ +สุภาพ)

.....76. ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้ ทั้งสองคนจะสั่งแฮมเปรี้ยวมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮมเปรี้ยวมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า “มึงจะสั่งอะไรu?” (+คำถาม +คาดการณ์ +ใหม่ -สุภาพ)

.....77. ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้ พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่างทุกครั้ง วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูอย่างเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า “พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่างu?” (+คำถาม +คาดการณ์ -ใหม่ +สุภาพ)

.....78. ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำทุกครั้งที่ทานที่นี้ ทั้งสองคนจะสั่งแฮมเปรี้ยวมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮมเปรี้ยวมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า “มึงจะสั่งแฮมเปรี้ยวu?” (+คำถาม +คาดการณ์ -ใหม่ -สุภาพ)

.....79. แม่และลูกเพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรกและหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบว่าไปทางไหน ลูกจึงหันมาถามแม่ว่า “ตอนนี้ไปทางไหนu?” (+คำถาม -คาดการณ์ +ใหม่ +สุภาพ)

.....80. ก. และ ข. เพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรกและหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบว่าไปทางไหน ก. จึงหันมาถามข. ว่า “ตอนนี้มึงไปทางไหนu?” (+คำถาม -คาดการณ์ +ใหม่ -สุภาพ)

.....81 . ลูกทราบดีว่าแม่ทานกุ้งไม่ได้ แต่วันนี้ลูกเห็นว่าแม่สั่งกุ้งมาทาน ลูกจึงหันไปถามแม่ว่า “แม่สั่งกุ้งu?” (+คำถาม -คาดการณ์ -ใหม่ +สุภาพ)

.....82. ก. ทราบดีว่า ข. ทานกุ้งไม่ได้แต่วันนี้ ก. เห็นว่า ข. สั่งกุ้งมาทาน ก. จึงหันไปถาม ข. ว่า “มึงสั่งกุ้งu?” (+คำถาม +คาดการณ์ -ใหม่ -สุภาพ)

.....83 แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว hòu ?’ (+คำถาม)

.....84. แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว thôi’ (+บอกเล่า)

.....85. แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว thôi !’ (+คำสั่ง)

.....86. ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน ขณะที่ทานข้าวกันอยู่ ก. ชวน ข. และ ค. ไปซื้อของ ข. ไม่อยากไปเพราะพรุ่งนี้ทุกคนมีสอบวิชาภาษาไทย จึงอยากให้ทุกคนอยู่บ้านเพื่ออ่านหนังสือกับตน ข. พูดกับ ก. และ ค. ว่า “อย่าไปซื้อของ thôi” (+ปฏิเสธ +ส่วนร่วม)

.....87 ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน หลังจากที่ทานข้าวเสร็จ ทุกคนอยากไปซื้อของ แต่ ก. ไม่อยากให้ ข. และ ค. ไปเพราะอยากให้อยู่บ้านเพื่ออ่านหนังสือสอบวิชาภาษาไทยในวันพรุ่งนี้ ก. จึงคิดว่าตน จะไปซื้อของเพียงคนเดียวเท่านั้น ก. พูดกับ ข. และ ค. ว่า “อย่าไปซื้อของ thôi” (+ปฏิเสธ -ส่วนร่วม)

.....88. ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน ขณะที่กำลังทานข้าว ก. อยากไปซื้อของจึงชวน ข. และ ค. ไปเป็นเพื่อนด้วย ก. พูดกับ ข. และ ค. ว่า “ไปซื้อของ thôi” (-ปฏิเสธ +ส่วนร่วม)

.....89. ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน ขณะกำลังทานข้าว ก. ชวน ข. และ ค. ไปซื้อของ ข. ไม่อยากไปเพราะอยากนอนกลางวันมากกว่า จึงพูดกับ ก. และ ค. ว่า “ไปซื้อของ thôi” (-ปฏิเสธ -ส่วนร่วม)

.....90. แม่ถามลูกว่า ‘กำลังกินข้าว há ?’ (+คำถาม)

.....91 แม่ถามลูกว่า กำลังทำอะไร ลูกตอบว่า ‘ลูก กำลังกินข้าว há ’ [+บอกเล่า]

.....92 แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว há !’ (+คำสั่ง)

.....93. ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้พ่อจะสั่งขนมจีนหมูย่างทุกครั้ง วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูย่างเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า “พ่อจะสั่งอะไร há ?” (+คำถาม +คาดการณ์ +ใหม่ +สุภาพ)

.....94. ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำทุกครั้งที่ทานที่นี่ ทั้งสองคนจะสั่งแฮมเปรี้ยวมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮมเปรี้ยวมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า “มีงจะสั่งอะไร hǎ?” (+คำถาม +คาดการณ์ +ใหม่ -สุภาพ)

.....95. ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี่พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่างทุกครึ่งวันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูอย่างเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า “พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่าง hǎ?” (+คำถาม +คาดการณ์ -ใหม่ +สุภาพ)

.....96. ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำทุกครั้งที่ทานที่นี่ ทั้งสองคนจะสั่งแฮมเปรี้ยวมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮมเปรี้ยวมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า “มีงจะสั่งแฮมเปรี้ยว hǎ?” (+คำถาม +คาดการณ์ -ใหม่ -สุภาพ)

.....97. แม่และลูกเพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรกและหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบว่าไปทางไหน ลูกจึงหันมาถามแม่ว่า “ตอนนี้ไปทางไหน hǎ?” (+คำถาม -คาดการณ์ +ใหม่ +สุภาพ)

.....98. ก. และ ข. เพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรกและหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบว่าไปทางไหน ก. จึงหันมาถามข. ว่า “ตอนนี้มีงไปทางไหน hǎ?” (+คำถาม -คาดการณ์ +ใหม่ -สุภาพ)

.....99. ลูกทราบดีว่าแม่ทานกุ้งไม่ได้แต่วันนี้ลูกเห็นว่าแม่สั่งกุ้งมาทาน ลูกจึงหันไปถามแม่ว่า “แม่สั่งกุ้ง hǎ?” (+คำถาม -คาดการณ์ -ใหม่ +สุภาพ)

.....100.ก. ทราบดีว่า ข. ทานกุ้งไม่ได้แต่วันนี้ ก. เห็นว่า ข. สั่งกุ้งมาทาน ก. จึงหันไปถาม ข. ว่า “มีงสั่งกุ้ง hǎ?” (+คำถาม +คาดการณ์ -ใหม่ -สุภาพ)

.....101 แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าวอร่อย nhi?’ (+คำถาม)

.....102 แม่ถามลูกว่ากินข้าวอร่อยไหม ลูกตอบว่า ‘กินข้าวอร่อย nhi?’ (+บอกเล่า)

.....103 แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าวอร่อย nhi!’ (+คำสั่ง)

.....104. ก. ชวน ข. ไปดูหนังเรื่องไททานิก เมื่อดูจบแล้ว ก. ก็คิดว่าหนังเรื่องนี้เศร้า ก. อยากรู้ว่า ข. คิดเห็นอย่างไรกับหนังเรื่องนี้ จึงถาม ข. ว่า “เธอคิดว่าหนังเรื่องนี้เป็นอย่างไร **nhĩ?**” (+คำถาม +คาดการณ์ +ใหม่ +ส่วนร่วม)

.....105. ก. กับ ข. กำลังภาพยนตร์เวียดนามเรื่อง “Tết này ai đến xông nhà” เมื่อดูเสร็จแล้ว ก. รู้สึกว่าหนังเรื่องนี้ไม่เห็นสนุกเลย ในขณะที่ ข. นั้นหัวเราะตั้งแต่ต้นเรื่องจนท้ายเรื่อง ก. ถาม ข. ว่า “เธอคิดว่าหนังเรื่องนี้เป็นอย่างไร **nhĩ?**” (+คำถาม +คาดการณ์ +ใหม่ -ส่วนร่วม)

.....106. ก. และ ข. ชวนกันไปดูภาพยนตร์ ไททานิก เมื่อดูจบแล้ว ก. คิดว่าไททานิกเป็นหนังที่เศร้ามาก เมื่อหันไปก็เห็น ข. กำลังร้องไห้ ก. พุดกับ ข. ว่า “หนังเรื่องนี้สนุก **nhĩ?**” (+คำถาม +คาดการณ์ -ใหม่ +ส่วนร่วม)

.....107. ก. กลับบ้านพบ ข. กำลังดูหนังและหัวเราะอยู่คนเดียว ก. คิดว่า ข. กำลังดูหนังตลกอยู่ ก. จึงถาม ข. ว่า “หนังเรื่องนี้ตลก **nhĩ?**” (+คำถาม +คาดการณ์ -ใหม่ -ส่วนร่วม)

.....108. นาย ก. ตามอดสีเห็นสีเขียวเหมือนสีแดง เวลาใครให้ดูสีเขียวก็เห็นเป็นสีแดงเสมอ วันหนึ่ง นาย ข. เอาปากกาสีเขียวให้นาย ก. ดู และคาดว่า นาย ก. จะต้องเห็นเป็นสีแดง นาย ข. ถามนาย ก. ว่า “ปากกานี้สีอะไร **nhĩ?**” (+คำถาม -คาดการณ์ -ใหม่ -ส่วนร่วม)

.....109. ก. และ ข. ไปซื้อเสื้อผ้า ก. หยิบเสื้อตัวหนึ่งขึ้นมาและไม่คิดว่าเสื้อตัวนี้สวย ก. ถาม ข. ว่า “เสื้อตัวนี้สวย **nhĩ?**” (+คำถาม -คาดการณ์ -ใหม่ -ส่วนร่วม)

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล

นางสาวภัทรา ปิณฑะแพทย์

วัน เดือน ปีที่เกิด

6 พฤษภาคม 2524

สถานที่เกิด

จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

สถาบันราชภัฏสวนดุสิต, พ.ศ. 2542– 2546

ศิลปศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ

(ศศ. บ. เกียรตินิยมอันดับ 2)